

ပုညခင်

ဂန္ထဝင် အချစ်မြို့တော်

BURMESE
CLASSIC

.com

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမအကြိမ်
- မျက်နှာပိုးပန်းချီ - L လင်း
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမာ
- ပုညခင်စာပေ၊ (ယာယီ - ၈၅၆)
တိုက်(၆၁)၊ အခန်း(၁၁)၊
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးတင်ဝင်း (မြ-၀၉၄၇၁)
မဟာမိဒီယာပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၃၁၅၊ ကန်သာယာ ၂ လမ်း၊
ကျည်စုရပ်ကွက်၊ ဒေါ်ပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာပိုးပုံနှိပ် - ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၉၆)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိရေး - ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

ဂန္ထဝင်အချစ်မြို့တော်

ပုညခင်

၈၉၅.၈၃

ဂန္ထဝင်အချစ်မြို့တော် / ပုညခင် ။ - ရန်ကုန် ။

နေမျိုးစာပေဒေသာ၊ ၂၀၁၃။

၃၄၂ - စာ၊ ၁၈ x ၁၂ စင်တီမီ

(၁) ဂန္ထဝင်အချစ်မြို့တော်

‘အလင်းနု’ သည် စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်စွာဖြင့်
လှေကားထစ်တွေကို ခပ်ဖွဖွနင်းလျက် ‘လျှို့ဝှက်အခန်းကလေး’
ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာနေပါသည်။

ကြေးသော့တံလေး တစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထား
သော အလင်းရဲ့ လက်ဖဝါးထဲမှာတော့ ချွေးဖြင့် စွတ်စိုစေးထန်း
နေပါသည်။

အခန်းကလေးရှေ့မှာ အလင်းရပ်လိုက်သည်။

ဒီအခန်းလေးထဲမှာ ဘာတွေရှိလေမလဲဟု အလင်း
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည်။

ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာတွေကို လျှို့ဝှက်ထားတယ်ဆို
တာကို အလင်း၏ မေမေလည်း မသိခဲ့၊ ဖေဖေလည်း မသိခဲ့...။
အလင်းကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းကျောင်းပြုစုလာတဲ့
အလင်းက ‘အမေနု’ ဟု ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့ ဒေါ်လှလှခင်လည်း
မသိခဲ့။

ဒီအိမ်မှာ ဒီအခန်းကိုအပိုင်စားရထားသူဟာ အလင်း
ရဲ့ ဘွားဘွား ဒေါ်နုကြေးမုံ တစ်ယောက်တည်းသာပင်။

ဘွားဘွားက အဲဒီအခန်းကို အမြဲအသုံးပြုတာတော့
မဟုတ်ပါ။

အလင်း သတိထားမိသလောက်တော့ အဲဒီအခန်းထဲ
ကို ဝင်သွားခါနီးတိုင်း၊ အဲဒီအခန်းထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ အချိန်
တိုင်း အဘွားရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဆွေးမြည့်ရီဝေနေတတ်ခဲ့သည်။

အဘွားက အဲဒီအခန်းလေးရဲ့ သန့်ရှင်းရေးကို သူ
ကိုယ်တိုင် လုပ်သည်။

အခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ အဝင်မခံ ...။ ဒီအခန်းရဲ့
သော့ဟာ အဘွားဆီမှာသာ ရှိသည်။ ထိုသော့ကိုလည်း လုံခြုံစွာ
သိမ်းဆည်းထားသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အလင်းက ဘွားဘွားရဲ့ အခန်း
ကလေးကို 'လျှို့ဝှက်အခန်းကလေး'ဟု အမည်ပေးထားခဲ့တာပင်။

"ဘွားဘွား အဲဒီအခန်းထဲမှာ ဘာတွေရှိလို့လဲဟင် ..."

ဟု အလင်းနုက မေးလျှင်တော့ ဘွားဘွားက နုပျို
သည့် အပြုံးကလေးကို ဆင်ခြန်းကာ ...

"အတိတ်တွေ ရှိတာပေါ့ကွယ် ..."

ဟုဖြေတတ်သည်။ ကလေးတုန်းကတော့ 'အတိတ်'
ဆိုတာကို အလင်းက နားမလည်ပေ ...။

အလင်းက အလင်းသိသည့် ပါတိတ်လုံချည်နှင့်
ထင်ယောင်များကာ ...

"ဪ... ဘွားဘွား ဝတ်တဲ့ ပါတိတ်လုံချည်တွေကို အဲဒီ
အခန်းထဲမှာ သိမ်းထားတာလား။"

ဟုပြောတော့ ဘွားဘွားက ဟက်ဟက်ပက်ပက်လေး
ရယ်လိုက်ရင်း အလင်းရဲ့ ခေါင်းလေးကို ဖွဖုတ်လျက် ...

"ဟိုအရင်တုန်းက အချိန်တွေကို အတိတ်လို့ ခေါ်တယ်
မြေးရဲ့၊ မြေးကို ဘွားဘွား ပုံပြောတဲ့အခါ ဟိုးရှေးရှေးတုန်း
ကလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အတိတ်ပေါ့၊ အင်္ဂလိပ်
လိုတော့ past ပေါ့၊ ဘွားဘွားပြောတဲ့ အတိတ်ဆိုတာက
past ကိုပြောတာ၊ အတိတ်နိမိတ်ဆိုတာနဲ့ သွားမရောနဲ့နော်၊
အတိတ်နိမိတ်က သပ်သပ်၊ အဓိပ္ပာယ်ချင်း မတူဘူး၊ မြန်မာ
စကားက ကြွယ်ဝသလောက် အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှုပ်ထွေး
တတ်လို့ သေချာလေ့လာမှတ်သားရမယ်နော် မြေး။"

ဘွားက ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးကြီးမို့ ဘွားက
အလင်းကို သိသင့်သိထိုက်တာကလေးတွေကို ပြောပြပေးတတ်
သည်။

"လူတွေရဲ့ အတိတ်မှာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့
တဲ့ အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံလေးတွေ ရှိတတ်သလို
နှလုံးသားထဲကို စိုက်ဝင်စူးနစ်သွားသလို နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ ခံစား
မှတ်သားထားတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေလည်း ရှိတတ်တာပေါ့
ကွယ် ..."

ဘွားက စကားပြောကောင်းလှသည်။ အင်္ဂလိပ်

သော အရေးပိုင်သမီးမိုလာ မသိ သွေးကြီးမွေးကြီး ထည်ထည် ဝါဝါ နေတတ်သည်။ ရုပ်အဆင်း ရူပကာကလည်း တင့်တယ် ချောမွေ့လှပါသည်။ အသက် ၈၀ ကျော်သည့်တိုင် ငယ်ငယ်တုန်းက အလှတရာရဲ့ လက်ကျန် အငွေအသက်လေးတွေကို ဘွား ချွတ်နှာပေါ်မှာ ရှာဖွေတွေ့နိုင်သေးသည်။

အလင်းရဲ့ မေမေက အလင်း ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ် မှာ အဆုတ်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာမို့ အလင်းဟာ ဘွားဘွားလက်မှာပင် ကြီးရသည်။ ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော်လည်း လူယုံတစ်ယောက်လို သစ္စာရှိလှသော အလင်းရဲ့ နာနီကြီး ဒေါ်လှ လှခင်ရဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူခဲ့ရသည်။

အလင်း ဒက်ဒီကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွား လုပ်ရင်း သူ့အဖော်သစ်နှင့် အခြေကျနေပြီမို့ အလင်းဘဝမှာ အနီးကပ် တွယ်တာစရာဆိုလို့ ဘွားဘွားနှင့် အလင်းရဲ့ နာနီကြီး သာ ရှိခဲ့ရသည်။

အလင်းသည် လျှို့ဝှက်အခန်းကလေးရှေ့မှာ ငြိမ် တွေ့ရပ်တန့်၍ အာရုံပျံ့လွင့်လျက်နေရင်း ဘွားဘွား ဆုံးခါနီး တစ်ညနေကို လွမ်းဆွတ်စွာ သတိရလာသည်။

ဘွားဘွားဟာ မကွယ်လွန်မီ မိနစ်ပိုင်းအချိန်လေး မှာ အလင်းကို တစ်ခုခုပြောချင်ပုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သို့သော် နှုတ်မှဖွင့်ဟမပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် အားအင်ဆုတ် ယုတ်နေခဲ့သည်။

အဲဒီနောက်တော့ ဘွားဟာ ရှိသမျှ လက်ကျန်

ခွန်အားကလေးဖြင့် သူ့ခါးရှည်ဘော်လီ အတွင်းအိတ်ကပ်ထဲက ကြေးသော့တံလေး တစ်ချောင်း ထုတ်ယူကာ အလင်းထံ ကမ်းပေး လာသည်။

အလင်းလက်ထဲသို့ သော့တံကလေး ရောက်ချိန်မှာ ပဲ ဘွားက မျက်လုံးမှိုတ်ခဲ့လေသည်။

ဘွားက ဘာမှပြောမသွားပေမယ့် ဒီသော့ကလေး ဟာ လျှို့ဝှက်အခန်းကလေးရဲ့ သော့ဆိုတာကို အလင်းနုက နား လည်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

ဒီအခန်းလေးထဲမှာ ဘာရှိသလဲရယ်လို့ အမြဲ ပူဆာ မေးမြန်းတတ်တဲ့ အလင်းရဲ့ဆန္ဒကို ဘွားဘွား ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက် တာပင် ...။ သို့သော် နောက်ဆုံးအကြိမ်မှာ အလင်းကို ကြည့် သွားတဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေထဲမှာ တခြား အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုကို လည်း အလင်း မြင်ခဲ့ရသည်။

ဘာရယ်လို့ ပြောမပြတတ်ပေမယ့် အဘွားမှာ အလင်းဆီက ပူဆာတောင်းဆိုချင်သည့် ဆန္ဒလေးတစ်ခုခု ရှိလိမ့် မည်ဟု အလင်း ခံစားမိသည်။

အလင်းနုသည် ချွေးဖြင့် စွတ်စိုစေးထန်းနေသော ညာဘက်လက်သီးဆုပ်ကလေးကို တဖြည်းဖြည်း မြှောက်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးကို ဖြန့်လိုက်သည်။ လက်ဖဝါးပေါ်က သော့တံကလေး ကို ခဏစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသေးသည်။

လူ့စိတ်ဆိုတာဟာ တော်တော် ဆန်းကြယ်၏။ သိခွင့်မရခင်တုန်းက သိချင်စော အဟုန်ပြင်းပြခဲ့ပေမယ့် ထိရတော့

မည်ဆဲဆဲအချိန်မှာတော့ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေး ပျောက်ဆုံးသွား
သောတုန်းက နှလုံးမိသလိုပင် ...။

အလင်းနုသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သောတံကလေး
ကို ကြေးသောခလောက်ကြီးထဲသို့ ထိုးလှည့်လိုက်သည်။

“ဂလောက် ... ဂျောက် ...”

“ဂျီ ... အိ ... အိ ...”

ဘွား နေမကောင်းဖြစ်ကတည်းက မဖွင့်တာ နှစ်ချီ
ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော လျှို့ဝှက်အခန်းကလေးသည် ပတ္တာသံများနှင့်
အတူ ပွင့်သွားရ၏။

အခန်းသည် မှောင်မိုက်နေ၏။

အလင်းနုသည် အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း သတိ
ထား၍ ဝင်ခဲ့ပြီး မီးခလုတ်ရှိမည်ထင်ရသည့် နံရံထောင့်ကို လက်
ဖြင့် ထုလှမ်းပွတ်သပ်၍ စမ်းလိုက်သည်။ ဟော ... မီးခလုတ်တော့
တွေ့ပြီ။

“ချောက် ... ချောက် ...”

အလင်းနုက စမ်းမိသည့် ခလုတ်နှစ်ခုကို ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် ဖွင့်ချလိုက်သည်။

မီးလင်းရောင်များ ထိန်ဖြာသွားသည့် အခန်းကလေး
သည် သူ၏ ‘လျှို့ဝှက်အခန်းကလေး’ ဟူသော အမည်နာမကို
ဆုံးရှုံးလိုက်ရသော်လည်း အခန်းထဲမှာရှိနေသော ပစ္စည်းများက
ဆန်းကြယ်မှုတွေကို ဆက်လက်ပြသနေသည်။

အလင်းနုသည် နေရာမှာ ခြေစုံရပ်ရင်း အခန်းထဲက
ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်း သေသေချာချာ ကြည့်နေရင်း အံ့သြ
ရင်ခွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရသည်။

အလင်းရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်က ဟောဟိုနံရံပေါ်မှာ
ဓားအိမ်နှင့် ဓားတစ်ချောင်းကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဓားအိမ်က
ကြေးရောင် ...။ ဓားအိမ်ပေါ်မှာ လှပသော ကနုတ်နွယ်လက်ရာ
တွေ တွေ့ရသည်။

ထိုဓားရဲ့ ဘေးနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ ဆေးသားမှေး
မှိန်နေသည့် အဖြူအမည်းဓာတ်ပုံ ခပ်သေးသေးလေးတွေကို ကြေး
ဘောင်ကွပ်၍ ခပ်ကျဲကျဲ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

တချို့ပုံတွေကို ဘွားဘွားအခန်းထဲမှာလည်း တွေ့ဖူး
တာမို့ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးဟာ ဘွားဘွားဆိုတာ အလင်း
သိပါသည်။ ပြီးတော့ ဘွားဘွား ငယ်ငယ်က ရုပ်ရည်က အလင်း
နှင့် အလွန်တူလှပါသည်။

ဘွားဘွား ငယ်စဉ်က ဂါဝန်တိုက်ကလေးဖြင့် ရိုက်
ထားသော ပုံတချို့၊ ပြီးတော့ ... ဘွားဘွား အပျိုအရွယ်ကလေး
မှာ ရိုက်ထားသော ပုံများ ...။ အထူးခြားဆုံးကတော့ ပြင်ဦးလွင်
ဘုံရင်ခံအိမ်တော်ရှေ့မှာ ရိုက်ထားသော ပုံဖြစ်သည်။

အလွန်လှပသော မိန်းမငယ်လေးဟာ ဥရောပဆန်
ဆန် ပန်းနုရောင် ဂါဝန်ရှည်ရှည်ကားကားကြီးကို ဆင်မြန်းကာ
ဗျောင်းနွဲ့သော ကိုယ်ဟန်အနေအထားကလေးဖြင့် မနိုးတရွှံ့ပြုံး
လျက် ရပ်တန့်နေခဲ့သည်။ မိန်းကလေးနောက်က မြက်ခင်းပြင်ပေါ်

မှာတော့ ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပနေပုံရသည်။ စားပွဲဝိုင်းဖြူဖြူ ဗျား၊ လူများကို မသဲမကွဲ မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးရဲ့ နောက်ဘက် ဘေးအစွန်မှာ ရပ်တန့်ပြီး မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်နေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်...။ ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရှမ်းအင်္ကျီကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်၍ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော လူလင်ပျိုကလေးဟာ မိန်းကလေးနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံနေခြင်းတော့ ဟုတ်ပုံမရပါ။

အလင်းနုသည် ထိုဓာတ်ပုံကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဘွားဘွား ပြောဖူးခဲ့တာကို သတိရသည်။

“ဘွားဘဝမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်က ဘွား အသက် ၁၆ နှစ် အရွယ်မှာ ပြင်ဦးလွင်ကို ရောက်လာတဲ့ အချိန်ပဲ မြေးရဲ့၊ အဲဒီတုန်းကတော့ မေမြို့လို့ ခေါ်တာပေါ့...။ မြို့တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ် ကာနယ်မေ (Col. May) ကို အစွဲပြုပြီး မေမြို့လို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ဘွားဘွားတို့ မိသားစု ပြင်ဦးလွင်ကို ရောက်လာတဲ့အချိန်က မေမြို့က ဘုရင်ခံ အိမ်တော် မြက်ခင်းပြင်မှာ ဘုရင်ခံဆာဒေါ်မန်စမစ်ရဲ့ သမီး မင်္ဂလာဆောင်ကို မြန်မာထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်းလုပ်ဖို့ စီစဉ်နေကြတဲ့အချိန်ပေါ့။ အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို ဘွားက ဒက်ဒီနဲ့အတူ သွားတက်ခွင့် ရခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်က ဘွားအသက် ၁၆ နှစ်၊ ၁၉၄၂ ခုနှစ်ဆိုတာ ဘွား ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်”

ဘွားက အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကို ကောင်းကောင်း မိခဲ့သူ

မို့ ဘွားထဲက စိတ်ဝင်စားစရာ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီး ကြားရတတ်သည်။

အလင်းနုသည် ထိုဓာတ်ပုံကလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ကြည့်နေရင်း အာရုံထဲမှာ အနံ့တစ်ခုရလာသည်။

ဘာနဲ့ပါလိမ့် ...။

အလင်းနုက ထိုအနံ့ကို တစ်ချက် ရှိုက်၍ကြည့်လိုက်သည်။

အနံ့က ပန်းချီဆေးအနံ့မျိုး ...။ စူးစူးရှရှကြီးတော့မဟုတ်။

အလင်း အခန်းထဲကို ဝှေ့ကြည့်တော့ အခန်းထောင့်မှာ အနီရောင် ကတ္တီပါစကြီးဖြင့် အုပ်ဆိုင်ထားသော အရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

အလင်းက စိတ်ဝင်စားသွားကာ ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး အနီရောင်ကတ္တီပါစကြီးကို ဆွဲလှန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ...”

ရုတ်တရက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော အလွန်လှပသည့် ပန်းချီကားကြီးကို ကြည့်ရင်း အလင်း ကြက်သေသေနေသည်။

အင်္ဂလိပ်မြင်းစီးဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးက မြင်းပေါ်မှာ၊ ညိုရွှေရောင်မြင်းကြီးရဲ့ ဘေးမှာ မြင်းဇက်ကြီးကို ကိုင်ဆွဲပြီးရပ်နေသူက ဟိုဓာတ်ပုံကလေးထဲက ရှမ်းဘောင်းဘီ

နှင့် ရှမ်းတိုက်ပုံ ဝတ်ဆင်ထားသော လူလင်ပျို...။ ထိုလူလင် ပျိုနှင့် မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကလေးတွေက နှင်းငွေ့ဖြင့် ပွင့်နေသော နှင်းဆီပွင့်ဖတ်တွေလို စိုပြည်လန်းဆန်းနေသည်။

ပန်းချီကားထဲက မိန်းမချောကလေးဟာ ဘွားဘွား ဒေါ်နုကြေးမုံ ဆိုတာ သေချာပေမယ့် လူလင်ပျိုကတော့ အလင်းရဲ့ ဘိုးဘိုးမဟုတ်တာ သေချာပါသည်။

ဒါဟာ ဒီ လျှို့ဝှက်ခန်းလေးထဲမှာ ဘွားဘွား သိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့ 'အတိတ်' လား...။

အလင်းသည် ပန်းချီကားဘေးမှာ ပြန်ကျနေသည့် ပန်းချီဆေးဘူးတွေ စုတ်တံတွေကို လိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ဖြစ်လာသည်။

ဒီပန်းချီကားကို အဘွားကိုယ်တိုင် ဆွဲခဲ့တာလား။

အလင်း ငယ်ငယ်က အဘွားတစ်ယောက်တည်း ဒီအခန်းလေးထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ပြီး နာရီပေါင်းများစွာ တံခါးပိတ်နေခဲ့တာဟာ ဒီပန်းချီကားကို ဆွဲနေခဲ့တာလား။

ဒီပန်းချီကားကြီး ပြီးမြောက်ဖို့ ဘွား နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာအောင် အချိန်ယူခဲ့ရပါသလဲဟင်...။ ဒါတောင်မှ ပန်းချီကားရဲ့ အောက်ပိုင်း တချို့နေရာလေးတွေမှာ လက်မသတ်ဘဲ ပုံကြမ်းပဲ ကျန်ရစ်နေခဲ့တာလေ...။

အဘွားရဲ့ မပြီးသေးတဲ့ ပန်းချီကားကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆက်ဆွဲပေးဖို့များ မျှော်လင့်ခဲ့ပါသလား ဘွားရယ်။

အလင်းနုက ပန်းချီကားကြီးကို တငေးတမော စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပြီးမှ ကတ္တီပါစကြီးဖြင့် ပြန်အုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အခန်းပြတင်းဘေးက ဘွားရဲ့ စာကြည့်စားပွဲကလေးဆီသို့ အလင်းရဲ့ အာရုံတွေ ဖြန့်ကျက်သွားရပြန်သည်။

ပြီးတော့ အနည်းငယ် ဟနေတဲ့ စားပွဲအံဆွဲကလေးက အလင်းကို ဖိတ်ခေါ်နေသည်။

အလင်း ထိုစားပွဲလေးအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး အံဆွဲလေးကို ဆွဲဟဖွင့်လိုက်ပါသည်။

အံဆွဲထဲမှာ စာအုပ်လေးတစ်အုပ် ရှိနေခဲ့သည်။

အလင်းက ထိုစာအုပ်လေးကို ခပ်ဖွဖွလေး တရိုတသေ ထုတ်ယူပြီး လှန်လျော့ကြည့်လိုက်သည်။

စာအုပ်ထဲက စာလုံးလေးတွေက အလင်းကို မျက်စိမလွဲအောင် ဆွဲဆောင်လိုက်သည်။

အလင်း၏ စိတ်နှလုံးသည် စာလုံးလေးတွေ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ နအိမျောနစ် လိုက်ပါသွားခဲ့ရသည်။

စာလုံးလေးတွေ အဆုံးသတ်သွားချိန်မှာတော့ အနုပညာမျိုးရိုးမရှိဘဲ စာရေးဆရာမ ဖြစ်လာခဲ့သည်ဟု အများ သိထားခဲ့သော စာရေးဆရာမလေး 'အလင်းနု' ရဲ့ ဖန်တီးမှုအနုပညာ ဒီဟော အဘွား ဒေါ်နုကြေးမုံဆီက ဖြစ်ဖျားခံ စီးဆင်းလာခဲ့တာပဲဟု သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။

ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်သဖွယ် ဖန်တီးရေးသားသွားခဲ့

၁၆ ■ ပုညဝင်

သော အဘွား၏ ဖြစ်ရပ်မှန် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးက အလင်းရဲ့ နှလုံးသားကို သိမ်းကြိုးဖမ်းစားသွားသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၇၀။ လွတ်လပ်ရေးမရမီ အင်္ဂလိပ် ခေတ်က အရေးပိုင်ရဲ့ သမီးချောကလေး နုကြေးမုံနဲ့ မိုင်းသာ စော်ဘွားရဲ့ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးကလေး စိုင်းခမ်းလုံ တို့ဟာ မေမြို့ ဘုရင်ခံအိမ်တော်ရဲ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်ရဲ့ သမီး မင်္ဂလာပွဲမှာ စပြီး ဆုံဆည်းခဲ့ကြသတဲ့လေ။

ပန်းတွေ လှိုင်လှိုင်ပွင့်တဲ့ ...

လေပြေ နုနု အေးတဲ့ ...

မေမြို့ သို့မဟုတ် ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ အဲဒီနေ့လေးဟာ နုကြေးမုံရဲ့ ဘဝမှာ မမေ့ရက်စရာ အထင်ကရ နေ့ရက်ကလေး ဖြစ်ခဲ့သတဲ့ ... ။

ဘွားဘွား နုကြေးမုံရဲ့ လွမ်းမောဖွယ် ဇာတ်လမ်း ကလေးဟာ မြေးမကလေး 'အလင်းနု' ရဲ့ နှလုံးသားကို အချိန် တွေ အကြာကြီး လွှမ်းမိုးထားနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

အပိုင်း (၁)

“သမီးလေး ... အလင်း ... ဒီနေ့ စာရေးရတာ မုန့်ဝင်ရဲ့
လားကွယ့် ...”

စာရေး ခဏနားပြီး စားပွဲပေါ် လက်ထောက်၊ လက်
ပေါ် မေးထောက်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေသော အလင်းနုမှာ မေနု
၏ မေးခွန်းကြောင့် ရယ်ချင်သွားမိကာ ...

“စာမရေးခင်ကတည်းက မုန့်ရော ကော်ဖီရော ရေခဲမုန့်
ရော အလင်း ဗိုက်ထဲ ဝင်သွားပါပြီ မေနုရဲ့ ...”

“အဲ့ဒီမုန့်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ သမီးရဲ့ ...။ သမီး
ပြောပြနေတဲ့ မုန့်ကို ပြောတာလေ ...”

“အင်း ... အလင်းပြောပြောနေတာ ဘာမုန့်ပါလိမ့် ...။
ကိတ်မုန့်၊ ရေခဲမုန့်၊ ပီဇဇာမုန့်၊ ဟာလဝါမုန့်၊ မုန့်လင်
မယား ...”

အလင်းက တမင် မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်
လုပ်ရင်း လက်ချောင်းလေးတွေ တစ်ချောင်းချင်းချိုးရင်း ပြော

၂၀ ■ ပညာဝင်

လိုက်ပါသည်။ အလင်းနဲ့ အမေသဖွယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့တာမို့ အလင်းက 'မေန' လို့ ခေါ်ရတဲ့ ဒေါ်လှလှခင်က အလင်းပုံစံကလေးကို ချစ်စနိုး ပြုံးကြည့်ရင်း...

"ကြည့်... ကြည့်... ရုပ်ကလေးကိုက ပြောင်စပ်စပ်နဲ့၊ စာရေးဆရာမပဲ ဖြစ်နေပြီ၊ ကလေးအထာတွေက လုပ်ပြချင်တုန်း"

"အိမ်မှာနေရင်းပဲ လုပ်ရတာပါ၊ မေနရယ်၊ အပြင်သွားရင် စာရေးဆရာမ ဒေါ်အလင်းနဲ့တို့က ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ပါနော်"

"အေးပါ... ညည်း တမင် တည်ထားတဲ့ ရုပ်ကြီးကို တွေ့ရတာ ငါ အော်တောင်ရယ်ချင်ပါတယ်၊ ကဲ... မေးတာ ဖြေဦးလေဟယ်၊ မုန့်ဝင်ရဲ့လားဆိုတာ..."

"မုန့်ရော ကော်ဖီရော ဝင်ပြီးပါပြီဆို..."

"ရော်... ခက်လိုက်တာ၊ မေန မေးတာက စားရတဲ့ မုန့်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ စာရေးရင်း ဝင်တဲ့ မုန့်၊ ညည်း ရင်ဘတ်ထဲကနေ လာတဲ့ မုန့်ကို ပြောတာအေ"

"မုန့်မဟုတ်ပါဘူး မေနရဲ့၊ mood မု(ဒ်)ပါ၊ ပီအောင်ပြောပါလို့ အလင်း ခဏခဏ ပြောတယ်နော်၊ မေန တစ်ခါမှကို ပီအောင် မခေါ်နိုင်သေးဘူး၊ မု(ဒ်)... မု(ဒ်)၊ ပီအောင် ခေါ်ကြည့်ဦး..."

အလင်းက မေနကို အသံထွက်ပီအောင် ထပ်သင်ပေးလိုက်ပါသည်။ အလင်း စာရေးရတာ စိတ်မပါတိုင်း mood မဝင်ဘူး မေနရယ်ဟု အမြဲပြောတတ်တာကို မေနက မှတ်ထား

ပြီး အလင်း စာမရေးဘဲ ထိုင်နေချိန်ဆို မုန့်မဝင်ဘူးလားဟု အမြဲ လာလာမေးတတ်ခဲ့တာပင်။

"မုတ် အေ...၊ မုတ်... မုတ်..."

"မုတ် မဟုတ်ဘူး၊ မု(ဒ်)၊ မု(ဒ်)"

"မု...၊ မု..."

"သံပြတ်ကြီးနဲ့ မု မနေနဲ့လေ၊ နောက်က ဒေဋ္ဌးသံလေး ထည့်ဦးမှပေါ့၊ မု(ဒ်)၊ မု(ဒ်)"

"မုဒစ်... မုဒစ်..."

မေနရဲ့ အသံထွက်အမှားက ပိုပိုဆိုးလာတာမို့ အလင်းက အားရပါးရ ရယ်မိတော့ မေနက အလင်းကို မျက်စောင်းထိုးရင်း...

"ညည်းတို့ အင်္ဂလိပ်အသံထွက်တွေ နားမဝင်ပါဘူးအေ၊ ငါ ပြောတတ်သလိုပဲ ပြောပါရစေ၊ ရာသီဥတုကလည်း အရမ်းပူတာပဲနော်၊ အယားကွမ်း မဖွင့်ဘူးလား"

မေနဟာ ပြောကာမှ ပိုဆိုးသွားပါသည်။ အဲယားကွန်းကို အယားကွမ်းဟု အမြဲပြောတတ်တာကိုလည်း ခုထိ ပြင်မရ...။ ပြင်မရတဲ့အတူတူ ထပ်ပြီး ပြင်ခိုင်းမနေချင်တော့ပါ။ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ ခေါ်ပါစေတော့...

"ခုနုတုန်းကတော့ ဖွင့်ထားပါတယ်၊ ခုလေးမှ ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်လာလို့ အဲယားကွန်းပိတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်တာပါ မေနရဲ့..."

ပုည ခင်စာ အုပ်စု ကို က

ပုည ခင်စာ အုပ်စု ကို က

“ကဲ ... ဒီမှာ ထောပတ်သီးဖျော်ရည်လေး ဖျော်ခဲ့တယ်၊ သမီးက ထောပတ်သီးဖျော်ရည်သောက်ရင် စိတ်လန်းဆန်း တယ်ဆိုလို့ ထောပတ်သီး မပြတ်အောင် ဝယ်ထားတာ၊ သောက်ချင်တဲ့အချိန် ပြောလိုက် ... အသင့်ပဲ၊ ကဲ ... မုန့် မဝင်သေးရင် ဒါလေး သောက်လိုက်ဦး ...”

မေနုက အလင်းရဲ့ စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ ထောပတ် သီး ဖျော်ရည်ခွက်လေး လာချပေးလိုက်တာမို့ အလင်းက မေနုရဲ့ ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကို လှမ်းဖက်လိုက်ရင်း ...

“အဲ့ဒီလို အလိုက်သိတာလေးတွေကြောင့် မေနုကို ချစ်ရ တာ ...”

“ခွဲပြန်ပြီ ...”

မေနုက အလင်းကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ရင်း ချစ်စနိုး မျက်စောင်းကြီး ထိုးလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ အလင်း ရှေ့ကခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အလင်းက ထောပတ်သီး ဖျော်ရည်ကို ပိုက်ကလေး ဖြင့် စုပ်သောက်လိုက်ပြီး ...

“ရန်ကုန် ရာသီဥတုကလည်း အရမ်းပူတာပဲနော် မေနု ရယ်၊ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုပိုပူလာသလိုပဲ ...၊ ရာသီ ဥတုပူရင် အာရုံသိပ်စုစည်းလို့ မရဘူး၊ တစ်နေ့ကုန် အဲကွန်း ဖွင့်ပြီး နေပြန်တော့လည်း လူက ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ပြီးစီစီ ကြီးဖြစ်နေတာ၊ စာရေးရတာလည်း သိပ် မု(ဒ်)မဝင်တော့ တစ်နေ့ နည်းနည်းပဲ ရေးဖြစ်နေတာ ...”

“မတ်လဆန်းပြီဆိုတော့ ပူပြီပေါ့ သမီးရယ်၊ ပြင်ဦးလွင် သွားတော့လေ၊ နှစ်တိုင်းလည်း ဒီအချိန် ပြင်ဦးလွင် တက် နေကျပဲ မဟုတ်လား ...”

“အရင်နှစ်တွေတုန်းကတော့ အိမ်မှာ ဘွားဘွားလည်း ရှိ၊ မေနုလည်းရှိဆိုတော့ အလင်း သွားရတာ စိတ်ချတယ်လေ၊ ခု မေနုတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမှာဆိုတော့ အလင်း သွားရမှာ အားနာတယ်၊ မေနု တစ်ယောက်တည်း အဖော် မဲ့နေမှာပေါ့ ...”

“သန်းသန်းနဲ့ အေးမ ရှိသားပဲ ...၊ မေနု အဖော်မမဲ့ပါဘူး ကွယ်၊ ခြံထဲမှာလည်း မောင်သောင်း ရှိသားမဲ့၊ သူကလည်း အားကိုးရပါတယ်”

မောင်သောင်းဆိုတာက မေနုရဲ့ တူဝမ်းကွဲကလေး ပင်။ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ထားတာမို့ ငယ်မွေးခြံပေါက်သဘောမျိုးဖြစ်ကာ ယုံကြည်စိတ်ချရသူပင်။

“သူတို့က ကလေးသာသာရယ်၊ ဘာမှ သိတတ်တာလည်း မဟုတ်၊ အိမ်မှာ ရေကိစ္စ၊ မီးကိစ္စပေါ်လာရင် မေနုပဲ စီမံခန့်ခွဲရမှာ ...”

“မေနုအတွက် နောက်ဆံမတင်းစမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မေနု က သမီးကို သနားအားနာနေတာ၊ လောကမှာ တာဝန် ယူတတ်တဲ့သူ၊ အသိစိတ်ရှိတဲ့သူတွေပဲ ပင်ပန်းရတာ၊ စိတ် ဖိစီးခံရတာဆိုတာ အမှန်ပဲလေ ...၊ သမီး ဘွားဘွား နေမကောင်း စဖြစ်ကတည်းက သမီးမှာ စိတ်အေးလက်

အေး စားရေးရတယ်လို့မှ မရှိတာ၊ ဆေးခန်းပြလိုက်၊ ဆေးရုံ တင်လိုက်နဲ့ သမီးပဲ ပင်ပန်းခဲ့ရတာ ...။

“မေနကလည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေသာ စိမ့်တတ် ပေမယ့် အပြင်ကိစ္စ၊ ဆေးရုံဆေးခန်းကိစ္စကျတော့ နားမှ မလည်ခဲ့တာလေ၊ သမီးလိုလည်း ချက်ချက်ချာချာ ပြော တတ် ဆိုတတ် စိမ့်တတ်တာ မဟုတ်တော့ သမီးကို မကူညီနိုင်ခဲ့ဘူး ...”

မေနက စိတ်မကောင်းသလိုလေး ပြောနေတာမို့ အလင်းက စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် မေန လက်ပြည့်ပြည့်ဖောင်း ဖောင်းကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်၍ ပြုံးပြမိရင်း ...

“အိမ်မှုကိစ္စတွေ စိမ့်ပေးတာ၊ ဘွားအတွက် စားကောင်း သောက်ဖွယ်လေးတွေ ချက်ပြုတ်စီမံပေးတာနဲ့တင် မေန ဘက်က တာဝန်ကျေလှပါပြီ မေနရယ်၊ အလင်းက အိမ်မှု ကိစ္စဆို ဘာမှလုပ်တတ်တာမဟုတ်တော့ မေနသာ မရှိရင် တော်တော် ဒုက္ခရောက်မှာလေ ...။ ခုလို စိတ်ထိုင်းမှိုင်း နေချိန်မှာ အလင်း ကြိုက်တဲ့ ထောပတ်သီး ဖျော်ရည်လေး သောက်ခွင့်ရတာလည်း ဟောဒီက မေနကြီးရဲ့ ကျေးဇူးပဲ”

အလင်းက မေန စိတ်ပေါ့ပါးအောင် ခပ်ခွဲခွဲလေး ပြောရင်း ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကို မော့သောက်ပြလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ကြည့် ... ထုံးစံအတိုင်းပဲ ... ထောပတ်သီးဖျော်ရည် မော့သောက်ပြီဆို နှုတ်ခမ်းမှာ ပေရေပြီ၊ ရော့ ... ဒီမှာ တစ်ရှူးလေးနဲ့ သုတ်လိုက်ဦး၊ ဒီကလေးမဟာ ငယ်ငယ်က

အကျင့်ကို ဘယ်တော့မှ မပျောက်ဘူး၊ သတိထားပါဆို လည်း မထားဘူး၊ အဲ့ဒီလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပိုက်ကလေးတပ် ပေးလာတာကို မော့ဖြစ်အောင် မော့လိုက်ရမှ ...”

မေနက စားပွဲပေါ်ရှိ တစ်ရှူးဘောက်စိထဲက တစ်ရှူး ခလေး တစ်စ ဆွဲယူလှမ်းပေးတာမို့ အလင်းက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် လှမ်းယူပြီး နှုတ်ခမ်းကို သုတ်လိုက်ပါသည်။

“အဲ့ဒီတော့ စောစောက စကားကိုဆက်ရရင် သမီး ခုချိန် ပြင်ဦးလွင်သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး စာရေးသင့်တယ် လို့ မေန တိုက်တွန်းချင်တယ်၊ စာရေးဆရာဆိုတာ စိတ် ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူရင်း စာရေးမှ အကြံဉာဏ်တွေ ပိုထွက်လာမှာ မဟုတ်လား ...”

“စိတ်ကတော့ အမြဲရှင်းပါတယ် မေနရဲ့ ...။ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စဝိစ္စတွေနဲ့ စာရေးတာကို အလင်း ဦးနှောက် ထဲမှာ တစ်ကန့်စီ ထည့်ထားတာပါ၊ မရောထွေးစေရပါဘူး၊ ဘွားဘွားကို ဆေးရုံမှာ စောင့်ပေးနေရင်းနဲ့တောင် အလင်း စာရေးလို့ရခဲ့သားပဲ၊ စိတ်သာရှင်းနေရင် ဘယ်လောက် အလုပ်ရှုပ်ရှုပ် ရသလောက်အချိန်လေးမှာ စာရေးလို့ရတာ ပဲ ...”

“အေးလေ ... ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေန စေတနာက သမီးကို အေးအေးချမ်းချမ်းလေး အနားယူစေ ချင်လို့ပါ၊ စာရေးတဲ့သူဆိုတာ ခရီးလေးထွက်လိုက်ရင် စိတ်အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်ပြီး လန်းတာပဲမဟုတ်ဘူး”

“အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အလင်း စာရေးရတာ စိတ်ပေါ့ လက်မပါဖြစ်နေရင်တောင် ခရီးလေးထွက်လိုက်ရင် လန်းဆန်းပြီး စာရေးဖို့ အကြံဉာဏ်တွေ ပိုထွက်လာတယ်”

“အေးလေ ... ဒါကြောင့် မေနက ခရီးထွက်ခိုင်းတာပေါ့၊ အိမ်ထဲမှာချည်း တကုပ်ကုပ်ရေးနေရတာ ငြီးငွေ့မှာပေါ့၊ ဒီမှာ ပူလည်းပူနေပြီ၊ ဟိုမှာဆို ဒီအချိန် သိပ်နေလို့ကောင်းတာ မဟုတ်လား”

မေနပြောကာမှ အလင်း ပြင်ဦးလွင်ကို ပိုလွမ်းသွားပါသည်။ ပြင်ဦးလွင်ကို သွားသွား သိပ်ကြိုက်ခဲ့သလို အလင်းကလည်း ဒီမြို့ကလေးကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ ဒီမြို့တော်ကလေးရဲ့ အတိတ်ဓမ္မရာတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပါသည်။

အလင်း အသက် ၂၀ ကျော်ရံကလေးမှာ အချစ်ဝတ္ထု စာရေးဆရာမလေး ဖြစ်လာပြီးနောက် နွေရာသီတိုင်း ပြင်ဦးလွင်ကို အခေါက်ခေါက် ရောက်ခဲ့ဖူးပြီမို့ မြို့ကလေးဟာ ကိုယ့်မြို့ကလေးလိုပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေခဲ့ပြီ။ ပြင်ဦးလွင်မှာ စာရေးနေရသော အချိန်ကလေးတွေဟာ အလင်းနဲ့အတွက် သာယာပျော်ပိုက်ဖွယ် နိဗ္ဗာန်ဘုံကလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“သမီးသူငယ်ချင်း ပန်းအိကလည်း သမီးသွားမယ်ဆိုရင် လိုက်ဖို့အသင့်ပဲ မဟုတ်လား၊ သူလည်း ကားမောင်းတာပဲ၊ အရင်နစ်တွေကလိုပဲ တစ်လှည့်စီ မောင်းချင်မောင်းသွား၊ ဒါမှမဟုတ် ပင်ပန်းမယ်ထင်ရင်လည်း အေးပြေး

ကားကြီးတွေ စီးသွားပေါ့၊ ဟိုတလောက သတင်းစာထဲမှာတောင် ဖတ်လိုက်ရသေးတယ်၊ အထူးကားဆိုလား ဘာလား ထိုင်ခုံတစ်ခန်းကို သုံးခုပဲ ထားတာတဲ့၊ အိမ်သာလည်း ပါတယ်တဲ့၊ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း သက်သက်သာသာလေး စီးလိုက်သွားရုံပဲ၊ ညစာတောင် ကျွေးသေးဆိုလား”

“ကား ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မြင့်တဲ့ကားစီးရင် ခေါင်းမူးလို့ပါ မေနရာ”

“ကိုယ့်ဘာသာ မောင်းသွားရင် ပိုပင်ပန်းမှာပေါ့ ...”

“ကားသာ မောင်းသွားလို့ကတော့ မပင်ပန်းပေါင် ...”

“ဟင် ... ညည်းကိုတော့ တကယ် မနိုင်ဘူး၊ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး ဝါသနာပါစရာရှားလို့ ကားမောင်းတာမှ ဝါသနာပါရသတဲ့တော်၊ ဟိုတစ်လောကလည်း မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုက အင်တာဗျူးတော့ ညည်းဖြေလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ စာရေးတာအပြင် ခရီးသွားတာ ကားမောင်းတာကို ဝါသနာပါပါတယ်တဲ့၊ ဖတ်တဲ့လူတွေကတော့ စာရေးဆရာမဖြစ်ပြီး ဂဏှာမငြိမ်တဲ့ ဝါသနာတွေပဲပါနေတဲ့ လက်လက်ထတဲ့ စာရေးဆရာမလို့ ထင်ကြတော့မှာပဲ ...”

“အဲ့ဒီလိုမျိုး ဝါသနာတကြီး ခရီးတွေလျှောက်သွားနေလို့သာ ကုန်ကြမ်းတွေရ၊ အကြံဉာဏ်တွေထွက်၊ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတတွေ ရပြီး စာကောင်းကောင်း ရေးနိုင်တာကို အလင်း ပရိသတ်က နားလည်ပါတယ် မေနရာ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ကိုယ့်ဆင်ခြေနဲ့ကိုယ်တော့ ဟုတ်နေတာပဲပေါ့ ...”

“ငယ်တုန်း ရွယ်တုန်း သွားနိုင်တုန်း နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားထားမှ အမြင်ကျယ်မှာပေါ့၊ အသက်ကြီးရင် သွားချင်လို့တောင် သွားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ ...”

“အေးပါ ... ခရီးသွားတာတော့ မေနဲ့ အားပေးပါတယ်၊ ခရီးဝေး ကားမောင်းသွားရင်သာ စိတ်ပူရတာ၊ သမီးတို့က လူငယ်လည်း လူငယ်၊ ကားမောင်းလည်း ဝါသနာပါကြတော့ အဝေးပြေးလမ်းကြီးပေါ်မှာ မောင်းကောင်းကောင်းနဲ့ မောင်းရင်း အရှိန်မြင့်လို့ မြင့်မှန်းမသိ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာကိုပဲ ကြောက်တာ ...”

“အလင်း မောင်းရင် ကီလို ၈၀ ထက် ပိုမမောင်းပါဘူး မေနဲ့ရဲ့၊ တချို့ အကွေ့အကောက်များတဲ့ နေရာတွေဆို ကီလို ၆၀ ပဲ မောင်းတာပါ”

“မနေ့က မန္တလေးက ပြန်လာတဲ့ ဟိုဘက်ခြံက ဒေါ်တင်တင်ဦးတို့ ပြောနေကြတာတော့ အဝေးပြေးလမ်းမကြီး ဖောက်လိုက်လို့ မန္တလေးကို ၈ နာရီလောက်နဲ့ ရောက်တာ အရမ်းကောင်းပေမယ့် မြို့တွေ ရွာတွေကို မဖြတ်ဘဲ မောင်းသွားရတာ ပျင်းစရာကောင်းတယ်တဲ့၊ အော်တိုဂီယာကားတွေ မောင်းရတာ ပိုပျင်းစရာကောင်းတယ်တဲ့၊ မငိုက်မီအောင် အရမ်းသတိထားရတယ်တဲ့၊ လမ်းပေါ်ကို ကျွဲနွားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ လူတွေ တက်လာမှာ အရမ်းကြောက်

ရတယ်တဲ့ ...၊ အရှိန်နှုန်းမြင့်ပြီး မောင်းလာတုန်း တစ်ခုခုကို ရှောင်လိုက်ရလို့ ကိုယ့်အရှိန် ကိုယ် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ ကားတွေ မနည်းဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ နေပြည်တော် အလွန် မိတ္ထီလာလွင်ပြင်ဘက်ကို ဖြတ်ပြီး ကားမောင်းရင် လေတွေအရမ်းတိုက်ပြီး ကားကိုတွန်းနေသလို ဖြစ်လို့ ကားလဲမသွားအောင် သတိထား မောင်းရတယ်တဲ့”

“သူတို့ကားက ဟိုက်အေ(အံစာတုံး)လေ၊ လေးထောင့်မြင့်မြင့် အတုံးလေးလိုဖြစ်နေတာတော့ လေတိုက်ခံရတာ သိတာပေါ့၊ အလင်း ကားက မတိတူးဆိုတော့ မြေမှာဝပ်နေတာ၊ ဘာလေတိုက်တိုက် မသိဘူး၊ လေတိုက်ပေမယ့် အရမ်းကြီးမဆိုပါဘူး၊ သတိထားမောင်းလိုက်ရင် ရတာပဲ”

“အေးလေ ... မောင်းနေတဲ့ လူက ပိုသိမှာပေါ့၊ မေနဲ့က စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ”

“မေနဲ့လည်း လိုက်ခဲ့ပါလားဟင် ...”

“မေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလည်း ကြည့်ဦးလေ အလင်းရဲ့၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးနဲ့ ကားကြာကြာထိုင်မစီးနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ လေယာဉ်လည်း မစီးရဲတော့ ခရီးထွက်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်နိုင်အားပါဘူးအေး ...”

အလင်းက မေနဲ့ရဲ့ ပါးအိုဖောင်းအိအိကြီးကို ချစ်စနိုး တစ်ချက်လှမ်းဖျစ်လိုက်မိပါသည်။ မေနဲ့နဲ့ အလင်းနုဟာ သွေးသားမတော်စပ်ပေမယ့်လည်း သံယောဇဉ်ကတော့ သွေးသားရင်းထက် မလျော့ခဲ့ပါ ...။ အလင်း ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ

မေမေဆုံးကတည်းက အလင်းရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလေးတွေကို မေနဲ့ပဲ လုပ်ကိုင်ပေးပြီး အလင်းကို မေတ္တာနဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာပါ။ သူများမေးရင်တောင် အလင်းရဲ့ နာနီကြီးပါလို့ မပြောရက်ဘဲ အဒေါ်ရင်းပါလို့ပဲ ပြောဖြစ်တော့တာ။

အဘွားရှိပေမယ့်လည်း အဘွားက မင်းသမီးကြီး တစ်ပါးလို့ ထည်ထည်ဝါဝါ နေတတ်သူမို့ အလင်းရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ တွေနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို မေနဲ့သာ လုပ်ခဲ့ရပါသည်။

အဘွား ဆုံးပြီးနောက်မှာ အမေရိကား ရောက်နေ သော ဒက်ဒီက အလင်းကို သူ့ဆီလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ဒီမှာ ဆွေမျိုးရယ်လို့ မရှိသော အလင်းကို သူ့ဆီမှာသာ လာနေ စေချင်သော်လည်း အလင်းက ခုချိန်ထိ ခေါင်းမာငြင်းဆန်ဆဲပင်။

“ကဲ ... သွားမယ်ဆိုလည်း ခုကတည်းက စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်တော့လေ။ ပန်းအိရော အားရဲ့လားဆိုတာ ဖုန်းဆက် မေးဦး။ ဘယ်တော့လောက် သွားမယ် စိတ်ကူးလဲ ...”

“မနက်ဖြန် ...”

“ဪ ... တော်တော် မသွားချင်ရှာဘူး။ ဘယ်လောက်မှ မတိုက်တွန်းလိုက်ရပါလားအေ ...”

“အဟိ ... ၊ ပန်းအိဆို ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်နော် မေနဲ့”

“ဆက် ... ဆက် ...”

“မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ထက်ကြွသွားလိုက်တာ ယုံတောင်မယုံ နိုင်ဘူး။ ခုခေတ်ကလေးတွေများ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန် လွန်းလို့ လိုက်တောင်မမီဘူး”

မေနဲ့က ငေါ့တော့တော့လေးပြောရင်း အလင်း သောက်ပြီးသွားသည့် ဖျော်ရည်ဖန်ခွက်ကိုယူကာ အခန်းထဲမှထွက် သွားပါသည်။

အလင်းက စာရေးစားပွဲပေါ်က ဖုန်းကိုယူကာ စားပွဲ ဘေးက အိပ်ရာပေါ် အိပ်ခနဲ ပစ်လွှဲအညောင်းဆန်လိုက်ရင်း ပန်းအိ ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ...”

“ဟိတ် ... ဒေါ်ပန်းအိ၊ ဘာလုပ်နေလဲ ...”

“ဆိုင်ထိုင်ရင်း ပျင်းလွန်းလို့ ဘယ်ထွက်ပြီး ကားမောင်း ရ ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာလေ”

ပန်းအိအဖြေကြောင့် အလင်းက ရယ်ချင်သွားမိ သည်။ ပန်းအိဟာ သူ့အမေကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့သာ (x x x) ခင်တာထဲက ရွှေဆိုင်မှာ ထိုင်ရပေမယ့် အဲ့ဒီလို ဆိုင်ထိုင်ရသည့် အလုပ်ကို အမုန်းဆုံးဟုဆိုသည်။ အလင်းက ခရီးသွားဖို့ အဖော် ခေါ်ပြီဆို သူ့လောက်ပျော်တာ မရှိတော့ ... ။ အလင်း အဖော် ခရီးလို လိုက်သွားရမှာဟု အကြောင်းပြလျှင် အလင်းကို ချစ်ခင် သဘောကျသော သူ့မေမေကလည်း အသာတကြည် ခွင့်ပြုတတ် တာကြောင့်ပင် ... ။

“ငါ့ငွေကို နင် စာနာကြည့်စမ်းပါ အလင်းရယ်၊ ဟိုဟို ဒီဒီ လတ်လျားလတ်လျား သွားနေရမှ နေသာထိုင်သာ ရှိတဲ့ ဒီသမီးကို ရွှေဆိုင်မှာ ခြေချုပ်ချခံထားရတာ ပျင်းလွန်း

လို့ လဲသေချင်တယ်။ ဆိုင်က လူဝင်လူထွက်လည်း မများ
တော့ ပိုတောင် ပျင်းစရာကောင်းသေးတယ်။ ဖိနပ်ဆိုင်တို့
ဖက်ရှင်ဆိုင်တို့ကမှ လူဝင်များလို့ အပျင်းပြေသေးတာ။
စင်တာထဲမှာ အဲကွန်းကလည်း အေးတော့ လူကလည်း
ကုပ်ချိုညောင်းညာ။ စိတ်ကလည်း ထိုင်းမှိုင်းလေးလံ ...
သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဟာ ... ညနေကျ ကားလျှောက်မောင်း
ဦးမယ်”

“ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲ ရုံးဆင်းချိန် ကားလျှောက်မောင်းလို့
ကတော့ ရူးတောင်သွားဦးမယ်၊ ဒီလောက် ကားတွေကျပ်
ညပ်ပိတ်ဆိုနေတာ ...”

“အေးဟယ် ... စိတ်လေတယ် ... တကယ် ...”

“စိတ်လေမနေနဲ့ ... မနက်ဖြန်ကျမှ ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီး
မှာ မောင်းတော့ ...”

“ဟင် ... နင် ခရီးသွားတော့မလို့လား”

“အေး ...”

“ဟား ... မိုက်တယ်၊ လိုက်မယ်၊ ဘယ်ကိုလဲ ...”

“ပြင်ဦးလွင် ...”

“ဟား ... ကြိုက်တယ်၊ ရယ်ဒီပဲ ...”

ဘယ်တုန်းကတည်းက သွားချင်နေမှန်း မသိသော
ပန်းအိကို နှစ်ခါတောင် မခေါ်လိုက်ရ။ သူက ကိုယ့်ထက် ခို
တက်ကြွနေပါသည်။

“ငါတို့ ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ အလင်း ...”

“အရင်လိုပဲပေါ့ ... နန်းမြိုင်မှာ တည်းမယ်၊ နန်းမိတို့ အိမ်နဲ့
လည်းနီးတော့ ငါ ဆိုင်ကယ်စီးချင်ရင် သူ လာခေါ်လို့
အဆင်ပြေတာပေါ့ ...”

“အလင်းကလည်းဟယ် ... တစ်ခါလာလည်း ဒီဟိုတယ်ပဲ
တည်းနေတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်
အောင် တခြား ဟိုတယ် ပြောင်းတည်းကြည့်ပါလား၊
နန်းမြိုင်က မြို့ထဲနဲ့လည်း ဝေးတယ်လေ၊ မြို့ထဲနားနီးနီး
တည်းပါလား”

“နန်းမြိုင်ကို ငါသဘောကျလို့ပါ၊ မြို့ထဲနဲ့ဝေးလေ ပိုကြိုက်
လေပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေးမှ
စာရေးဖို့ ပိုအဆင်ပြေတာလေ၊ အဆောင်(၃)က စာရေးတဲ့
အခန်းကလေး ပါတဲ့ အခန်းကို ယူလိုက်မယ်”

“နင့်အတွက်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ဟယ်၊ နင် စာရေး
နေတုန်း လတ်လျားလတ်လျား လျှောက်သွားချင်တဲ့ ငါက
တော့ မြို့ထဲနားနီးတာကို ပိုကြိုက်တာပေါ့ ...”

“ပြင်ဦးလွင်ပဲဟယ် ဘယ်ကနေ ဘယ်သွားသွား သိပ်မဝေး
လှပါဘူး၊ နောက်နှစ်ကျမှ နင်တည်းချင်တဲ့ ဟိုတယ်မှာ
တည်းပါမယ် ... ဒီနှစ်တော့ နန်းမြိုင်မှာပဲ တည်းပါရစေ
နော်”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ဪ ... ဟဲ့ ... ဒီအချိန်ဆို နင်ပဲဪ

တွေ ဝယ်ဝယ်ရိုက်တဲ့ ဒါရိုက်တာ ကိုဇော်တို့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့
တွေလည်း ပြင်ဦးလွင် တက်နေကျမဟုတ်လား ...”

“သူတို့သွားတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိပြီဟ၊ မသွားခင်လေးပဲ
ငါ့ဆီက ဝတ္ထုတစ်အုပ် လာဝယ်သွားတာ”

“ဟိဟိ ... ဒါဆို မပျင်းရတော့ဘူး၊ သူတို့ ရိုက်ကွင်းတွေ
လိုက်ကြည့်ရမယ်”

“လုပ်ပြီ ... နင်ကတော့ ဒါပဲ”

“ငါ့ကို ရိုက်ကွင်း လိုက်ပို့ပေးမယ် မဟုတ်လား”

“မပို့ပါဘူး၊ နင့်ဘာသာ နန်းမိုနဲ့ သွား”

“နင်ရော လိုက်မကြည့်ချင်ဘူးလား”

“အမြဲ မကြည့်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေပဲ ကောင်းတယ်၊
သူတို့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလုပ်လုပ်ကြပါစေ၊
ငါ့ဝတ္ထုရိုက်နေရင် ပိုတောင်မသွားချင်သေးတယ်၊ ငါ့မျက်နှာ
ကြီး ကန့်လန့်ကန့်လန့် မြင်နေရရင် သူတို့ အလုပ်လုပ်တဲ့
နေရာမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ပြီးရော၊ ငါကတော့ သွားမှာပဲ”

“အေး ... ကြပ်ကြပ်သွား၊ ကိုဇော်တို့က နင့်ကို ဖြစ်
လျှောက်အခန်းထဲ ထည့်ရိုက်လိုက်လိမ့်မယ် ...”

“အဟိ ... ရိုက်မစေပေါ့၊ ဘယ်နေရာက ပါရပါရ ခိုထဲ
ချင်နေတာ၊ မာမိုကြောက်လို့ ငြိမ်နေရတာ”

“အဲ့ရော၊ မနိုင်ဘူး ...”

“ဪ ... ပြောဖို့မနေလိုက်တာ၊ မေ့မှန် ပြန်ရောက်နေ
တယ်ဟဲ့ ... သိလား”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း မိမ္မန်မ ... ငါ့ဆီတောင်
ဖုန်းဆက်ဖော်မရဘူး”

မေ့မှန်က အလင်း အင်မတန်ချစ်ခင်ရသော သူငယ်
ချင်းကလေးမို့ အလင်း ပျော်သွားမိပါသည်။

မေ့မှန်က စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်ပြီး ဟိုမှာပဲ
အလုပ်ဆက်လုပ်နေကာ တစ်နှစ်ကို နှစ်ပတ်လောက် ခွင့်ယူပြီး
မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာနေကျပင်။

“သူက ဒီတစ်ခါ အလည်ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူးဟ၊
အပြီးပြန်လာတာ ...”

“ဟယ် ... ကောင်းလိုက်တာ၊ ငါလည်း သူ့ကို ပြန်လာ
စေချင်နေတာ ...”

“သူက ဒီမှာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလေးတစ်ခုခု လုပ်မှာတဲ့၊
အလုပ်တွေ စမလုပ်ခင် ခရီးလည်း ထွက်ချင်တယ်ပြော
နေတာ၊ အတော်ပဲ ... သူ့ကိုပါ ခေါ်သွားရအောင်”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ သုံးယောက်ဆို အုပ်စုကတော့
အတောင့်ပဲ”

“ပြန်ရောက်စဆိုတော့ ဟိုရက်တွေက အလုပ်များနေလို့
နင့်ဆီ သူ ဖုန်းမဆက်အားသေးတာ၊ ငါနဲ့ကတော့ ခြံချင်း
ကပ်ရက်မို့လို့သာ တွေ့ဖြစ်တာ၊ ငါ သူ့ကိုပြောပြီး စီစဉ်

၃၆ ■ ဖုလင်

စရာရှိတာ စိစဉ်လိုက်မယ်၊ နင့်ကားနဲ့ သွားမလား၊ ငါ့ကားနဲ့ သွားမလား ...”

“ငါ့ကားနဲ့ပဲ သွားမယ်၊ နင့်ဖြိုင်ကားကြီး မမောင်းရဲပါဘူး၊ အဝေးပြေးလမ်းပေါ်ရောက်ပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြူးမြဲမောင်းမိရင် နှစ်ယောက်လုံး ဂိနေဦးမယ်”

“အဟိ ... အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ နင့် မတ်တူးကြီးက နည်းနည်း ပိုမိမိကျတော့ ခရီးမပမ်းဘူးပေါ့ဟာ”

“အိုခေ ... ငါဆို ဒီညနေ ငါ့ကားကို စစ်စရာရှိတာ သွားစစ်ထားလိုက်မယ်၊ အိုခေနော် ...”

“အိုခေ ... ရယ်ဒီ ...”

ခရီးသွားရတော့မှာမို့ နှစ်ယောက်လုံးဟာ ပုံမှန်အချိန်တွေထက် ပိုပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွနေကြပါသည်။

ပန်းအိနှင့် ဖုန်းပြောပြီးတာနှင့် အလင်းက အဝတ်အစားလဲကာ ကားသော့ကလေး ဆွဲပြီး အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အလင်း အောက်ထပ်ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့ဆီက ကားဟွန်းသံ ကြားလိုက်ရပါသည်။

မေနက အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ ...

“ဟော ... ဦးတင်ကိုတို့ လာတယ်ထင်တယ်၊ သူတို့ ဒီသမီးဒက်ဒီ လူကြိုပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းထုပ်တွေ ဝင်မယ် ပြောတယ်၊ မောင်သောင်းရေ ... တံခါးသွားဖွင့်ထားလိုက်ပါဟေ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြီးကြီး”

ဆင်ဝင်ရှေ့က ပန်းအိုးတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော မောင်သောင်းက အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးဆီသို့ ပြေးထွက်သွားပါသည်။

မေနက အလင်းကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“သမီးက အပြင်သွားမလို့လား”

“ဟုတ် ... မေန၊ မနက်ဖြန် ခရီးသွားမှာဆိုတော့ စိတ်ချရအောင် ကားအောက်ပိုင်းလေး စစ်၊ လေပေါင်ချိန်တာလေးတွေ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိလိုက်တာကလည်း ဘွားဘွားကြီး အတိုင်းပဲ၊ ခဏနေဦး ... မောင်တင်ကိုတို့နဲ့ စကားစမြည်ပြောဆို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ သွား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

အလင်းက ခြံထဲသို့ ကားဝင်လာတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကြိုနေလိုက်ပါသည်။ ဦးတင်ကိုဆိုတာက ဒက်ဒီမိတ်ဆွေမင်။ အိမ်ကို အမြဲဝင်ထွက်လေ့ မရှိပေမယ့် အမေရိကားမှာ သူ့သမီးငယ်က ကျောင်းတက်နေတာမို့ အမြဲလို လူကြိုရှိကာ ဒက်ဒီဆီက လူကြိုပါးပစ္စည်းလေးတွေကို လာပို့ပေးတတ်ပါသည်။

“အန်တီလှ ... နေကောင်းလားခင်ဗျ”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ လာပါ ... ဝင်ပါ၊ မခင်မာရော မပါဘူးလား”

“ခင်မာက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု သွားရတယ် အန်တီ”

ကျွန်တော်က အလုပ်ကိစ္စတွေ့ရမယ့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆီ လာရင်း ဒီနဲ့နီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်းဝင်လာခဲ့တာ၊ ဟဲလို ... သမီး နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ ထိုင်ပါဦး ရှင့် ...”

အန်ကယ်လ် ဦးတင်ကိုက ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီမို့ အလင်းကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ရော ... သမီး၊ ဒါက သမီးဒက်ဒီ လူကြုံပါးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းထုပ်”

အလင်းက အန်ကယ်လ် ဦးတင်ကို လှမ်းပေးသည့် ပစ္စည်းထုပ်ကို တရိုတသေ လှမ်းယူလိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ ခဏခဏ ယူလာပေး ရတာ အားနာလှပါပြီ”

“အန်ကယ်လ်ကို အားနာရင် သမီးဒက်ဒီဆန္ဒကို လိုက် လျောလိုက်ပေါ့ကွယ်၊ အဲ့ဒါဆို အန်ကယ်လ်လည်း ခဏ ခဏ ပစ္စည်းလာပို့ရတဲ့ အလုပ် မလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့ ...”

အန်ကယ်လ် ဦးတင်ကိုက အလင်းကို အမေရိကား လိုက်လာနေစေချင်သည့် ဒက်ဒီဆန္ဒကို သိထားသူမို့ တိုက်တွန်း စကား ပြောလာခဲ့တာပင်။

မေနုက မီးဖိုချောင်ဘက်ကို အအေးဖျော်ခိုင်းဖို့ ထွက်

သွားသဖြင့်သာ အန်ကယ်လ်ဦးတင်ကို စကားကို ကြားမသွားခဲ့ တာပင်။

အလင်းက ခပ်နွမ်းနွမ်းကလေး ပြုံးကာ သက်ပြင်း ချရင်း ...

“အလင်းလည်း စဉ်းစားနေပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ ချက် ချင်းကြီး ဆုံးဖြတ်ဖို့တော့ မလွယ်လို့ပါ”

“အေးလေ ... စဉ်းစားပေါ့ကွယ်၊ လောကကြီးမှာ ပြေးကြည့် မှ သွေးသားရင်းချာဆိုလို့ ဒီသားအဖ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့ တာ မဟုတ်လား”

ခဏနေတော့ မေနုက အအေးလင်ဗန်းကို ကိုယ် တိုင်မကာ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ လာချပေးပြီး အလင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

အန်ကယ်လ် ဦးတင်ကိုက စားပွဲပေါ်က အလင်းရဲ့ ဒီလထုတ် ဝတ္ထုစာအုပ်လေးကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သမီးလည်း အောင်မြင်တယ်နော်၊ သတင်းစာထဲမှာတော့ သမီးဝတ္ထု ကြော်ငြာလေးတွေ ပုံမှန်တွေ့တွေ့နေတယ်၊ သမီး အန်တီ ခင်မာကတော့ မြန်မာကားတွေ မှန်မှန်ကြည့် တော့ သမီး ဝတ္ထုတွေကို ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုတွေ အများကြီး ရိုက်ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

အလင်းက ကိုယ့်အောင်မြင်မှုကို တစ်စုံတစ်ယောက် စာ ချီးကျူးတိုင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသူမို့ ဆိုင်းငံ့ကာ အသာအယာပြုံးနေမိသည်။

“အေးလေ ... ဒီမှာအောင်မြင်နေတော့လည်း ဟိုကိုသွားဖို့ တွန့်ဆုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သမီး ဖေဖေဘက်က ကြည့် တော့လည်း သူ့သမီးကလေးကို သူ့နားမှာ ခေါ်ထားချင်ရှာ မှာပေါ့၊ စဉ်းစားပေါ့ကွယ်”

သလင်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နားထောင်နေမိ သည်။

“ခုတလော ရာသီဥတုကလည်း ပြန်ပူလာတယ်နော်၊ ပူရင် သမီး စာရေးရတာ ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ သမီး ပြင်ဦးလွင်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စာသွားရေးချင်ရင်လည်း ပြော၊ ဟို တလောကမှ အန်ကယ်လ်တို့ ပြင်ဦးလွင်မှာ ခြံကျယ်ကျယ် နဲ့ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်ဖြစ်တယ်၊ မိသားစု အေးအေး ဆေးဆေး သွားနားဖို့ ဝယ်လိုက်ပေမယ့် ခုထိတော့ မအား သေးတာနဲ့ မသွားဖြစ်သေးဘူး၊ သမီးသွားရင် အဲဒီမှာသွား တည်းလို့ ရတယ်”

“အဆင်သင့်လိုက်တာ မောင်တင်ကိုရယ်၊ အလင်းက မနက်ဖြန်ဘဲ ပြင်ဦးလွင်သွားပြီး စာရေးတော့မှာ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အန်ကယ်လ်တို့အိမ်မှာ တည်း လေ သမီး၊ အန်ကယ်လ် ပြင်ဦးလွင်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ထား လိုက်မယ်၊ ဟိုမှာ အိမ်စောင့်ရှိတယ်၊ ရွာဘက်က ရိုးရိုးသား သား မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားလိုက်တာ၊ အန် က အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ မောင်က ခြံရှင်းပေါ့၊ သမီးတို့

စားရေးသောက်ရေးလည်း ပူစရာမလိုဘူး၊ မဝင်းမြက ဟင်း ချက်ကောင်းတယ်၊ ချက်ပြုတ်ကျွေးပါလိမ့်မယ်”

အန်ကယ်လ် ဦးတင်ကိုနှင့် မေနုက အားတက် သရော တိုက်တွန်းပြောဆိုနေပြီး မေနုကလည်း သွားတည်းစေချင် တာမို့ အလင်းက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။

“ဟို... အန်ကယ်လ်၊ အလင်းက အမြဲ နန်းမြိုင်မှာပဲတည်း နေကျဆိုတော့ ...”

“ဟိုတယ်မှာ တည်းတာထက် အိမ်မှာတည်းတာက ပိုပြီး လေ့လာစရာ အတွေ့အကြုံသစ် ရတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ အန်ကယ်လ်တို့အိမ်က ရေချမ်းအိုး ရွာထဲမှာ၊ ရွာလေးက သာသာယာယာ ရှုခင်းကောင်းကောင်းလေး၊ မနက်မနက် ရွာထဲ လမ်းလျှောက်လို့လည်းရတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ အလင်းရယ်၊ မောင်တင်ကိုတို့အိမ်မှာပဲ တည်းလိုက်ပါ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သမီးတို့ မိန်း ကလေးတွေချည်း ဟိုတယ်မှာတည်းနေတာကို မေနု သိပ် စိတ်ချတာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်မချစရာတော့ မရှိပါဘူး မေနုရယ်၊ စာရေးဆရာမ စာလာရေးတယ်ဆိုတာ ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းတွေလည်း သိပြီး ခင်တောင်နေပါပြီ”

“အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်အောင် တည်းလိုက်ပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီး ပြင်ဦးလွင်ကပြန်ရင် အန်ကယ်လ်အိမ်မှာ မနေကျန်

၄၂ ■ ဖုညောင်

နေခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေလည်း ပြန်မှာလို့ရတာပေါ့၊ သွား
လိုက်ပါ”

နှစ်ယောက်လုံးက ဝိုင်းတိုက်တွန်းနေတာမို့ အလင်း
က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။ အတွေ့အကြုံသစ်ကိုတော့
အလင်းလည်း လိုချင်သားမို့ပင်။

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောတွင် အလင်းနုသည်
အလွန်ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းသော စတိုင်လ်ဖြင့် အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်း
လာရင်း နှုတ်မှ အဆက်မပြတ် လှမ်းပြောလာပါသည်။

“သန်းသန်းရေ... ငါထည့်ခိုင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ စုံအောင်
ထည့်ရဲ့လား”

“ထည့်ပါတယ် မမ ...”

“အေးမေရေ... အေးမ ...”

“ရှင် ... မမ”

“လာ ... လာ ... မြန်မြန်လာ”

“လာပါပြီ ...”

“နင် ငါ့ခုတင်ဘေးမှာ ချွတ်ထားတဲ့ ဖိနပ် ထည့်လိုက်သေး
လား”

“အိမ်နေရင်း စီးတဲ့ မွေးပွဲဖိနပ်ကလေးကို ပြောတာလား
မမ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ pool အရပ်ကလေး မျက်နှာနဲ့ နား ရွက်လေး နှစ်ဖက် ထောင်နေတဲ့ ဖိနပ်လေး...”

“အဲဒါတော့ မထည့်လိုက်မိဘူး မမ”

“သွား... သွား... အဲဒီဖိနပ်လေး ငါ့အခန်းထဲမှာ သွား ယူလာခဲ့”

“ဟုတ်...”

“သန်းသန်း ငါ့ရော့ကလေး ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်... ပါပါတယ် မမ”

“ငါ့ ဘော်လီပဲနံအိတ်ကလေးရော...”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါတယ်၊ ဒီမှာ မမရဲ့ စာရေးကိရိယာအစုံ ထည့်ထားတဲ့အိတ်ပါ”

“အေးမရေ... မြန်မြန်လာဟေ့”

“လာပါပြီ...”

“ဟဲ့... အလင်းရယ်၊ ညည်းမလဲ ခရီးထွက်တော့မယ်ဆို ပျာယာခတ်နေပြီ၊ စိတ်အေးအေးထားပါဟဲ့၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ် သွားတာပဲ၊ တကတည်း ကားမမီမှာစိုးလို့ လောနေ တဲ့ အတိုင်းပဲ”

ယူသွားမယ့် ပစ္စည်းအိတ်ကလေးတွေနားမှာထိုင် ကာ ဟိုအိတ်ဖွင့်စစ်၊ ဒီအိတ်ဖွင့်စစ် လုပ်နေသော အလင်းကို မေ့ကာ မျက်စိနောက်လာပုံဖြင့် လှမ်းပြေးလိုက်ပါသည်။

အလင်းကတော့ မေ့ကို ဟဲခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြပြီး စာရေးကိရိယာအိတ်ကို သေချာပြန်စစ်နေလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာ အိမ်ရှေ့မှ ကားသံကြားရပြီးနောက် မေ့နှင့် ပန်းအိတ်က အထုပ်အပိုးကိုယ်စီဖြင့် ရောက်လာကြပါ သည်။

“အလင်းရေ... ပြီးပြီလားဟေ့”

“ပြီးပြီ... အိုကေ... ရယ်ဒါ၊ ဟဲ့... မိမ့်နဲ့ လာခဲ့၊ နင်က ခုမှ ငါ့ရှေ့တော်မှောက်ကို ထွက်လာတော်မူတယ်၊ တွေ့ မယ်... ပြင်ဦးလွင်ရောက်မှ...”

“ငါ တကယ် မအားလို့ပါဟယ်၊ ခုကစပြီး အတိုးချ တွေ့ရတော့မှာပဲဟာ၊ နင့်လက်ထဲက ဘယ်ကလေးရဲ့ အိတ် လဲ”

မွန်မွန်က အလင်းလက်ထဲက Angry Bird အရပ် လေးပါသည့် အိတ်ကိုကြည့်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်တာမို့ အလင်းက ပုခုံးလေး တွန့်လိုက်ရင်း...

“အဟီး... ဘယ်ကလေးအိတ်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အိတ်၊ ငါက ကာတွန်းပုံကလေးတွေ၊ အန်းဂရီးဘတ်ပုံလေးတွေ အရမ်းကြိုက်လို့...”

“ဟင်... ပေါလိုက်တာ၊ ပြပါဦး... ဘာထည့်ထားသလဲ ဆိုတာ”

“စာရေးကိရိယာတွေပါဟဲ့...”

မေ့မွန်က အလင်းလက်ထဲက အိတ်ကို လှမ်းယူပြီး ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ကြည့်နေသည်။

အစ်စနေ ကာတွန်းပုံလေးတွေပါသည့် ဘောလီပဲနံ

လေးတွေ၊ ဘောလိပ်နံ့ထည့်သည့် ဒေါ်နယ်ဒက်ပုံ မွေးပွားအိတ်၊ အနံ့ဂရီးဘတ် ဗလာစာအုပ်၊ မှတ်စုစာအုပ်လေးတွေကို တစ်ခုချင်း စီကြည့်ရင်း မေမွန်က ရယ်လျက် ...

“စာရေးဆရာမကြီးကလည်း ကလေးဆန်လိုက်တာ”

“ကလေးပစ္စည်းလေးတွေဆို ငါ ချစ်လို့ပါဆို ...”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ စာရေးဆရာမ အလင်းနဲ့ စတိုင်လ်က လန်းလွန်းမနေဘူးလား”

မေမွန်က အလင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရင်း မေးလိုက်တာပင်။ အဖြူရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ သရိုးကွာထားလေး နှင့် အနီကွက် ချည်သားရှုပ်လေးဝတ်ကာ ခါးမှာ ခါးပတ်နက် လေး ပတ်ထားပြီး အောစတာဖီနပ်အနီ စီးထားသော အလင်းနဲ့ က မချီမချဉ်ပြီးကာ ရှုပ်အင်္ကျီမှာ ချိတ်ထားသည့် နေကာမျက်မှန် အဝိုင်းကြီးကို ထုတ်တပ်၊ လက်ပိုက်ရပ်ပြလိုက်ရင်း ...

“စာရေးဆရာမတို့က ခပ်လန်းလန်းပဲလေ သိတယ်မဟုတ် လား”

“ပေါ့ပြန်ပြီ ...”

“ဟဲ့ ... ကလေးတွေ စကားများမနေနဲ့၊ အလင်းရေ ... ညည်းအိုက်တင် ထုတ်ပြချင်ရင်လည်း လမ်းကျမှသာ ထုတ် ပေတော့၊ အရမ်းနေမြင့်သွားရင် ကားမောင်းရတာ ပင်ပန်း နေမယ်၊ စောစောထွက်ကြ၊ မောင်သောင်းရေ ... အထုပ် အပိုးတွေ အလင်း ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်ပါဦးဟေ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး ...”

မောင်သောင်းက အလင်းပစ္စည်းတွေကို ကားပေါ်သို့ တင်ပေးနချိန်မှာ အလင်းက တစ်စုံတစ်ရာအတွက် နောက်ဆံငင် သလိုလို၊ တစ်စုံတစ်ရာကပဲ အလင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သလို ခံစားရလျက် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ...

“မွန် ... ပန်းအိ ... နင်တို့ ကားပေါ်တက်နှင့်ကြ၊ ငါ ယူ စရာ တစ်ခု ကျန်နေလို့ ...”

ဟု ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တစ်လှစ်လှစ် ပြေးတက် လာခဲ့မိပါသည်။

အလင်းက လျှို့ဝှက်အခန်းလေးဆီသို့ ဦးတည်၍ လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် အလင်း သိုင်းလွယ်ထားသည့် အိတ်သေး သေးလေးရဲ့ အတွင်းအိတ်ကပ်ထဲက သော့တံကလေးကို ထုတ် ယူကာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လာခဲ့သည်။

အလင်းက စာကြည့်စားပွဲ အံဆွဲထဲက စာအုပ် ကလေးကို ဘယ်လက်ဖြင့် လှမ်းယူပြီး ရင်မှာအပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နံရံမှာ ချိတ်ထားသည့် စားကို ညာလက်ဖြင့်လှမ်းကိုင် ကာ နဖူးဖြင့်တစ်ချက်အပ်လိုက်ပြီး ခဏငြိမ်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ စာအုပ်လေးကို ယူပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အလင်းရဲ့ ဒီခရီးမှာ အဘွားရဲ့ အတိတ် တစ်စုံ တစ်ရာကိုများ ရှာဖွေပေးနိုင်လေမလား ...။

အလင်း အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတာကို မေမွန်က အောက်ထပ် လှေကားရင်းမှ ကြိုစောင့်မော့ကြည့်နေသည်။

“ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ သမီး ...”

“ဟို ... အလင်း ဖတ်ဖို့ စာအုပ်လေး ကျန်ခဲ့လို့ပါ”

“ဂရုစိုက် မောင်းကြနော် သမီး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မေနုလည်း ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်”

“ကျန်းမာရေးကတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ၊ မေနုအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ စာသာ များများရေးခဲ့၊ ညည်းစာအုပ်ထွက်တာ နှေးနေရင် ညည်းပရိသတ်တွေက ဖုန်းတဝှမ်းဝှမ်းဆက်ပြီး မထွက်သေးဘူးလား မေးနေတာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

အလင်းက မေနုကို ဖက်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ ပါသည်။

တက်ကြွသူ နှစ်ယောက်ကတော့ ကားပေါ်ရောက် နှင့်နေပြီ။

အလင်းက မေနုကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မေနု ... တာ့တာနော် ... တာ့တာ”

“မေနု ... တာ့တာ၊ မေနုဖို့ သမီးတို့ အပြန်ကျရင် စထရော် ဘယ်ရီတွေ အများကြီး ဝယ်ခဲ့မယ် သိလား”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ငကဲမလေးတွေနော် ဟိုမှာ သိပ် ကဲမနေကြနဲ့ဦး”

“ဟီဟီ ... မကဲပါဘူး မေနုရဲ့ ...”

“ရုပ်တွေကနော်၊ ဟင်း ... ဟင်း ... သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်နေမှာ မြင်ယောင်တယ်၊ ပန်းအိရေ ... တစ်ရာ

တစ်ဆယ့်ငါးမိုင်လောက်ကျရင် ညည်းတစ်လှည့်မောင်းနော်၊ အလင်းကို လွှတ်ပေးမထားနဲ့၊ မောင်းကောင်းတိုင်း မောင်း နေဦးမယ်၊ တစ်ယောက်ကမောင်းနေရင် တစ်ယောက်က အိပ်မနေနဲ့၊ လမ်းပန်းခရီး ကူကြည့်ပေး၊ မငိုက်အောင် စကားပြောပေး ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မေနုရေ ... သွားပြီနော်”

“အေး ... အေး ... ဂရုစိုက် သွားကြ”

သုံးယောက်သား မေနုကို ဆူညံပွက်လောရိုက်အောင် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ခရီးစတင် လီစာစနင်းလိုက်ချိန်မှာ ပြင်ဦးလွင်သို့ ဦးတည်နေလို့လားတော့ မသိ အလင်းစိတ်တွေ ပေါ့ပါးရွှင်လန်း နေရပါသည်။

ဒီခရီးက အလင်းဘဝအတွက် ဘယ်လိုပြောင်းလဲမှု တွေ၊ ဘယ်လိုဆန်းကြယ်မှုမျိုးတွေ ကြုံတွေ့ရမယ့် ခရီးလဲဆိုတာ တော့ အလင်း တကယ် ကြိုမသိနိုင်ခဲ့ပေ ...။

“ကျွတ် ... ရှေ့က ကားကလည်း နှေးတုံ့နှေးတုံ့နဲ့ ကွာ
ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ မကျေမနပ် ရေရွက်
လိုက်သော ညီညိုကို လရောင်ဦးက ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ
တအံ့တသြ ကြည့်မိရပြန်ပါသည်။

ဒေါသရှေ့ထား ကားမောင်းတတ်ကြတာဟာ ဒီ
ကားမောင်းသူတွေရဲ့ အကျင့်လားဟုတောင် သူ တွေးမိလာ
သည်။

‘ဒီက’ လို့ သုံးနှုန်းရတာကတော့ ‘လရောင်ဦး’ ဟာ
ဟိုကလို့ပြောရမယ့် စင်ကာပူကနေ ပြန်ရောက်လာတာ မကြာ
လို့ပါပင်။

အင်ဂျင်နီယာ ဗိသုကာဘွဲ့ ရပြီးကတည်းက ဟို
သွားအလုပ်လုပ်နေခဲ့သော သူ့ကို မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေ
ပြောင်းလဲလာချိန်ကတည်းက မေမေက တဖွဖွ ပြန်ခေါ်ခဲ့
တာပင် ...။

“သားရယ် ... မေမေကတော့ သားကို ပြန်လာစေချင်ပါပြီ၊
ဒီမှာလည်း အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲစ ပြုလာပါပြီ၊
သားတို့လို လူတွေအတွက် အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်း
တွေလည်း ရောက်လာတော့မှာပါ။ သားအနားမှာ ရှိရင်
မေမေ အားပိုရှိတာပေါ့ သားရယ်”

တကယ်တော့ မေမေ မခေါ်ခင်ကတည်းကပင် သူ
ထ ပြန်ချင်နေခဲ့တာပါ။ စင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့အတွက်
ထခလုပ်စာ ကောင်းကောင်းရတာ၊ သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေ
ချောမွေ့တာ၊ အတွေ့အကြုံရတာတွေဟာ အမြတ်လို့ ဆိုရပေမယ့်
မိသားစုနဲ့ ခွဲနေရတာကတော့ အရှုံးတစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပင် ...။

မေမေ့နားမှာ ညီမလေးတစ်ယောက် ရှိနေသေးပေ
မယ့် သူက မေမေ့ကို အနီးကပ်ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးချင်သေးသည်။
မေမေ့မှာက နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါ ရှိတာမို့ မေမေ့ကျန်းမာ
ရေးအတွက် သူ အမြဲစိတ်ပူနေခဲ့ရပါသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းပဲ မနက်စောစော ထ၊ MRT
(မြေအောက်ရထား)စီးဖို့ ဘူတာကို ပြေးပြေးလွှားလွှား သွား။
ဘူတာထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထမင်းစား၊ တစ်နေကုန်
အလုပ်လုပ်ပြီး ညနေမှာ MRT ကျပ်ကျပ်စီးပြီး အိမ်ပြန်၊ မိုးချုပ်မှ
အိမ်ရောက်။ စက်ရုပ်လိုလည်ပတ်နေသော လူနေမှုပုံစံကို ညည်း
ငွေ့စ ပြုခဲ့ပြီ ...။

ဟိုမှာနေခဲ့ရတဲ့ ဘဝမှာ ပျော်စရာရယ်လို့လည်း
ညီမည်ရရ မရှိခဲ့လှ ...။ လည်ပတ်သုံးဖြုန်းရလောက်အောင်

၂၂ ■ ပုညဝင်

လည်း ငွေက မပိုလှ။ ဟိုရောက်တာ ၅ နှစ်ကြာပြီဆိုသော်လည်း အိမ်ခန်းတစ်ခန်း အပိုင်ဝယ်နိုင်ဖို့ဝေးလို့ အခန်းသီးသန့်တောင် မငှားနိုင်သေးပါ။ အိမ်ခန်းငယ် ၃ ခန်းပါသည့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း နဲ့ တစ်ခန်းစီ ငှားနေရတာမို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သီးသန့်နေရတာမျိုးမရှိဘဲ တစ်ခန်းတစ်ခန်းဆင့်လျှော့လျှော့ အဆင်ပြေအောင်ကြည့်နေရင်း Home sweet Home ဆိုတာလည်း ပျောက်ဆုံးခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

စင်ကာပူမှာ လူတော်တော်များများဟာ စားသုတ် သုတ် သွားသုတ်သုတ်၊ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှလည်း စိတ်မဝင်စားလှ၊ ရထားပေါ်မှာလည်း အိုင်ဖုန်း မျက်နှာပြင်ပေါ် ခေါင်းစိုက်ကာ အင်တာနက်ကို မပြတ်သုံးစွဲကာ၊ ဖုန်ဘုတ်ထဲမှာသာ စာရိုက်၍ စကားများများပြောပြီး အပြင်မှာတော့ သိပ်မပြောလှ...။ မျက်နှာတွေ ကြည့်လိုက်ရင်လည်း ခံစားချက်မရှိဘဲ မျက်နှာသေနှင့်မို့ စက်ရုပ်တွေနှင့်တောင် တူနေရတာပါ။

သူ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ပုံစံကတော့ အိမ်နီးနားချင်း ဟင်းကောင်းချက်ရင် ဘေးအိမ်ကို တစ်ခွက်မျှတဲ့ ပုံစံမျိုး၊ နွေးနွေးထွေးထွေး ရင်းရင်းနီးနီး ဆက်ဆံကြတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးမို့ အမှန်ဆိုရလျှင် ဟိုက လူနေမှုစတိုင်လ်နှင့် သူ ကီးမကိုက် ချင်လှပါ။

စည်းကမ်းရှိပြီး တိုးတက်တဲ့၊ ခေတ်မီတဲ့၊ လူနေမှု အဆင့်အတန်းမြင့်ပြီး ရေကိစ္စ၊ မီးကိစ္စ သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေတဲ့ နိုင်ငံမှာ နေရပေမယ့်လည်း ကိုယ်ဟာ သူတို့နိုင်ငံနဲ့

အလုပ်သမား၊ တစ်နေ့သောအခါမှာ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်ကူလှ၊ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်၊ ထားတစ်စီးနှင့် နေရဖို့ဆိုတာလည်း မသေချာ၊ ကားဝယ်နိုင်ရင် တောင်မှ အခွန်အခ၊ လမ်းခွန်၊ ပါကင်ခ စတဲ့ စရိတ်စကတွေက ကြီးမြင့်လွန်းတာမို့ မတတ်နိုင်...။

ဒီအချက် ဟိုအချက်တွေကို ထည့်တွက်ရင်း အိမ်ပြန်ဖို့ကိုပဲ ယိမ်းယိုင်စပြုချိန်မှာ သူ့ညီမလေးက သူ့ဆီကို သိန်းတစ်ထောင် ချကြီးပေါက်သလို အသံမျိုးဖြင့် မြူးရွှင်စွာ ဖုန်းဆက်လာခဲ့တာပင်...။

“ကိုကိုရေ... အဟိ... ဟိ... ညီမလေးတို့တော့ သူ့ငွေဖြစ်ပြီ သိလား၊ ကိုကို ပို့ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေ စုပြီး မြောက်ဒဂုံ သုံးဆယ့်လေးထဲမှာ မေမေ ဝယ်ထားတဲ့ မြေနှစ်ကွက်က တစ်ကွက်ကို သိန်းခြောက်ရာတန်နေပြီ၊ ညီမလေးတို့ အိမ်ကိုလည်း သိန်းခုနစ်ရာနဲ့ လာဝယ်နေတယ် သိလား၊ ပြီးတော့လေ... ဒီမှာ ကားဈေးတွေလည်း အရမ်းကျသွားပြီ၊ အရင်က သိန်းထောင်နှစ်ရာတန်တဲ့ ကားကို အခု အစွန်းထွက် နှစ်ရာလောက်နဲ့ ဝယ်စီးလို့ရပြီ၊ ဟီးဟီး... မေမေကလေ အိမ်တွေ ခြံတွေ ရောင်းပြီး တိုက်ခန်းကောင်းကောင်း ပြန်ဝယ်မယ်တဲ့၊ ညီမလေးစီးဖို့ ကားလည်း ဝယ်ပေးမယ်တဲ့၊ တက္ကသိုလ်လည်း ထောင်မယ်တဲ့၊ ကိုကိုကို ဒီပြန်ခေါ်ပြီး ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ရင်းနှီးပြီး စီးပွားရေး လုပ်ခိုင်းမယ်တဲ့...”

ထိုသတင်းစကားက လရောင်ဦးကို တော်တော် အံ့အားသင့်စေခဲ့တာပင်။ နေရင်းထိုင်ရင်း သူဌေးဖြစ်လို့ပဲ ဆိုရလေမလား၊ လူမွဲတွေလည်း မနေးခေတ်မီ သူဌေးဖြစ်တော့မည်ဟု ဆိုရလေမလား။

တောင်ဥက္ကလာထဲက ပေနစ်ဆယ် ပေခြောက်ဆယ် ရှည်လမျော ခြံကလေးထဲက သူတို့အိမ်ကလေးဟာ သာမန် အုတ်ညှပ် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးပင် ...။ ခြံက ကျဉ်းပြီး အိမ်ကလည်း တော်တော် ဟောင်းနွမ်း ယိုယွမ်းပြီမို့ မေမေအတွက် အိမ်ကောင်းကောင်းလေး ပြင်ဆောက်ပေးချင်နေခဲ့တာပါ ...။

အိမ်ကောင်းကောင်း ဆောက်မပေးနိုင်သေးရင် တောင် ဓာတ်လှေကားနဲ့ အတက်အဆင်း လုပ်ရတဲ့၊ အဲကွန်းအေးအေးလေးနဲ့ နေလို့ရတဲ့ ကွန်ဒိုခန်းမျိုးမှာ မေမေကို ထားချင်ခဲ့တာ။ ဒါ့ကြောင့်လည်း သူ ကြိုးစားပြီး ငွေစုနေခဲ့တာပင် ...။

အမြော်အမြင်ကြီးပြီး အသုံးအစွဲ ခြစ်ကုပ်ချွေတာတဲ့ မေမေဟာ သူပို့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို သေချာစုဆောင်းပြီး သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ တိုးပွားအောင် လုပ်ခဲ့တာပင်။

မြောက်ဒဂုံမှာ မေမေ မြေဝယ်တုန်းက မြေဈေးဟာ ပေလေးဆယ်ခြောက်ဆယ် တစ်ကွက်မှ သိန်းငါးဆယ်။ သူပို့တဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ မလောက်လို့ မေမေ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ထုတ်ရောင်းပြီး မြေဖိုးထဲထည့်လိုက်တုန်းကဆို သူတောင် မေမေကို ဆူပူခဲ့မိသေးတာ ...။ ခုတော့ တက်သွားတဲ့ ဈေးဟာ မတန်တဆ။ အံ့ဩစရာ ...။

မေမေက ညီမလေး လက်ထဲကဖုန်းကို လွှဲယူကာ “ကဲ ... သားရေ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့တော့၊ ပြန်လာခဲ့တော့ဟေ့ ...”

“မေမေ့ အသံက မာလှချည်လား။”

“ဟင်း ... ဟင်း ... မာဆို မင့်အမေ သူဌေးဖြစ်ပြီလေ၊ ကိုယ့်သားကို သူများနိုင်ငံမှာ အလုပ်သမား မလုပ်ခိုင်းနိုင်ပေါင်ကွယ်၊ ဒီမှာ လာပြန်သူဌေးလုပ်လှည့်၊ မင့်အမေက သိန်း နှစ်ထောင်လောက်တော့ ချမ်းသာပါတယ်ကွယ် ...”

“မေမေ တကယ် အိမ်ရောင်းမှာလား ...”

“ရောင်းမှာပေါ့၊ ဒီအိမ်က နေရတာ ပူသကွယ်၊ တိုက်ခန်းကောင်းကောင်းမှာပဲ အဲကွန်းဖွင့်ပြီး အေးအေးလူလူ နေတော့မယ်”

မေမေ ခပ်ကြွားကြွားလေး ပြောပုံကို လရောင်ဦးက မြဲမိနေပါသည်။

“မေမေ ကွန်ဒို ပြန်ဝယ်မလို့လား ...”

“ကွန်ဒို မဝယ်ပါဘူး၊ မေမေ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နေတဲ့ ရန်ကင်းထဲက ရွှေအုန်းပင်အိမ်ရာမှာပဲ ဝယ်မယ်၊ မေမေသူငယ်ချင်းနဲ့ အပေါ်အောက်ပဲ၊ ဒုတိယထပ်အခန်း၊ အပျံစား ပြင်ထားတာ၊ မာစတာဘယ်ရွန်း တစ်ခန်း၊ ရိုးရိုး နှစ်ခန်းပါတယ်”

“ဓာတ်လှေကား ပါလား။”

“ဓာတ်လှေကားတော့ မပါဘူး”

“မေမေ တက်ရ... ဆင်းရဲ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ ကွန်ဒိုဝဲ
ဝယ်ပါလား။”

“ကွန်ဒိုက စရိတ်စက ကြီးတယ် သားရဲ့၊ ပြီးတော့ ခြေ
ဆန့်လက်ဆန့် လမ်းလျှောက်ဖို့ မြေပိုရှိတာမဟုတ်ဘူး။
ဒီအိမ်ရာလေးက ဝန်းခြံကလေးနဲ့၊ လမ်းလျှောက်လို့လည်း
ရ၊ ကားပါကင်လည်း အဆင်ပြေ၊ မေမေသူငယ်ချင်းနဲ့
လည်း နီး၊ သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေတဲ့ နေရာလည်း
ဖြစ်၊ ဒုတိယထပ်ဆိုတော့ သိပ်လည်း မတက်ရပါဘူး။”

“မေမေ သဘောကျရင် ပြီးရောလေ...”

“သားလည်း မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ လုပ်တော့၊ ဒီရောက်ပြီး
လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အခြေကျရင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစား
ကိုယ့်မိသားစုလေးနဲ့ကိုယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားလာလို့
လည်ပတ်လို့၊ အပမ်းဖြေလို့ ရတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ လူ့ဘဝထဲ
ဖြတ်သန်းစမ်းပါ သားရယ်၊ မိတကွ ဖတကွ၊ မယားတကွ
သားတကွ နိုင်ငံတကွတပြားမှာ အလုပ်ပြီးရင်း အလုပ်
လုပ်နေတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ မနေချင်စမ်းပါနဲ့၊ မေ့သားကို မမြေ
လို့သာ လွှတ်ထားရပေမယ့် မေမေ တစ်နေ့မှ စိတ်အေး
တာ မဟုတ်ဘူး။”

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးမကြီးကို
ကြွေးကြော်ထားတဲ့ မေမေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း သူ အိမ်ပြန်လာခဲ့တာ
တာပင် ...။

ဒီပြန်ရောက်တော့ အဆင့်မြင့်မြင့် ပြင်ဆင်ထား

အခန်းကလေးရယ်၊ ချစ်ရသော မိသားစုရယ်က သူ့ကို နွေးထွေး
စွာ ကြိုနေပါသည်။

ကယ်လ်ဒီးနား စက်ရုပ်ကား လိမ္မော်ရောင်လေးကို
ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး လာကြိုတဲ့ သူ့ညီမလေး နေနေဦးရဲ့ ပုံစံက
လည်း အရင်နဲ့မတူစွာ လုံးဝပြောင်းလဲ လန်းထွက်နေတော့တာမို့
သူ့မှာ အံ့အားတသင့် ...။

ကားနဲ့လိုက်အောင် ဆင်ယင်လေရောသလား မသိ။
မျက်နှာတစ်ခြမ်းအုပ် ဘေးတစောင်းအခွေ ဆံပင်တိုတိုလေးနှင့်
နေကာမျက်မှန် ခပ်ကြီးကြီးကိုတပ်ကာ ခူးအထက်ထိသာရှည်သည့်
ဂါဝန်လိုလို အင်္ကျီပွလေးကို ခါးပတ်ပြားကြီးကြီး ပတ်ထားသော
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုရယ်၊ ဒေါက်ဖိနပ်မြင့်မြင့်စီး၊ လက်ကိုင်အိတ်
ကို တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာ ချိတ်ပြီး ကားပေါ်သို့ စတိုင်လ်မလိုင်
အပြည့်ဖြင့် တက်သွားသောပုံက ပဲများထားမှန်း သိသာလွန်းတာ
မို့ သူက မအောင့်နိုင်ဘဲ ခိုခနဲ ရယ်မိတော့တာပင်။

“အဲမယ် ... ကိုကိုက ဘာရယ်တာလဲ”

“နင့် ... နင့်ပုံစံက အလန်းလွန် အလွန်လန်း ... ဒီ ... ခွီးခွီး”

“ကိုကိုနော် ...”

“ဝယ်မယ့်ဝယ်လည်း မေမေ ဇိမ်ကျကျလေး စီးရအောင်
မတ်တူးလေး ဘာလေး ဝယ်ရောပေါ့ နေနေရယ် ...”

“မတ်တူးက ပုံမသွက်လို့ပေါ့”

“ဒါက ပုံသွက်တယ်ပေါ့”

“အင်းပေါ့ ...”

“အရောင်က တောမကျဘူးလား”

“ကိုကိုနော်၊ ဘာလို့တောကျရမှာလဲ၊ ဒီအရောင်က ရှားတယ်၊ မြှက်တယ်”

“နင့်ကားက နင်နဲ့လိုက်ပေမယ့် မေမေနဲ့ မလိုက်ဘူး”

“မေမေက ဘာစီးစီး ရပါတယ် သားရဲ့၊ ဒါလည်း ကောင်းတာပဲဟာ၊ အဲကွန်းလေးကို အေးနေတာပဲ၊ ဇိမ်ကိုကျလို့”

“ကိုကို ဘာသိလဲ ... ဒီလို စက်ရုပ်ကားမျိုးကို အရင်က အရမ်းချမ်းသာတဲ့သူတွေပဲ စီးနိုင်တာ၊ သိန်းထောင်ခြောက်ရာလောက် ပေးမှ စီးလို့ရတာ ...၊ အခု နှစ်ရာကျော်လေးနဲ့ ရတာ ဘယ်လောက်တန်လဲ”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ နင် သေချာရော မောင်းတတ်လို့လား”

“လူကို အထင်မသေးပါနဲ့နော်၊ ကားမောင်းသင် ဆရာမခေါ်ပြီး ဆယ်ရက်တောင် သေသေချာချာ သင်ထားတာပါ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... မောင်းတော်မူပါတော့၊ ကားကြွားနေရတာနဲ့ အိမ်မရောက်ဘဲ နေဦးမယ်”

“အဟိ ... ဒီမှာကြည့် ... အော်တိုဂီယာနဲ့ သိလား၊ ဒီမှာတိဗီလည်းပါ”

“ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ ... မြင်ပါတယ်”

“ကိုကိုက ဟိုမှာ MRT ပဲ စီးစီးနေတာဆိုတော့ မမြင်ဖူးဘူးလားလို့ ပြရတာပါ”

“အချင်းချင်းတွေ ကပ်နှိမ်နေပြန်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး”

နင်တို့နိုင်ငံက ဘတ်စ်ကားတွေကရော အရင်လို ကျပ်တုန်းပဲလား”

“အဲမယ် ... ဘာ နင်တို့နိုင်ငံလဲ၊ ဒါ ကိုကိုနိုင်ငံ”

“အေးပါ၊ အပြောမှားသွားပါတယ်”

“ကိုကိုတို့ MRT ကလည်း ရုံးဆင်းရုံးတက်ဆို ကျပ်တာပဲမဟုတ်လား”

“ကျပ်ပေမယ့် အဲကွန်းကအေးတယ်ဟာ၊ ဒီမှာနဲ့တော့ ဘယ်တူပါ့မလဲ ...”

“ဒီမှာလည်း ဘတ်စ်ကားသစ်တွေ မကြာခင် ရောက်လာမှာပါ၊ လာကြွားမနေပါနဲ့ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... မောင်နှမတွေ စကားနိုင်လုမနေနဲ့၊ သွားကြရအောင်”

နေနေဦးက လေဆိပ်ကားပါကင်ကနေ ကားမောင်းထွက်လာပါသည်။ ကားမောင်းပုံက အိုက်တင်ကလေး အထာလေးနှင့်ဖို့ လရောင်ဦးက ကိုယ့်နှမပုံစံကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်လာကာ ...

“နေနေ နင့်မျက်မှန်ကြီးက ချွတ်ထားလို့ မရဘူးလား၊ အပြင်မှာ နေမပူတော့ဘူးလေ”

“အို ... အဆိုတော်တွေဆို ညဘက်ကြီး စတိတ်ရှိုးဆိုတာတောင် မျက်မှန်တပ်ပြီး ဆိုသေးတာ၊ ကိုကို ဘာသိလဲလို့၊ ဒီလိုကားမျိုး မောင်းရင် ဒီလိုမျက်မှန်နဲ့ ဒီလိုစတိုင်လ်နဲ့မှ လန်းတာ၊ ဘာမှဖြင့် မသိဘဲနဲ့ ...”

“အေးပါဟာ၊ ငါဘာမှမသိပါဘူးဟာ ... အဟိ ... ခို့ ခို့”

“ကိုကိုနော် ... ကိုကိုနော် လူကို လှောင်ရယ်မနေနဲ့ ...”

“ဒီမောင်နှမတွေဟာလေ ဟင်း ... ဟင်း ...”

မိသားစု သုံးယောက်ဟာ ကားသစ်ကလေးထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေး။ ဒီလိုဘဝမျိုးကို ဟိုမှာ မရနိုင်တာမို့ ပြန်လာရကျိုး နပ်တယ်လို့ပဲ သူက တွေးမိကာ ကျေနပ်နေမိပါသည်။

လေဆိပ်က ထွက်ပြီး လမ်းမပေါ်ရောက်လာတော့ လည်း လမ်းမပေါ်က များပြားလှတဲ့ ကားသစ်တွေကို ကြည့်ပြီး သူ့မှာ အံ့မခန်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဟ ... ကားတွေက များလှချည်လား”

“ဟင်း ... ဟင်း ... တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကားသစ်တွေမှ အများကြီး”

နေနေပြောပုံက လမ်းပေါ်က ကားတွေအားလုံး သူ ပိုင်တဲ့အတိုင်း ...။

“ကားမောင်းရတာ အရင်လောက် ဘယ်လွယ်တော့မလဲ၊ လမ်းပေါ်မှာ ဒီလောက် ကျပ်ညပ်နေတာ ...”

“အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေးလည်း ကားမောင်းတာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ မောင်းရတာပဲ၊ ကိုယ့်ဘက်က မမှားလည်း ကိုယ့်ကားကို သူများ ငှက်မိသွားရင် ပြဿနာ မီးပွိုင့်မှာ တစ်ခါတနံ့စီရတာလည်း အိပ်တောင်ပျော်သွားမှာ စိုးရတယ်၊ လမ်းမကောင်းတဲ့နေရာ ရောက်ရင်လည်း

ကားက အကောင်းစားကြီးဆိုတော့ ကားနာမှာစိုးလို့ ရှောင်ရကွင်းရ ဖြည်းဖြည်းမောင်းရ ... ရင်တောင်မောတယ်”

နေနေဦးက ကားမောင်းရင်း တတွတ်တွတ်ပြောလာသည်။ သူက သူ မြန်မာပြည်မှာ နေခဲ့စဉ်က သိပ်မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ထားသစ်တွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း နေနေနှင့်အတူ ရောပြီးဝမ်းသာရမလား၊ ရင်မောရမလားတောင် မသိတော့ပါ။

သူ ဒီကိုပြန်မလာဖြစ်တာ နှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ဟိုအရင် တုန်းကတော့ တစ်နှစ်တစ်ခါ ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မနှစ်က တစ်နှစ်တော့ အလုပ်ကိစ္စအပြောင်းအလဲတွေ၊ အဆင်မပြေတာတွေ ရှိတာမို့ မပြန်ဖြစ် ...။ သူပြန်မလာတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေကလည်း အပြောင်းအလဲတွေ များခဲ့သည်။ တိုးတက်မှုတွေလည်း အများကြီး ရှိလာခဲ့သည်။

သူ ထွက်မသွားခင်ကဆို တော်တော်လေး ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတောင်မှ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်က ထုတ်တဲ့ ဆန်နီစူပါဆလွန်းကို အကောင်းလုပ်ပြီး စီးရသည်။ အထဲက သံချေးကိုက်ပြီး အပြင်က ဆေးဖတ်တွေ ကွာကျလာတော့ ဘော်ဒီရုံပို၊ သံချေးခြစ်ချ၊ ဆေးပြန်မှုတ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အစုတ်သံသရာလည်နေသည်။ အခု ညီမလေး စီးတဲ့ စက်ရုပ်ကားတို့ ဘာတို့ဆိုတာ တကယ့် ဟိုင်းဘော့စ်တွေ၊ အထူးအခွင့်အရေးရထားသူတွေမှ စီးနိုင်ကြတာပင် ...။ ကိုယ်တွေမှာတော့ လောင်ပတ်ကျပ်ညပ်နေတဲ့ ဘတ်စ်ကားအိုထဲ တိုးဖြဲစီးခဲ့ရတာ ...။ ခုချိန်မှာ ညီမလေး ပျော်မယ်ဆိုလည်း ပျော်လောက်စရာပါ။ ခုလိုကားမျိုးထဲ ရောက်

ဖို့ဆိုတာက လရောင်ဦးတို့လို သာမန်လူတန်းစားတွေအတွက်တော့ အိပ်မက်လိုပဲ မဟုတ်လား ...။

လရောင် ပြန်ရောက်ပြီး အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ စဉ်းစား ကြစည်နေဆဲမှာ သူ့သူငယ်ချင်း မိုးမာန်နှင့် ပြန်တွေ့ခဲ့ သည်။

မိုးမာန်ဟာ သူနဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ...။ ဟိုအရင်က အရာရှိကြီးတစ်ဦးရဲ့ သားဖြစ်တဲ့ မိုးမာန်ဟာ ကျောင်း ပြီးသော်လည်း အလုပ်ရယ်လို့မလုပ်ဘဲ မိဘာလုပ်စာ ထိုင်စားပြီး ဘော်ကြောလေး နေခဲ့သူပင်။

ခုပြန်တွေ့ချိန်မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြင့် အံ့မခန်း ချမ်းသာနေပြီ ...။

အိမ်ခြံမြေ အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီ၊ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတွေအပြင် မြေကွက်များစွာ ပိုင်ဆိုင်ထားသော မိုးမာန်က သူ့ကို ဆီးကြို လက်ချာရိုက်သည်။

“တိုင်းပြည်တစ်ခု ပြောင်းလဲတိုးတက်လာရင် မြေတို့လို အမာထည်ပစ္စည်းတွေ ဈေးတက်ပြီး ဇိမ်ခံအသုံးအဆောင် ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေ ဈေးကျတာပဲကွ။ အရင်က တို့နိုင်ငံက အိမ်ခြံမြေဈေးထက် ကားဈေးကကြီးနေတာ ပုံမှန်မဟုတ် တာ၊ ငါ မြေကွက်တွေ တော်တော်များများ လိုက်ဝယ်ပြီး မကြာခင် မြေဈေးက အရမ်းတိုးတက်သွားတော့ ငါလည်း အကျိုးအမြတ် တော်တော်များများ ရလိုက်တယ်။ မင်း ပြန်လာတာ ငါ တကယ်ဝမ်းသာတယ်၊ ငါတို့ အတူ

ပူးပေါင်းကြတာပေါ့ကွာ ...။ မင်းက ဟိုမှာလုပ်ခဲ့တဲ့သူ ဆိုတော့ အတွေ့အကြုံ ရှိတော့ ငါ့အတွက်လည်း အရမ်း အဆင်ပြေတယ်လေ ...။ ငါ့လုပ်ငန်းမှာ မင်း အကြံဉာဏ် တွေ အများကြီးလိုအပ်တယ်”

အဲဒီနောက် သူ မိုးမာန်နှင့်အတူ အလုပ်တွဲလုပ်ဖြစ် ခဲ့သည်။ မကြာခင် စင်ကာပူစတိုင်လ် အိမ်ရာစီမံကိန်းတစ်ခု စလုပ်ကြဖို့လည်း ကြစည်နေကြသည်။

ခုထွက်လာတဲ့ ခရီးကတော့ ပြင်ဦးလွင်မှာ မြေဝယ် ဖို့ကိစ္စအတွက်ပင် ...။ ‘မိုးမာန်က နေပြည်တော်ကို အလုပ်ကိစ္စ ဖြင့် သွားနှင့်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ လရောင်ဦးက မိုးမာန်ရဲ့ တပည့် ကောင်လေး ညီညီကျော်နှင့်အတူ ရန်ကုန်ကထွက်လာပြီး နေပြည် တော်မှာ မိုးမာန်ကို ဝင်ခေါ်၊ ပြီးမှ ပြင်ဦးလွင်ကို သုံးယောက်အတူ သွားကြဖို့ပင် ...။

ညီညီဟာ ချက်ချက်ချာချာရှိတဲ့ အသက် ၂၀ ကျော် လူငယ်လေး။ မိုးမာန် ဘယ်သွားသွား တကောက်ကောက် လိုက် ပါကာ မိုးမာန်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေလည်း လုပ်၊ ကားလည်းမောင်း၊ တခြား လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစရာလေးတွေ ပေါ်လာရင်လည်း ဖင်ပေါ့ပေါ့နှင့် ပြေးလွှားလုပ်ပေးတတ်ပါသည်။

သို့သော် ... တစ်ခုခက်နေတာက ကားပေါ်ရောက် လို့ စတီရာရင် ကိုင်မိပြီဆိုတာနဲ့ သွေးကြွလာတတ်တာ၊ တွေ့သမျှ ကားကို ကျော်တက်ချင်တာ။ ကျော်တက်တာတောင်မှ ရိုးရိုးကျော် တက်တာ မဟုတ်၊ ကျော်တက်ရင်း ဆေးကကားကို ဘုကြည့်ကြည့်

ပြလိုက်သေးတာ ...။ မြို့ထဲလမ်း ကားကျပ်ကျပ်မှာ သူများကားကိုဆို မရမက ကျော်တက်တတ်တဲ့ ဒင်းက သူများတကာ ကားက ယဉ်ကြောပြောင်းဖို့ လမ်းဖြတ်ဝင်ချင်လို့များ 'တစ်စီးလောက်' လို့ မတောင်းလိုက်နဲ့ မျက်နှာထားကြီးနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တော့တာ ...။

ညီညီမှာ ဒီလိုအကျင့်ရှိတာဟာ မြို့ထဲမှာ ကားတွေ ကျပ်လို့ စိတ်တွေတိုနေတာပဲဟု တွေးကာ လရောင်ဦးက ခွင့်လွှတ်ပေးပါသည်။ သို့သော် ခုလို ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးမှာ မောင်းတော့လည်း သူ့အကျင့်က မပြောင်း။

“အစ်ကို တွေ့လား ... တွေ့လား၊ ဟိုကား မောင်းနေတာ လမ်းလယ်ကလည်း မောင်းသေး၊ နှေးတုံ့နှေးတုံ့နဲ့လည်း မောင်းသေး၊ မိန်းကလေးမောင်းနေတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ကျွတ်ဘာလုပ်နေတာလဲကွာ ...”

တကယ်တော့ ရှေ့က မတ်တူးကားက သူ့ဟာသူ ပုံမှန်လေး မောင်းနေတာ၊ ညီညီက ဟိုင်းဝေးလမ်းမပေါ်မှာ မောင်းကောင်းကောင်းနဲ့ စွတ်မောင်းရင်း အစွမ်းပြချင်နေတာပင်။

“ဟိုကားက ဘာမှမဖြစ်ဘူး ညီညီ၊ ဖြစ်နေတာက မင်း၊ မင်းကို ငါကြည့်နေတယ်၊ ဟိုင်းဝေးလမ်းပေါ် ရောက်ကတည်းက စွတ်ရွတ်မောင်းနေတာ၊ ကီလို ၆၀ မကျော်ရလို့ ရေးထားတဲ့ နေရာတွေမှာလည်း မင်း ကီလို ၁၀၀ ကျော်အောင် မောင်းနေလို့ ငါ အနားကနေ အမြဲသတိထားလာရတယ် ...”

“အစ်ကိုကလည်း ကီလို ၆၀ ဆိုတာ တကယ့်ကို နှေးနှေးလေး၊ ဒီလိုလမ်းမျိုးမှာ ကီလို ၆၀ ပဲ မောင်းရင် ပျင်းပြီး ငိုက်တောင်သွားဦးမယ်”

“မင်းတို့လို လူမျိုးတွေကြောင့် ကားအက်ဆီးဒင့်တွေ ဖြစ်နေတာ၊ လမ်းအကွေ့နေရာတွေက သေချာ စနစ်တကျကြီး လုပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ အကွေ့မှာ အရှိန်အရမ်းများရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ... ငါတို့ကားက အဲကွန်းဖွင့်မှန်တင်ပြီး မောင်းနေလို့သာ မြန်လို့မြန်မှန်း မသိတာ ...”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရာ၊ ဒီလမ်းကို ကျွန်တော် အခေါက်ခေါက် မောင်းနေကျပါ၊ ပြီးတော့ ဆရာမိုးမာန်ကလည်း ကားမြန်မြန်မောင်းမှ ကြိုက်လို့ မြန်မြန်မောင်းတာ အကျင့်ပါသွားတာ”

“ဒီကောင့်လည်း သတိပေးထားဦးမှပဲ၊ မင်း ကားဘီးလေပေါင်တွေ ဘာတွေ သေချာချိန်ခွဲရဲ့လား ညီညီ ...”

“ချိန်ခွဲပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ လေပေါင် ၃၀ လောက်ပဲထားတယ်၊ လေပေါင်များရင်ကားတာယာတွေ ကွဲထွက်တတ်လို့ ကျွန်တော် သေချာဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ကျွတ် ... ဟိုကားက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်နှေးနေမှန်းမသိပါဘူးကွာ၊ အစ်ကို ကျွန်တော် ရှေ့ကားတစ်စီးတော့ ကျော်တက်လိုက်မယ်နော်၊ အဲဒီကားနောက်ကလိုက်ရင် ရောက်မှာကိုမဟုတ်တော့လို့ပါ”

“အေး... သဘောပဲကွာ၊ ဒီတစ်စီး ကျော်ပြီးရင်တော့ အေးဆေးဆေးဆေးပဲ မောင်း၊ ကားချင်းဖိုက် မောင်းရအောင် ရန်ကုန်မြို့ထဲ ဘတ်စ်ကားမောင်းနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ငါလည်း ရှုခင်းလေး အေးအေးလူလူကြည့်ရင်း မြန်မာပြည်ရဲ့ အလှအပတွေကို အေးအေးချမ်းချမ်း ခံစားပါရစေနဲ့”

လရောင်ဦးဆီက ခွင့်ပြုချက်ရတာနှင့် ညီညီက ထာဟွန်း နှစ်ချက် ဆက်တိုက်တီးပြီး ရှေ့ကကားကို ကျော်တယ်။ အရှိန်မြင့်လိုက်ပါသည်။ သူတို့စီးလာသည့် ကားက မိုးမာန်၊ Nissan skyline ကား။ ကားက လူငယ်ဆန်ဆန်၊ sport look ဆန်ဆန် ကားမျိုး၊ ပါဝါ အိတ်ဇောကလည်း တပ်ထားသေးတာ တဗျူးဗျူး တဖြဲဖြဲ အသံပေးပြီး သွေးကြွကြွနှင့် ပြိုင်မောင်းချင်စရာ ကားမျိုးမို့ ညီညီ ဒီလိုဖြစ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပင်။

ညီညီက ရှေ့ကားကို ဘေးမှ ကပ်၍ကျော်တယ်။ လိုက်ချိန်မှာ သူက အမှတ်တမဲ့ဆိုသလိုပင် ဘေးက ကားဆီက လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

တစ်ဖက်ကား၊ lover seat မှာ ထိုင်နေသူ မိန်းကလေးက ထိုင်ခုံကို နောက်ဆုတ်ကာ မှီမှီလျော့လျော့ ထိုင်နေတာကို သူမရဲ့ ဟိုဘက်က ကားမောင်းနေသူကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ကားချင်း ဖြတ်ကျော်တက်လိုက်သော အချိန်ကလေးက ဘယ်နှစက္ကန့်မှ မကြာလိုက်၊ အဲဒီစက္ကန့်ပိုင်း အချိန်ကလေးမှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော ပုံရိပ်လေးက သူ့ရင်ထဲကို ချစ်နှစ်နှစ် ဝင်လာသည်။

ကားမောင်းနေသော ထိုမိန်းကလေးက နေကား ချက်မှန် အမည်းကြီးကို တပ်ထားပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာကြည့်ပြီး မောင်းသွားသည်။ ဘေးကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်...။ “ဘေးတစ်စောင်း မြင်နေရသော နှာတံမြင့်မြင့်လေးက သတိပြုမိချင်စရာ အလွန်ပဲ လှပနေခဲ့ပါသည်။ လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော ထိုအနေအထားလေးကို သူ့စိတ်ထဲ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဟိုးရှေ့မှာ ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို ကျယ်ကျယ် လွင့်လွင့် မြင်ရသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ တိမ်စိုင့်ဖြူတွေလည်း လွင့်နေကြသည်။ ကျယ်ဝန်း လွတ်လပ်သော ရသကို ခံစားရင်း သူ ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို သက်သောင့်သက်သာ မှီ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

ရှေ့ကမြင်နေရသော ကောင်းကင်ကြီးထဲက တိမ်စိုင့်ဖြူတွေကြားမှာ မျက်နှာဘေးတစ်စောင်းလေးပေါ်က ထူးခြားလှပတဲ့ နှာတံကလေးကို မြင်မိသလိုထင်မိတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ‘အရူး’ ပဲဟု ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

ကိုယ့်အရွယ်ဟာ တွေ့ရာမြင်ရာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် စိတ်ဝင်စား ရူးနှမ်းရမယ့် အရွယ်မှ မဟုတ်တာလေ...။

ဒါပေမယ့်...

“ကျွန်တော် ဒီလမ်းကို စမောင်းတဲ့ ညက ညသန်းခေါင်
လောက်ကြီးမှာ ကွင်ပြင်ကြီးထဲမှာ မီးတွေလင်းပြီး လူတွေ
သွားလာလှုပ်ရှားနေတာကိုတွေ့တော့ ဒီနေရာက ‘ကြတ်ရွာ’
နဲ့ တူလိုက်တာလို့ တွေးမိတာ အစ်ကိုရ... ဟီး... ဟီး”

လရောင်ဦးနှင့် ညီညီက ၁၁၅ မိုင် Feel မှာထိုင်၍
နေ့လယ်စာ စားနေကြတာပင်။ ညီညီက ပြောင်စပ်စပ် ပေါ့ရွတ်
ရွတ် ပြောဆိုတတ်သူမို့ ထမင်းစားရင်းလည်း အဆက်မပြတ်
ပွားနေသည်။

သူ ထမင်းစားပြီးသွားချိန်မှာ ညီညီက ထမင်းလို့ထံ
ပွဲ ထပ်မှာတုန်း...။

ထိုအချိန်မှာပဲ မိုးမာန်ဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။

“လရောင်... မင်းတို့ ဘယ်ရောက်ပြီလဲ”

“၁၁၅ မိုင် ရောက်ပြီ”

“ငါ့အလုပ်ကိစ္စ ဒီမှာမပြတ်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းထံ”

က နောက် ၂ နာရီလောက်ဆို နေပြည်တော်ရောက်မှာဆို
တော့ ငါ ချက်ချင်းလိုက်လို့မရသေးဘူး၊ ညနေ ဧည့်သည်
တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာလေး ရှိနေတယ်၊ ငါ အခု
ရွှင်ရယ်ကုမ္ပဏီဟိုတယ်မှာ ရောက်နေတယ်”

“မင်းအဆင်ပြေသလို လုပ်လေ၊ ငါကရတယ်၊ ရန်ကုန်က
လုပ်စရာရှိတာတွေလည်း အားလုံး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“အိုကေ... ပြီးရော၊ ဒါပဲ... ဒါပဲ”

မိုးမာန်နှင့် ဖုန်းပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်ချိန်မှာ လရောင်
မိုင် မြင်ကွင်းထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာပါသည်။

ထိုကားဟာ ‘နာတံကလေး’ မောင်းတဲ့ ကား။

သူက စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ကား
က Feel ရှေ့မှာ ပါကင်ထိုးလာသည်။ လရောင်ဦးတို့ ရောက်ချိန်
တုန်းကတော့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ပါကင်မရတာမို့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ပါကင်
သွားထိုးထားပြီးမှ ဆိုင်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရတာပင်...။

လရောင် ကြည့်နေတုန်းမှာ မောင်းသူဘက်ခြမ်းက
တံခါးပွင့်သွားကာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ သူ
မြင်ခဲ့တဲ့ နာတံကလေးပင်...။

ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် ဘေးခွဲဆံပင်တိုတိုလေး
နှင့်။ အသားအရောင်က ဝါဝင်းဝင်းကလေး။ ရုပ်အင်္ကျီကွက်နှင့်
ဘောင်းဘီဝတ်ထားသော ပုံစံက လှပမှုထက် ပေါ့ပါး လွတ်လပ်
မှုကို ဦးစားပေး ဝတ်ဆင်ထားမှန်း သိသာသည်။

သူကြည့်နေတုန်းမှာပဲ သူမက နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး မိန်းကလေးအဖော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ သူရှိနေသော ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်လာနေပါသည်။ လျှောက်လာပုံက ခြေလှမ်း ဖြောင့်ဖြောင့် မြန်မြန်သွက်သွက်လေး...။ မိန်းမသား တစ်ယောက် ရဲ့ လှပသော အင်္ဂါရပ်တွေ အစုံရှိပေမယ့်လည်း မိန်းမဆန်ဆန် ပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ် ...။

“အစ်ကို ... ဘာတွေ ဒီလောက်ငေးနေတာလဲ”

ညီညီ သူ့ကိုမေးရင်း သူကြည့်နေသောဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟိုက် ... သေပြီဆရာ၊ ဟိုအုပ်စု ... ဟိုအုပ်စုနဲ့ တွေ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို မြင်လို့မဖြစ်ဘူး”

ညီညီက ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားရင်း စားပွဲပေါ်က ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကောက်ယူကာ မျက်နှာကိုကွယ်၍ ဖတ်နေ လိုက်သည်။

“မင်း ကျော်တက်ရဲ့ တက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟီးဟီး ... မျက်စိမှိတ် လျှာထုတ်ပြောင်ပြခဲ့တာ အစ်ကို”

“သေပေါ့ကွာ ...”

တကယ်တော့ ညီညီက နောက်ကျခဲ့ပါသည်။

သုံးယောက်အုပ်စုထဲက နှာတံကလေး မဟုတ်တဲ့ တစ်ယောက်က လရောင်ဦးတို့ စားပွဲဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက် လာပြီး ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ခုမှ ကြောက်ပြီး ကွယ်ကာမနေနဲ့၊ ရှင် ကျွန်မတို့ကို လှောင်ပြောင်သွားတဲ့အတွက် ပြန်တောင်းပန် ပါ”

“ဟဲ့ ... ပန်းအိရယ် ... ထားလိုက်စမ်းပါဆိုဟယ်၊ လာ ... လာ ... ထမင်းစားကြမယ်”

နှာတံကလေးက ပန်းအိဆိုသူကို လာဆွဲခေါ်လိုက် ညီညီ ပန်းအိကတော့ ညီညီလက်ထဲက ဂျာနယ်ကို ဆွဲဖယ်လိုက် ...

“တောင်းပန်လေ၊ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ပန်းအိရယ်၊ လာပါဟယ် ...”

“ခဏလေး ... အလင်း၊ ငါ သူတောင်းပန်တာ နားထောင် လိုက်ဦးမယ်”

“ညီညီ ... မင်း တကယ်လုပ်ခဲ့ရင် ပြန်တောင်းပန်လိုက် ပါ”

လရောင်ဦး ဝင်ပြောတော့မှ ညီညီက မျက်နှာချို မြူးလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆောရီးပါ ခင်ဗျ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဟု ရို.ရို.ကျိုးကျိုး တောင်းပန်လိုက်သည်။ ပန်းအိ

သူက သူတို့စားပွဲနားမှ ချာခန့် ထွက်သွားသည်။ နှာတံကလေး

လည်း တစ်စုံတစ်ရာ စကားမဆိုဘဲ ပန်းအိနောက်က လိုက်

သွားပါသည်။

၇၂ ■ ပုညခင်

သူမတို့အုပ်စုက ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားချိန်
မှာ အပြင်ဘက်မှာ ထိုင်နေသော လရောင်တို့လည်း စားသောက်
ပြီးစီးပြီမို့ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ၁၁၅ မိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ဒီခရီးမှာ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်ကလေးတွေနဲ့ဆိုတော့
လည်း တစ်မျိုးလေး စိုပြေသလားလို့ပင် ...။

‘အလင်း’ ... တဲ့။

ခရီးသွားဟန်လွှဲ ခဏတစ်ဖြုတ်လေး ဆုံခဲ့ရသော
ထိုမိန်းကလေးရဲ့ နာမည်လေးနှင့် အသွင်သဏ္ဌာန်လေးက သူ
အာရုံမှာ စွဲထင်လာခဲ့ပါသည်။

ပြင်ဦးလွင် အတက်လမ်းသို့ မရောက်ခင် ပုသိမ်ကြီး
လောက်ကတည်းကပင် ရာသီဥတုက အေးမြမြလေး ဖြစ်လာ
သည်။ ပန်းအိက ၁၁၅ မိုင်ကနေ နေပြည်တော်နားလောက်ထိ
မောင်း၊ အလင်းက မိတ္ထီလာနားထိ မောင်း၊ ပြီးတော့ မန္တလေးထိ
ပန်းအိ မောင်းခဲ့တာမို့ အလင်းတို့ သိပ်မပင်ပန်းကြဘဲ ညနေ
၅ နာရီလောက်မှာ ပြင်ဦးလွင်သို့ စတက်လာခဲ့ကြသည်။ အလင်း
က တောင်တက်လမ်း မောင်းတဲ့နေရာမှာ ပိုကျွမ်းကျင်တာမို့
မန္တလေးကျော်ကတည်းက အလင်းပဲ မောင်းတက်လာခဲ့သည်။

ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ပန်းအိက နည်းနည်း အိပ်
ငိုက်နေသည်။ မေ့မှန်ကတော့ အလင်းဘေးမှာ ထိုင်လျက် အလင်း
ကားမောင်းနေတာကို တအံ့တဩလေး ကြည့်ရင်း ...

“အလင်း ... နင် တော်တော် ကားမောင်းကျွမ်းကျင်တာပဲ
နော်၊ ဒီလမ်းမှာ နင် ဘယ်နှခါ မောင်းဖူးလို့လဲဟင် ...”

“ငါ့အသက် ၂၀ ကျော်ရဲ့လေးကတည်းက ဒီလမ်းကို မောင်း

၇၄ ■ ပုညခင်

ခဲ့တာ၊ ငယ်ငယ်လေးတုန်းကတော့ ဒရိုင်ဘာမောင်းပြီး အဘွားနဲ့ လာဖူးတယ်။ နောက် ဒက်ဒီ ပြန်လာတဲ့အချိန်တွေဆို ဒက်ဒီနဲ့အတူ ပြင်ဦးလွင်တက်ရင်း ဒက်ဒီက ငါ့ကို ဒီလမ်းတွေ မောင်းတတ်ဖို့ သင်ပေးခဲ့တာ၊ တောင်တက်လမ်းကျတော့ လမ်းအဖြောင့် မောင်းရတာနဲ့ မတူဘူးလေ။ နည်းနည်းလေး ပိုသတိထားရတာပေါ့ ... ”

မေမွန်က အလင်းမပြာတာကို နားထောင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းတွေကို ငေးမောလိုက်ပါလာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် တောင်ကြောတစ်လျှောက်မှာ မြူနိုးတွေ ဝေနေတာမို့ ဝေးဝေးက ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကိုပင် လှမ်းမမြင်ခဲ့ကြရပါ။

အလင်းကတော့ သာယာလှပ အေးမြသော မြို့ကလေးဆီသို့ ဦးတည်မောင်းရင်း ဘွားဘွားရဲ့ စာအုပ်ထဲက အကြောင်းတွေကို သတိတရ တွေးတောလာခဲ့ပါသည်။

“ဟယ် ... အိမ်က အပျံစားကြီးတော့၊ အလင်းရေ နင့် ဒက်ဒီ မိတ်ဆွေက ဟိုင်းဘော့စ်ပဲ၊ မိုက်တယ်ပော့၊ ဟိုတယ်မှာ နေတာထက် ပိုလန်းတယ်၊ အလင်းရေ... အပေါ်ထပ် ဝရံတာကြီးက အကျယ်ကြီးပဲ သိလား၊ ဗျူးလည်းအရမ်း လှတယ်၊ နင် စာရေးဖို့ အိုကေပဲ ... ”

ပန်းအိတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ရှေ့ အိမ်နောက် အပေါ်အောက် လျှောက်သွားကြည့်ရင်း အလင်းကို လှမ်းလှမ်းပြောနေသည်။ အလင်းနှင့် မေမွန်က ပစ္စည်းတွေ နေရာချဖို့ ပြင်ဆင်နေရင်းက ပန်းအိကို မျက်စိနောက်လာကာ ...

“ကဲ ... ဒေါ်ပန်းအိရေ အိမ်ချီးမွမ်းခန်းက နောက်မှဖွင့်၊ ကိုယ့်အိတ်တွေကိုယ် နေရာလာချဦး ... ”

“အခန်းထဲ ပစ်ထည့်ထားလိုက်ဟယ်၊ နောက်မှ နေရာချမယ်၊ လာ ... လာ ... အပေါ်ထပ်ကို လာကြည့် ... ”

ပန်းအိက အလင်းကို ဇွတ်လာဆွဲခေါ်တာမို့ အလင်းက အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးလေး လိုက်တက်လာခဲ့ရသည်။

ကျယ်လွင့်သော ဝရန်တာကြီးနှင့် ဟိုးဝေးဝေး တောင်စောင်းပေါ်က ရှုခင်းတွေကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ အလင်းလည်း ပျော်သွားရတာ ...

“လှလိုက်တာနော် ... ဒီနေရာလေးက အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေတာပဲ၊ ငါ သဘောကျလိုက်တာ ...”

ဟု ပြောရင်း အေးမြနေသော ဝရန်တာလေးကနေ အဝေးရှုခင်းတွေကို လှမ်းငေးနေမိပါသည်။

အချိန်က မှောင်ရီရီလေးမို့ ဟိုမှာ ဒီမှာ မီးပွင့်ကလေးတွေ လင်းလက်စ ပြုပြီ ... ။ ဟိုးဝေးဝေး တောင်ကုန်းထိပ်ဆီက မီးတွေလင်းနေသော စေတီတစ်ဆူကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။ မြို့ထဲပိုင်း ဟိုတယ်တွေမှာ မတွေ့ရသော ရှုခင်းမျိုးမို့ အလင်းက ပိုသဘောကျမိတာပင် ... ။

“မမ ...”

“ဪ ... မဝင်းမြ”

အလင်းက နောက်မှာလာရပ်ရင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သော မဝင်းမြကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ မဝင်းမြက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လိမ္မော်သီး အမြွှာလေးတွေ စီထည့်ထားသော ဗန်းကလေးကို ဝရန်တာက စားပွဲပေါ်မှာတင်လိုက်ရင်း ...

“မမတို့ လာမယ်ဆိုတာ ဦး ဖုန်းဆက်ထားလို့ အားလုံး

အဆင်သင့် ပြင်ထားပါတယ် မမ၊ အပေါ်ထပ်က ရေချိုးခန်း အိမ်သာ တွဲရက်အခန်း သုံးခန်းမှာ မမတို့ သုံးယောက် အတွက် တစ်ယောက်တစ်ခန်း ပြင်ထားပါတယ်၊ ညနေစာလည်း အဆင်သင့် ချက်ထားပါတယ်၊ စားချင်တာလေးတွေ ရှိရင်လည်း ကျွန်မကိုပြောပါ၊ ကျွန်မ ချက်ကျွေးပါမယ်၊ အမောပြေ လိမ္မော်သီးလေးလည်း စားပါဦးရှင့် ...”

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း အသားဖြူဖြူ အရပ်ပုပု အသက်အစိတ်ဝန်းကျင်အရွယ် မဝင်းမြက မျက်နှာထားပြီးပြီးလေးနှင့် လာပြောတာမို့ အလင်းက ပြန်ပြီးပြရင်း ...

“ညီမတို့ အလုပ်ပိုနေပါဦးမယ်၊ နောက်နေ့တွေ အလင်းတို့ အပြင်ထွက်စားပါ့မယ်”

“ကျွန်မကို အားမနာပါနဲ့ မမရဲ့၊ ရန်ကုန်က ဘယ်ဧည့်သည်လာလာ ကျွန်မ အမြဲ ချက်ကျွေးနေကျပါ၊ ကျွန်မတို့ကလည်း ဧည့်သည်မျှော်နေတာ၊ ဧည့်သည်မလာရင် အိမ်စောင့်ရတာ ပျင်းစရာကြီးလေ ... နော်၊ မမတို့ စားချင်တာရှိရင် ကျွန်မ မောင်လေးကို ဈေးဝယ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကျွန်မကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးမှာပေါ့ ...”

အလင်းက မဝင်းမြရဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပုံလေးကို သဘောကျသွားမိသည်။ သူ့မောင်လေး မောင်သန်းဇော်ကလည်း မျက်နှာထားလေး ချိုချိုနှင့် သွက်သွက်လက်လက် ရဲ့ရဲ့ကျိုးကျိုးလေးပင်။ ခုချိန်ထိတော့ ဒီမှာတည်းနဲ့နေထိုင်ရတာ တော်တော်လေး အဆင်ပြေလှပါသည်။

“ဟင်းကတော့ အလင်းတို့ ချေးမများပါဘူး၊ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် အသီးအနှံများများနဲ့ ပဲပုပ်ကောင်းကောင်းလေး သာရရင် တော်တော် အဆင်ပြေပါပြီ၊ ဟင်းရိုး ပေးလိုက် မယ်၊ ကောင်းသလိုသာ ကြည့်စီစဉ်ပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ...”

စကားပြောဆိုပြီးသော်လည်း မဝင်းမြက အနားမှာ ဆက်ရပ်နေသဖြင့် အလင်းက မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်မိသည်။ သူမက ရယ်ကျဲကျဲကလေးနှင့်...

“ဟို... မမက စာရေးဆရာမ အလင်းနုဆို...”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမ”

“အဟီး... မမ စာအုပ်တွေကို ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်တာ မမရဲ့၊ မမလာမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ အရမ်းပျော်ပြီး မျှော်နေ တာ၊ အကြာကြီးနေပြီး စာရေးပါနော် မမ၊ ကျွန်မ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးပြုစုပါမယ်နော်”

အလင်းက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြီးလျက် မဝင်းမြရဲ့ ပခုံးလေးကို လှမ်းဖက်လိုက်ရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဝင်းမြရယ်၊ ဝတ္ထုစာအုပ်သစ်တွေ လည်း အလင်းယူလာတယ်၊ ပြီးမှ ပေးမယ်နော်”

“အဟီး... ပျော်လိုက်တာ၊ မမတို့ ဗိုက်ဆာရောပေါ့၊ ကျွန်မ ထမင်းသွားပြင်လိုက်ရမလားဟင်”

“မပြင်နဲ့ဦး မဝင်းမြ၊ ရေအရင်ချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“အလင်းရေ... ငါတို့ ထမင်းစားရင် ဝရန်တာမှာပဲ စားရ အောင်ဟာ...”

ပန်းအိက လှမ်းပြောတာမို့ အလင်းက မဝင်းမြကို ကြည့်ရင်း...

“ထမင်းပွဲတွေ အပေါ်သယ်လာပေးနိုင်မလားဟင်”

“သယ်လာပေးမှာပေါ့ မမရဲ့၊ သယ်လာပေးမယ်”

“ဒါဆို... နောက် နာရီဝက်လောက်ကြာရင် စားမယ်နော်၊ ခု ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ”

မဝင်းမြ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းသွားတော့ အလင်း တို့တွေ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်ကာ ရေချိုးချိုးလိုက်ကြသည်။ ရေချိုး ပြီး မကြာခင်မှာ မဝင်းမြနှင့် မောင်သန်းဇော်က အပေါ်ထပ် ဝရန်တာ စားပွဲပေါ်သို့ ထမင်းဟင်းတွေ သယ်လာပေးတာမို့ သုံးယောက်သား ဗိုက်ဆာဆာနှင့် အားရပါးရ စားလိုက်ကြသည်။

မေ့မွန်က ပဲပုပ်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးချက်ကို ထမင်းနှင့် နယ်ကာ မြန်ရေယှက်ရေစားရင်း...

“ငါ နင်တို့နဲ့ ဒီလိုလာနေရတာ အရမ်းပျော်တာပဲဟယ်၊ ဒီလိုမျိုး အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရ တာ ကြာပြီဟ၊ ဟိုမှာတုန်းကဆို တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ် ပြီး အလုပ်နဲ့ ပြေးလွှားရုံးသွားရင်း လူက မွန်းကြပ်နေတာ၊ နင့်အလုပ်ကတော့ ကောင်းလိုက်တာနော် အလင်း၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အစိုးရတယ်၊ လွတ်လပ်တယ်၊ အေးအေးတယ်၊

ပြီးတော့ နင့်ကိုချစ်တဲ့ ပရိသတ်တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်”

အလင်းက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကိုက်လန်ကြော်ကို ခပ်စားလိုက်ရင်း ...

“လူများရဲ့ စောင့်ကြည့်အားပေးခြင်း ခံရတဲ့သူဟာ သူ့ကို အားပေးတဲ့သူတွေကို အမြဲ အလေးထားရတယ် မွန်ရဲ့။ သူတို့အားပေးတဲ့ ကိုယ့်အနုပညာဖန်တီးမှု ညံ့ဖျင်းမသွားအောင် အမြဲ သတိကြီးကြီးထားပြီး ကြိုးစားရတယ်။ အဲဒီအတွက် stress ကတော့ ရှိတာပေါ့ မွန်ရယ်။ ဒါပေမယ့် ငါပျော်ပါတယ်။ ငါ့အလုပ်ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ်”

ပန်းအိက မုန့်ညင်းဟင်းချို တစ်စွန်း သောက်လိုက်ပြီး ...

“သူ့ပရိသတ် မဝင်းမြက စေတနာပိုပိုနဲ့ ချက်ကျွေးသမျှ ငါတို့ပါ ဝိုင်းကွိုက်လို့ရတာက ပိုပျော်ပိုကောင်းတယ်ဟ ... ဟီ ... ဟီ။ ဪ ... ဟဲ့ ... ပြောရဦးမယ်။ ၁၁၅ မိုင် Feel မှာ ဆုံခဲ့တဲ့ ဟိုငနဲ့ရဲ့ ဆရာလား၊ ဘောစိုလား၊ မသိတဲ့ တစ်ယောက်ကလေး နင့်ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားသွားသလိုပဲ သိလား ...”

“စကားက ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ ပန်းအိရယ်။ ထမင်းပြောပြောင့် စားပါရစေ ...”

“အကောင်းပြောတာ၊ နင် ငါ့ကိုလာဆွဲတော့လေ သူက နင့်ကို နှစ်နှစ်မျောမျောလေး စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ။

ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိဘူး၊ သူ့ပုံစံလေးကလည်း သန့်သန့်လေး သိလား”

“ငါဖြင့် သတိတောင်မထားမိပါဘူး၊ နင်က မပြောမဆို အဲဒီစားပွဲဘက် လျှောက်သွားလို့ ငါ့မှာ ပြဿနာဖြစ်မှာ စိုးလို့ လိုက်ရတာ၊ မိပန်းအိတို့က ထိန်းလို့ကိုမရဘူး၊ လုပ်ချင်စရာရှိ စွတ်ရွတ်လုပ်တာပဲ”

“မခံချင်လို့ပေါ့ဟာ၊ လူကို မလေးမစား လုပ်သွားစရာလား၊ ဟွန်း ...”

ပန်းအိ ပြောမှ အဲဒီလူကို အလင်း ပြန်မြင်မောင်ထားသည်။ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ကြည့်ချင်စရာပုံစံမျိုးလေးမို့ အလင်း ခြေထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား မှတ်မိပါသည်။

မီးခိုးရောင် ဂျင်းပျောသား ဘောင်းဘီ ဒူးခေါင်း ဆောက်ကလေးနှင့် တီရှပ်အဖြူပြောင်လေး ဝတ်ထားသဖြင့် ရှင်းဆင်းပေါ့ပါးနေသော ပုံစံက အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိလှသည်မို့ပင်။

ထားပါတော့ ...။

ခရီးသွားဟန်လွှဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ် မကြာခင် မှတ်ဉာဏ်ထဲက ပျောက်သွားမှာပါပဲဟု အလင်းက ဆွေးလိုက်မိပါသည်။

မေ့မှန်က ထမင်းကို လက်စသတ် စားလိုက်ရင်း ...

“အလင်း ... ငါ အရမ်းသိချင်တာတစ်ခု ရှိတယ်”

“ဘာလဲ ...”

“ခုလောလောဆယ် နင့်မှာ ရည်းစား တကယ် မရှိလား”

“မရှိဘူးလေ ...”

“ရှိရော ရှိခဲ့ဖူးလား ...”

“ရှိဖူးတယ် ...”

“ငါတို့ကို တစ်ခါမှ ပြောမပြဖူးဘူးနော်”

“အဝေးမှာ နေတဲ့ နင့်ကိုမပြောနဲ့ ငါတောင် ပြောပြဖူးတယ် မဟုတ်ဘူး မွန်ရေ ...”

ပန်းအိက မကျေမနပ် ဝင်ပြော၏။ အလင်းက

လိုက်ရင်း ...

“ရည်းစားသက်တမ်းက သိပ်လည်းမကြာလိုက်လို့ပါ ပန်းရယ်၊ နောက် ပြတ်သွားတော့လည်း ကိုယ်နဲ့ပြတ်သွားလူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ကောင်း၏ဆိုး၏ ပြောမချင်တော့တာပါ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြတ်သွားတာလဲ ...”

“သဘောထား မတိုက်ဆိုင်လို့ပါ မွန် ...”

“မေးမနေနဲ့ မွန်ရေ၊ သူ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

ပန်းအိက မကျေမနပ်ပြောပြီး ဂေါ်ရခါးသီးဖြင့် တစ်စိတ်ကို လှမ်းယူစားနေလိုက်သည်။ အားလုံး ထမင်းသောက်ပြီးကြတော့ ခပ်စိမ့်စိမ့်လေး အေးနေသော ဝရန်တာအတွဲတိုင်ကာ စကားပြောနေမိကြသည်။

ခြံဝန်းကြီး တစ်ခုလုံးကတော့ အေးမြတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခြံက ပေတစ်ရာပတ်လည်လောက် ကျယ်ဝန်းပြီး အိမ်ကိုတော့ ခြံနောက်ဘက်က တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်လေးပေါ်မှာ ဆောက်ထားသည်။ ည ၈ နာရီဝန်းကျင်သာ ရှိသေးသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က လူသွားလူလာ ကျဲပါးဆိတ်ငြိမ်လှသည်။ နွေရာသီဖြစ်၍ ရန်ကုန်မှာ အပူရှိန်ပြင်းလာသော်လည်း ပြင်ဦးလွင်ကတော့ ရန်ကုန်ရဲ့ ဆောင်းဦးရာသီထက်ပင် အေးမြနေသည်။

ဒီလို လှပသာယာတဲ့ ပြင်ဦးလွင်မှာ နုကြေးမုံနဲ့ ဆုံခဲ့ရတဲ့ စိုင်းခမ်းလုံကရော သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးလား ...။

အလင်းက ဟိုတွေးဒီတွေး တွေးရင်း ဘွားဘွားပေးခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်လေးကို ပွတ်သပ်ကြည့်နေမိသည်။

ဒီလက်စွပ်ကလေးဟာ အရည်အသွေး ကောင်းကောင်း ပတ္တမြားတစ်လုံးတည်းဖြင့် လုပ်ထားသော ရှေးဟောင်းပုံခပ်ရိုးရိုးလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း ဘွားဘွားပေးခဲ့သော အမွေမို့ အလင်း အမြဲဝတ်ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဒီလက်စွပ်လေးက အလင်းကို ကံကောင်းစေသည်ဟုလည်း ယုံကြည်ခဲ့သည်။

အလင်းက ဝရန်တာကနေ လှမ်းမြင်နေရသော တောင်စောင်းဆီက မီးပွင့်ကလေးတွေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့မိချိန်မှာ ပန်းအိနှင့် မေမွန်တို့က စကားဆက်ပြောနေကြသည်။

ခဏနေတော့ မေမွန်က အလင်းကို လှည့်ကြည့်ရင်း

“အလင်း ... မနက်ဖြန် နင်ဘယ်သွားဖို့ရှိလဲ”

၈၄ ■ ပုညဝင်

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သောအခါ အလင်းက အဝေးဆီ
ငေးရီလျက်ကပင် ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။
“ဘုရင်ခံအိမ်တော် သွားမယ်”

ညက အစောကြီး အိပ်သွားခဲ့တာမို့ ဒီနေ့ မနက်
စောစောမှာ အလင်း အိပ်ရာမှနိုးလာပါသည်။

ခပ်နွေးနွေး အထိအတွေ့နှင့်အတူ အလင်း မျက်လုံး
ခွင့်ကြည်လိုက်တော့ ပျော့နွေးနွေး နေရောင်ခြည်ကလေးက အလင်း
ရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြာကျနေတာကို သိလိုက်ရသည်။

အလင်းက ကြည်လင်လန်းဆန်းစွာဖြင့် အိပ်ရာမှ
ထလိုက်ရင်း အခန်းရဲ့ ဘေးဘက် ပြတင်းကို အုပ်ကွယ်ထားသည့်
ခန်းဆီးစကြီးကို ဆွဲဖယ်လိုက်သောအခါ အလွန်လှပသော ဂန္ဓမာ
ဖန်းခင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟယ် ... လှလိုက်တာ ... လှလိုက်တာ ...”

အလင်းသည် မှန်ပြတင်းတွေကို တွန်းဖွင့်လိုက်ရင်း
ပျော်ရွှင်စွာ ရေရွတ်လိုက်ချိန်မှာ အအေးငွေ့လေးပါသော လေပြေ
ညင်းကလေးက မျက်နှာကို ခပ်သာသာ ထိတွေ့လာသဖြင့် ပိုမို
ဆန်းဆန်းလာရသည်။

အို... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီလိုရှုခင်းမျိုး မြင်ခွင့်မရတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ ...။ အရှေ့ဘက်ဆီက နေခြည်ပျော့ပျော့ လေး ဖြာကျနေတဲ့ ဂန္ဓမာပန်းခင်းကြီးရဲ့ လှပမှုက အလင်းကို ဆွဲငင်ညှို့ခေါ်နေပါသည်။

အလင်းက အလင်းရဲ့ Pooh ဖိနပ်အိမ်အိမ်လေးကို ဒယဉ်တိုက်လျှောစီးရင်း မွန်နဲ့ ပန်းအိ အတူအိပ်သည့် အခန်းတံခါး ဝဆီသို့ ခပ်မြန်မြန် ရောက်လာပါသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“အိပ်ပုပ်မတွေ ... မထသေးဘူးလား။”

အထဲက ဘာသံမှ မကြားရ။ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှည့်ကြည့်တော့ အတွင်းက lock ချထားတာမို့ အလင်းက အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာသည်။

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ဖိမိယူနေလိုက်ကြတာ၊ ဟဲ့ ... ထ ထ မိုးလင်းပြီဟဲ့၊ နေဖင်ထိုးပြီဟဲ့”

နှစ်ယောက်က ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ကျောချင်းကပ် ပြီး ဖက်လုံးကိုယ်စီဖက်ကာ ဖိမိကျနေတာမို့ အလင်းက အမြင် ကတ်ကတ်နှင့် သူတို့ဖက်လုံးတွေကို ဆွဲလှယူလိုက်သည်။ ပန်းအိ က အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ဖက်လုံးကို ပြန်လိုက်လှရင်း ...

“အင် ... အင် ... အချစ် ... ငါ့အချစ် ဘယ်ရောက်သွား ပြီလဲ”

“အဟိ... ပန်းအိမ ... အိပ်မက် မက်ကောင်းနေတယ်လေ၊ လေ”

“အလင်းရာ ... မနောင့်ယုက်ပါနဲ့ဟာ၊ အိပ်ပါရစေဟာ”

“မရဘူး၊ ထ ...၊ ဒီလို မနက်ခင်းမျိုးမှာ အိပ်နေရတာ ဘယ်လောက် နှမြောဖို့ကောင်းလဲ၊ မွန် ... နင်လည်းထ တော့”

“ဟင့်အင်း ... ထဘူး”

အလင်းက မွန်ကို ဆွဲထူပေမယ့် မွန်က ခုတင်စွန်း လက်နဲ့ဖမ်းဆုပ်ပြီး အတင်းပက်နေတာမို့ အလင်းက ရယ် ရယ် သွားမိပါသည်။

“ဟဲ့ ... ထပါဆိုဟယ်၊ လမ်းလျှောက်ကြရအောင်ပါ”

“နင့်ဟာနင် လျှောက် ... ငါအိပ်ရေးမဝသေးဘူး၊ အမေရေ ဖိမိကျလိုက်တာနော်၊ ဒီလိုရာသီဥတုကလေးရဲ့ မနက်ခင်း မှာ နှပ်နေရတာလောက် ဖိမိကျတာ မရှိတော့ဘူး အမေရဲ့”

“ဟင် ... အံ့ရောဟယ်၊ တကယ်ပါပဲ၊ အိပ်ကြ ... အိပ်ကြ၊ ငါဘာသာပဲ လျှောက်တော့မယ်၊ အိမ်ခေါင်ရင်းက ပန်းခင်း ကြီးက အရမ်းလှတာပဲ သိလား၊ ငါ အဲ့ဒီကိုသွားဦးမှာ”

“ပန်းခင်းများ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ နီးမှကြည့်မယ်၊ အရင်မလို ဘူး၊ ပန်းခင်းက ဘယ်မှထွက်မပြေးဘူး”

“ဒီအချိန်ကြည့်မှ ပိုလှတာဟဲ့ ...”

“ပိုလှရင် နင်ပဲကြည့်ပေါ့၊ နင်ကတော့ ကြည့်ကိုကြည့်မှ ဖြစ်မှာ၊ ပန်းခင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကူးလှလှလေးတွေ စဉ်းစားရတာက နင့်အလုပ်၊ ငါတို့အလုပ်ကတော့ အိပ်စက်

အနားယူရမယ့်အလုပ်၊ နှင့်ပြောရတာနဲ့ မျက်စိတောင်ကျယ်ချင်လာပြီ ...”

“ဒါဆို လာလေ ... သွားရအောင်”

“မျက်စိကျယ်တာများ ဒီလိုလေး ပြန်မှိတ်လိုက်တော့ ပြီးရော ...”

မေ့မှန်က မှေးမှေးလေးနှင့် ကွေးကွေးလေး ပြန်နှစ်နေလိုက်ပြီမို့ အလင်းက သူတို့ကို တဗျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုရုံ့ချရင်း အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပါသည်။

အလင်းသည် ညက ဝတ်အိပ်သည့် ထရက်ဆုဘောင်းဘီရှည် မီးခိုးရောင်ကလေးနှင့် အနက်ရောင် ဆွယ်တာလက်ရှည် ခပ်ပါးပါးလေးကို ဝတ်လျက်ပင် ပန်းခင်းဆီသို့ ဖြေထွက်လာသည်။

အလင်းက ပန်းပင်တွေကြားက လမ်းကလေးတွေအတိုင်း လျှောက်သွားရင်း နေရောင်ခြည် နုနုလေးအောက်မှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေခဲ့ပါသည်။

“ဒီလမ်းတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“လမ်းကတော့ ဟုတ်တယ်ကွ၊ အိမ်သာရှာမတွေ့သေးတာ”

မိုးမာန်က ကားကို လမ်းဘေးမှာရပ်ကာ ဟိုကြည့်

ဒီကြည့် လုပ်နေသည်။ လရောင်ကလည်း သူပြောသည့် ဥရောပပုံစံ တိုက်ပုကလေးဆိုတာကို ဟိုဒီလမ်းကြည့်ရှာဖွေရင်း ...

“မင်းကွာ ... ပြင်ဦးလွင်ကို ဒီလောက် အခေါက်ခေါက် အခါခါ ရောက်ပြီး မြေကွက် လိုက်ဝယ်နေတာတောင် ဒီနေရာတွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မသိဘူးလား ...”

“ဒီရေချမ်းအိုးဘက်ကို ငါ သိပ်မကျွမ်းဘူးကွ၊ ငါဝယ်ထားတဲ့ မြေကွက်တွေက ပြင်ဦးလွင်အဝင် အနီးစခန်းဘက်တွေရယ်၊ နီးဘုရားအနီးအနားရယ်၊ ရတနာပုံတယ်လီပို့နားက သုံးတောင်ရွာတို့ ပြင်စာရွာတို့မှာပဲ ရှိတာ၊ ငါ ဒီမြို့အထွက်ဘက်ကို မကိုင်ရသေးဘူး၊ ဒီဘက်ကို ရောက်တော့ရောက်ဖူးပေမယ့် မကျွမ်းဘူး”

“မင်း အရင်လာတုန်းက ဘယ်မှာတည်းလဲ”

“Royal Parkview မှာ၊ ခုသွားမယ့် အိမ်က ရောင်းချင်နေတဲ့ အိမ်၊ ပိုင်ရှင်က ရန်ကုန်မှာ၊ သူ့အိမ်ကို ရောင်းပေးဖို့ အပ်ထားရင်း ငါ ပြင်ဦးလွင် လာမယ်ဆိုလို့ သူ့အိမ်မှာ တည်းခိုင်းတာ၊ ငါလည်း သူ့အိမ်မှာတည်းရင်း ဒီရေချမ်းအိုးနားမှာ အကွက်အကွင်း ကြည့်မလိုပဲ၊ ဟိုမှာ ... ဟိုအိမ်များလား မသိဘူး”

မိုးမာန်က ဟိုဒီကြည့်ရင်းက ခပ်ဝေးဝေးက အိမ်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီးမှ ...

“မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ သူပြောတဲ့ ပုံစံနဲ့တော့ ဘာလဲဘူး၊

ဟိုကောင် ညီညီ ထစမ်းကွာ... ဟိုရှေ့က ဈေးဆိုင်လေးမှာ ဒီလိပ်စာပြပြီး သွားမေးစမ်းပါ”

မိုးမာန်က ကားနောက်ခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသည့် ညီညီကို လှမ်းပြောပေမယ့် ညီညီက တုတ်တုတ်မလှုပ်။

“ဟေ့ကောင်...”

“နေ... နေ၊ ထားလိုက်တော့၊ သူလည်း တောက်လျှောက် မောင်းလာရတာဆိုတော့ ပင်ပန်းနေမှာပေါ့၊ အိပ်ပါစေ၊ မင်း ဒီမှာ စောင့်နေနဲ့၊ ငါ သွားမေးလိုက်မယ်”

လရောင်ဦးက လိပ်စာရေးထားသည့် စာရွက်လေးကို သေချာငုံကြည့်လိုက်ပြီး မလှမ်းမကမ်းက ဈေးဆိုင်လေးဆီ ဦးတည်၍ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့ကားက နေပြည်တော်ကနေ ည ၂ နာရီမှ ထွက်လာခဲ့တာမို့ မိုးလင်းခါနီးလေးကျမှ ပြင်ဦးလွင်ကိုရောက်လာခဲ့ကြတာ။ ဗိုက်ဆာဆာနှင့် မြို့အဝင်နားက ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ဝင်စားပြီးမှ မိုးမာန်က ကားမောင်းပြီး ရေချမ်းအိုးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြတာပင်။

မနက်ဦးရဲ့ နေရောင်ခြည်က ရွာလမ်းတစ်လျှောက်ကို ဖြာကျနေတာမို့ လမ်းလျှောက်ရတာ အရသာရှိလှပါသည်။

ဈေးဆိုင်လေးသို့ မရောက်ခင်မှာ ဂန္ဓမာပန်းခင်းကြီးတစ်ခင်းကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုခဏမှာ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ နေခြည်ဖြာနေသော ပန်းခင်းထဲက မိန်းကလေး

ပုည ခင်စာ အုပ်တိုက်

ဆံပင်တိုတိုလေးက သပ်ရပ်စွာ ငြိမ်းမထားတာမို့ နှုတ်နှာတစ်ဝိုက်မှာ ဖွာလန်ကျနေသည်။ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာ ဆက်ရှည်လေးက လက်ဖမိုးအုပ်သည်အထိ ရှည်ကျနေသည်။ အတိုလည်ပင်းပေါက်က ဘေးဘက်သို့ ကျယ်နေတာမို့ ပန်းဆန်စက်စွန်းက ခပ်လျော့လျော့ ရွဲ့စောင်းကျနေပြီး လက်မောင်း နှုန်းကလေးကို မြင်နေရသည်။ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လျှောက်နေပုံကလေးက မြူးတူးနေသော ကလေးငယ်နှင့်တူတာမို့ လရောင်က ပြုံးမိသွားရသည်။

လမ်းခရီးမှာ ခဏတွေ့ခဲ့ရတဲ့ နှာတံကလေးနဲ့ ခုလို ဘိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်တွေ့ရတာဟာ ရေစက်ပဲလား...။ ပြန်ဆွဲလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ကြရတာမဟုတ်လား။ လရောင်က သူမရှိရာ ပန်းခင်းနားသို့ လျှောက်သွား

မိပြီး...

“ဟိတ်...”

အလင်းက ခေါ်သံကြောင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟိတ်... ချာတိတ် ခဏလေး၊ မေးစရာလေး ရှိလို့ပါ”

အံ့မယ်... ချာတိတ် ဆိုပါလား။ လူကို ဆရာမကြီး နန်း မသိလေရောသလား...။ အလင်းရဲ့ အရွယ်ဟာ ချာတိတ်လို့ ခေါ်ရမယ့် အရွယ်လည်း မဟုတ်...။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က ဆုတော်တော်များများက ကိုယ့်ကို စာရေးဆရာမမှန်း သိသူတွေ့သူနည်းပဲမို့ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူတွေကအစ ‘ဆရာမ’ ဟု ခေါ်ကြတဲ့

ပုည ခင်စာ အုပ်တိုက်

အခေါ်အဝေါ်များနဲ့သာ ရင်းနှီးခဲ့ရသော အလင်းဟာ မသိမသာ နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ထိုသူကို လှမ်းကြည့် နေလိုက်သည်။

သူက အလင်းရှိရာ ပန်းခင်းဆီသို့ လျှောက်လာနေ သည်။ အံ့မယ် ... ဘယ်သူများလဲလို့ ... စကိုင်လှိုင်းပေါ်က ပြောင် ပြသွားတဲ့ ဟိုငနဲရဲ့ ဆရာလား၊ အဖော်လား မသိရတဲ့ သူပါလား။

ရုပ်ကလေးကတော့ ကြည့်ချင်စရာလေးပါပဲ။ ပန်းအိ ပြောတာတော့ သူက အလင်းကို နှစ်နှစ်မျောမျော စိုက်ကြည့်ခဲ့ သတဲ့ ... ။ ခုလည်း သူက အဲဒီလိုမျိုး စိုက်ကြည့်ရုံမက ခပ်ပြီးပြီး မျက်နှာထားနဲ့ အလင်းဆီ လျှောက်လာနေပါရောလား ... ။

အသားက ခပ်ဖြူဖြူမို့ ထူမဲ့ခဲပြစ်ပြီး ထင်းနေတဲ့ အပြင် ဘေးကိုပါ အလျားရှည်နေတဲ့ မျက်ခုံးမွေးနှစ်တန်းကို အဝေးကပင် ထင်းနေအောင် မြင်ရတာမို့ အလင်းက သူ့ကို 'စိန်မျက်ခုံး'ဟု စိတ်ထဲကနေ နာမည်ပြောင် ပေးလိုက်မိသည်။

အဖြူရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ ခပ်ပွပွနှင့် ကြက်ဆွေ ရောင်ရင့်စိုစို ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာ ပါးပါးလေးကို ဝတ်ထားသော ဖက်ရှင်ကတော့ တော်တော်လေး ကြည့်လို့ကောင်းပါသည်။

သူက အလင်းရှေ့မှာ ရပ်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော်က အဲဒီလောက်တောင် ကြည့်လို့ကောင်းလား”

“ဘာရယ် ...”

“မင်း ကိုယ့်ကို အဝေးကြီးကတည်းက ငေးကြည့်နေလို့ လေ”

အလင်းက ထိမထင်လေး ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ...

“အင်း ... မဆိုးပါဘူး၊ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းတွေ နောက်ခံနဲ့ ရှင်ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားက တော်တော်ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်၊ လျှောက်လာတဲ့ စတိုင်လ်ကလည်း တော် တော် စတိုင်လ်ကျတယ်”

သူမအဖြေက လရောင်ကို အံ့သြစေသည်။ လူကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ပြောနေတဲ့ မျက်နှာထားကလည်း တည် တည်တံ့တံ့ပင်။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အကဲခတ်နေသလိုမျိုး။

“အဟင်း ... ကျွန်မ ဒီလိုပြောလို့ ရှင် အံ့သြရပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မက ဒီလိုပဲ စတိုင်လ်ကျကျ ယောက်ျားလေးတွေ တွေ့ရင် လိုက်လိုက်ကြည့်တတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဒီလိုကြည့် လို့ သိပ်လည်း ဘဝင်မြင့်မသွားနဲ့ဦးနော်၊ ကျွန်မက ကျွန်မ အလုပ်အတွက် အသုံးဝင်လို့ ကြည့်တာ”

သူက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း ...

“မင်းအလုပ်က တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့ အလုပ်ပါလား ချာတိတ်ရဲ့၊ ဘာအလုပ်များလဲ ...”

“နောက်တော့ ရှင်သိလာမှာပါ”

“ဒီမိုင်နာလား ...”

“တခြားစီပါ၊ နောက် သိရမှာပေါ့ရှင်”

“အိုဆေ ... မပြောချင်လည်း နေပါ၊ အဟင်း ... ကိုယ်တို့ တွေ့တာ ဒါပထမဆုံးတော့ မဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ်နော်၊ ချာတိတ် ...”

လူကို တချာတိတ်တည်း ချာတိတ်နေတာမို့ အလင်းက နည်းနည်း စိတ်တိုနေမိကာ ...

“အင်း ... ဆိုပါတော့၊ ပြောပါဦး လိုရင်းကို ...”

“ကျွန်တော်တို့ တည်းရမယ့် အိမ်ကို ဒီနားမှာ ရှာနေတာ ခုထိမတွေ့သေးလို့ပါ။ ဒီလိပ်စာလေးက ဒီနားမှာများ နဲ့ မလားလို့ပါ ...”

“ကျွန်မလည်း ဧည့်သည်ပဲလေ ...”

“ဒါ ရေချမ်းအိုးတော့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“လမ်းထိပ်မှာဆိုင်းဘုတ်ကတော့ တော်တော်ကြီးသားပဲ”

ဆတ်တောက် ဆတ်တောက် ဖြေနေပုံကလေးကြောင့် လရောင်ဦးက ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။

“ဘာပြုံးတာတုန်း ...”

“ဪ ... ဖြေပုံကို သဘောကျလို့ပါ ချာတိတ်ရာ”

“ကျွန်မကတော့ ခေါ်ပုံကို သဘောမကျပါဘူး အန်ကယ်ထိရယ်”

“ခင်ဗျာ ...”

သူ့ရဲ့ စိန်မျက်ခုံး တစ်စုံက ပင့်သွားတာမို့ အလင်းက ရယ်ချင်သွားရကာ ...

“ကျွန်မက ချာတိတ်အရွယ်ဆို ရှင်က အန်ကယ်လ်အရွယ်ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား အန်ကယ်လ်ရယ် ...”

“ချာတိတ်ခေါ်တာ မကြိုက်ရင် မခေါ်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ပန်းခင်းထဲမှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေပုံက ကလေးတွေ

နေတာနဲ့တူလို့ ချာတိတ်လို့ ခေါ်မိတာပါ။ ကျေးဇူး ပြုပြီး ခြံနံပါတ် (...)က ဘယ်နားလဲသာ ညွှန်ပေးပါ။ ဒီနားမှာ ခြံနံပါတ်တွေ ထင်ထင်ရှားရှား ရေးထားတာ မတွေ့လို့ပါ။ ခြံနံပါတ်ကတော့ ‘နေ့မင်းသားဂေဟာ’တဲ့၊ တစ်ထပ်တိုက်ပဲလေးလို့ ပြောပါတယ်။ အဲ့ဒီခြံဘေးကပ်ရပ်မှာ ဝရန်တာ ကျယ်ကျယ်နဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ရှိတယ်လို့တော့ ပြောပါတယ်”

“ရှင်တို့ ဒါထက်သာ စိတ်ရှည်ရှည်လေး ထားတတ်မယ် ဆိုရင် ခုလိုဆင်းမေးနေစရာတောင် မလိုဘူး၊ ရှေ့ တစ်ခြံကျော်ဆို ရောက်ပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီပန်းခင်းရဲ့ တစ်ခြံကျော်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်မှာတည်းနေတာလဲ”

“နောက်တော့ သိလာမှာပေါ့ ...”

“မပြောချင်လည်း နေပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ ...”

“သယ် ... ရိုင်းလိုက်လေ ...”

နောက်သလိုလို အတည်လိုလိုနှင့် ရာဇဝင်ကားတွေထဲက ရှင်ဘုရင်လို လေသံမျိုးဖြင့် အသံမြင့်၍ ပြောလိုက်ပုံကြောင့် လရောင်ဦးက ခွဲခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားပြောတော့ ချာတိတ်ခေါ်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ဘူး

ဆို၊ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးနေရင်လည်း နောက်တွေ့ရင် အစစ်မဖြင့် အစစ်မ ခေါ်ရအောင် မေးကြည့်မိတာပါဗျာ”

“ခုမှတွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အသက်မေးတာ ရိုင်းတယ် ဆိုတာလောက်တော့ ရှင် သိမယ်ထင်တာ”

“ရိုင်းသွားရင်လည်း ဆောရီးပါဗျာ”

အလင်းက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကျွန်မက ချာတိတ်လား၊ ဆရာမကြီးလားဆိုတာ ရှင် နောက်တော့ သိလာမှာပါ”

“ဪ... ခင်ဗျားက ဆရာမကြီးလား၊ ဘာဆရာမကြီး လဲ...”

“ရှင် တဖြည်းဖြည်း သိလာပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ... ကျေးဇူးတင်တဲ့အတွက် ဒါ ကလေးတော့ ပေးခဲ့ရပါစေ ဆရာမကြီးရယ်”

လရောင်ဦးက သူမကို စိတ်ထဲ တရင်းတနှိုးနှင့် စချင်နောက်ချင်နေတာမို့ ဂန္ဓမာပန်းတစ်ပွင့်ကို ဆတ်ခနဲ ချိုးယူ လိုက်ပြီး အလွန်လျင်မြန်စွာဖြင့် သူမနားရွက်ကြားမှာ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းညှပ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟင်... ရှင်... ရှင်... ဒါ... ဒါ... ဘာလုပ်”

အလင်းက အငိုက်မိသွားတာမို့ အံ့သြစိတ်ကိုစွာ ထစ်အထစ်အ ရေရွတ်ဆဲ...

“လရောင်ရာ... မင်းကို အိမ်လိပ်စာ နှစ်ခန်းခိုင်းလိုက်တာ ပေါ်ကိုမလာတော့ပါလားကွာ...”

သူ့နောက်က ပေါ်ထွက်လာသော ကြားဖူးသည့် အသံတစ်သံကြောင့် အလင်းက လှမ်းကြည့်ဆဲမှာ အသံရှင်၏ နောက်က သူ့နောက်မှ ထွက်ပြုလာကာ အလင်းကို လှမ်းကြည့် လာပါသည်။

“ဪ... ရှင်ပါလား”

“ဪ... မင်းကိုး”

သိကျွမ်းသူ နှစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ဆက်ခြင်းကြောင့် လရောင်ဦးရဲ့ မျက်ခုံးတွေ ပင့်သွားသည်။ ထူးခြားသည်မှာ သူမ အသံက ပုံမှန်အေးအေးဆေးဆေး အသံမျိုးဖြစ်ပြီး မိုးမာန်ရဲ့ အသံက အညှိုးအတေးရှိသူတစ်ယောက်ရဲ့ ဒေါသသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ရှင်တို့ နှစ်ယောက်က အတူလာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ရန်ကုန်က ထွက်လာတုန်းကတော့ ကျွန် တော်နဲ့ ညီညီ နှစ်ယောက်တည်းပဲ၊ သူ့ကိုတော့ နေပြည် တော်မှာ ဝင်ခေါ်လာတာ၊ ကျွန်တော်တို့ နေပြည်တော်က ထွက်လာတဲ့အချိန်က နောက်ကျလို့ ခုမှရောက်တာ၊ ခင်ဗျား နဲ့ မိုးမာန်က အသိတွေလား...”

“မင်းကလည်း စကားကို ရှည်တယ် လရောင်ရာ၊ လာစမ်း ပါ၊ ငါ အိပ်ချင်နေပြီ၊ ကျွတ်... စောစောစီးစီး ကျက်သရေ တုံးတယ်ကွာ”

မိုးမာန်က လရောင်ဆိုသူကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ အလင်းနကတော့ ဒီလူကို ဒီမှာလာတွေ့ရတဲ့အတွက် စိတ်ရှုပ်မိ

တာကလွဲရင် မိုးမာန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှကို မရှိတော့တာပါ။

စောစောစီးစီး ကျက်သရေတုံးတယ်လို့ ပြောသွားတဲ့ စကားအပေါ်မှာလည်း အလင်း ဆတ်ဆတ်ခါ မတုံ့ပြန်ချင်ပါ။ မတုံ့ပြန်ချင်တာဟာ ပြဿနာတက် ရန်ဖြစ်မှာစိုးလို့လည်း မဟုတ်၊ သိပ်ပြီး သည်းခံနိုင်လွန်းလို့လည်း မဟုတ် ...။ သူ့စိတ်နေစိတ်ထား ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သိထားပြီးသားမို့ ဒီလိုပြောတာဟာ အလင်းအတွက် အံ့ဩစရာ မရှိတော့တာ ...။ မိုးမာန်ဆိုတဲ့ ဒီယောက်ျားဟာ အလင်း ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မတော့တဲ့ အလင်းနဲ့ တစ်ချိန်က ရည်းစားဟောင်းကြီးမို့လို့ပါ။

သူကသာ အလင်းကို အညှိုးထား မုန်းတီးရမယ့် ရန်သူတစ်ယောက်လို သဘောထားနေပေမယ့် အလင်းအတွက်တော့ သူက သာမန် တစ်ယောက်အဆင့်မှာပဲ ရှိနေတော့တာလေ ...။

အလင်းနဲ့က ပန်းခင်းရဲ့ ဟိုးဘက်လမ်းမသေ လျှောက်သွားနေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လို့ရသည်။ မိုးမာန်က ရှေ့ကနေ ဒေါသနှင့် ဆောင့်အောင်သွားသလိုမျိုး ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေပြီး လရောင်က အလင်းဘက်ကို ပြန်လှည့်လှည့်ကြည့်ရင်း ခဏခဏ လက်လှမ်းပြန်နေတဲ့ ရယ်စရာလေး ဖြစ်နေသည်။

သူတို့တည်းရမယ့်အိမ်ရောက်ရင် လရောင်ကို မိုးမာန်က အလင်းရဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေကို ပိုမိုကဲကဲ ပြောတော့မည်။

ဆိုတာကတော့ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပဲ ...။ ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ခဏလေး ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိုးမာန်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားက အဲ့ဒီလို လူမျိုးပဲလေ ...။

အလင်းက ပန်းလေးတွန့်ကာ ပြုံးလိုက်မိပြီးမှ နားချက်ကြားထဲက အငိုက်မိ ဂန္ဓမာလေးကို ဖြုတ်ယူကာ လက်ဖျားကလေးနှင့် လှည့်ပတ်ကစားနေလိုက်ပါသည်။

“အဲ့ဒါ ချာတိတ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဆရာမကြီး... ဆရာမကြီး...”

မိုးမာန်က ဒေါသတကြီး ပြောရင်း သူ့လက်ထဲက ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင်ချလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိုးမာန်က ဒီလောက် ဒေါသကြီးနေတာမျိုး မကြုံဖူးတာမို့ လရောင်ဦးက တင်းထန်နေသော မိုးမာန်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ တအံ့တဩ နှိုင်းကြည့်နေလိုက်မိသည်။ သူသိသလောက်တော့ မိုးမာန်ဟာ မိန်းကလေးတွေ အပေါ်မှာ ပျော့ပျောင်းနစ်မျော ပျော်ဝင်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

“ငါ့ကိုက အကုသိုလ် ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်လို့ ဒင်းတည်းနေတဲ့ အိမ်ရဲ့ ဘေးချင်းကပ်ရက်မှာ လာတည်းမိတာ၊ ဒင်းက မမြင်ချင် မတွေ့ချင်လို့ ဒီမှာ မတည်းတော့ရင်လည်း အလကားသက်သက် အရှုံးပေးရာကျတယ်...”

“အဲ့ဒီလောက်တောင် ဒေါသတွေကြီးနေရလောက်အောင် မင်းနဲ့သူကြားမှာ ဘာအကန့်တွေ ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ မိုးမာန်... ပြီးတော့ မင်းကလည်း သူ့ကို ဆရာမကြီးတဲ့၊ သူကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဆရာမကြီးလိုလို ဘာလိုလိုပြောလိုက်သေးတယ်၊ သူက ဘာဆရာမကြီးလဲ...”

“အချစ်ဆရာမကြီးလေ... အချစ်ဝတ္ထုတွေ ရေးတဲ့ စာရေးဆရာမကြီးပေါ့...”

“ဪ... သူက စာရေးဆရာမလား၊ ငယ်ငယ်လေးပဲနော်”

“သိပ်မငယ်လှပါဘူးကွာ၊ သူ့ကိုယ်သူ တမင် ငယ်ရုပ်ဆင်နေတာပါ။ ကလေးအထာလေးတွေနဲ့ နုချင်ယောင်ဆောင်နေတာ အသိသာကြီး၊ ကလေးအထာလေးမို့လို့ လျော့တော့ မတွက်လိုက်နဲ့၊ ဒါကတော့ ကြီးမှကြီး”

မိုးမာန်က သူ့ခေါင်းသူ လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်းက သူ့အကြောင်း တော်တော်သိတယ်ဆိုတော့...”

“အဟင်း...”

မိုးမာန်က ခပ်မဲ့မဲ့ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးမှ...

“သိဆို... သူက ငါ့ရည်းစားဟောင်းပဲဟာ...”

လရောင်ဦးက အံ့သြစွာဖြင့် မိုးမာန်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိုးမာန်က နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ပစ်လိုက်ရင်း...

“ရည်းစားဟောင်းတောင်မှ ရိုးရိုး ရည်းစားဟောင်းမဟုတ်

ဘူး၊ ငါ့ကို ဘာလှိုင်းကြီး ဖြတ်သွားတဲ့ လူပါးဝဝ ရည်းစားဟောင်း၊ ဖြတ်သွားတဲ့ စကားလုံးလေးကလည်း ရွှေကွပ်ပြီး ပြတိုက်မှာ ထားထားဖို့ကောင်းတယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အထင်မကြီးနိုင်လို့ပါရှင် တဲ့ ...”

“မင်းက ဘာသွားလုပ်လို့လဲ ...”

“ငါ့ဘက်က ဘာမှ အမှားမရှိဘူး”

“ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ ကိုယ်ပဲအမှန်ပေါ့ကွာ ...”

“ဘာလဲ ... မင်းက ငါ့ကိုမယ့်ဘူးလား”

“ငါ ဘာမှမသိတဲ့ ကိစ္စကို ယုံတယ် မယ့်ဘူး မပြောချင်ပါဘူးကွာ”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပြောတာပဲ ယုံလိုက်ပေါ့ကွာ ...”

“မင်းစကားက ကလေးအထာ ...”

“ဘာ ... ဟေ့ကောင် ငါက ကလေးအထာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီဘဝင်မြင့်တဲ့ စာရေးဆရာမကသာ အလေးအထာ ...”

“အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူးလေ၊ လောလောဆယ်တော့ မင်းရဲ့ ကလေးအထာလေးတွေကို ငါ မြင်နေ ကြားနေရတာပဲ”

“ငါ ဘာမှ ကလေးအထာ မလုပ်ဘူး ဟေ့ကောင်”

“တစ်ချိန်က ကိုယ့်ရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို သူများသိအောင် မကောင်းပြောတာ ကလေးအထာပဲလေ၊ သူနဲ့ကိုယ်ဟာ ခုချိန်မှာ ဘယ်လို

ဆက်ဆံရေးမျိုးပဲရှိရှိ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲ ကွဲကွဲချစ်ခဲ့တာတော့ ချစ်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား၊ သမီးရည်းစားဆိုတဲ့ အချင်းချင်း ယုံကြည်ရင်းနှီးတဲ့ ဆက်ဆံရေးကို တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ကာလတစ်ခုတော့ ရှိခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီကာလ လွန်တော့မှ သူ့မကောင်းကြောင်း ဒီလို စကားမျိုးတွေ နှုတ်ဖွာဖွာနဲ့ လျှောက်ပြောရင် အဲဒီလူကို အဆင့်မရှိဘူးလို့ သတ်မှတ်နိုင်တယ်”

“ဘာ ... ဟေ့ကောင် ... မင်းက ငါ့ကို အဆင့်မရှိဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“ဖြစ်တတ်တာကိုပဲ ပြောတာပါကွာ၊ ငါမသိတဲ့ ကိစ္စကို ငါ ဘာမှမပြောလိုဘူးလို့ ပြောပြီးမှပဲ ...”

“မင်းနဲ့ ပြောရတာ အာတောင်ခြောက်လာပြီကွာ၊ ညီညီရေ ... ဟေ့ကောင် ညီညီ ... ရေတစ်ခွက် ခပ်ခဲစမ်းပါ၊ မြန်မြန်လာဟေ့ ...၊ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်အထင်ကြီး ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့၊ ငါသိပ်ကြည့်မရဘူး သိလား ... လာဆို မြန်မြန်လာခဲ့၊ မင်းကို ဒီမှာ မြင်မြင်နေရတာ အန်ချင်တယ်ဟေ့”

ဟင် ... ဘာဆိုလို့လဲ ...။

ခြေရှေ့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ချထားသည့် ထိုင်ခုံတွေပေါ် အထိုင်ကာ နေပူဆာလှူရင်း ကော်ဖီသောက်နေရာကနေ အိမ်အောက်ကို အသံကျယ်ကြီးဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်သော မိုးမာန်အားက အဆက်အစပ်မရှိ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မသိ ...။

လရောင်က မိုးမာန်ကို အံ့သြရင်းကပဲ တစ်ဖက်အိမ်

ဝရန်တာကို လှမ်းကြည့်မိချိန်မှာ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသော စာရေးဆရာမကို ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

လရောင်က ခုမှပဲ မိုးမာန်ရဲ့ စောင်းမြောင်းပြောဆိုခြင်းကို သဘောပေါက်သွားရပါသည်။

ဘာမှမသိရှာသော ညီညီကတော့ အိမ်ထဲမှ ကထွက်သီ ပြေးထွက်လာနေပါသည်။

“ဆရာ ... ဒီမှာ ဆရာသောက်ဖို့ ရေပါ၊ ဒါက ထွေးခံပါ”

“ဟမ်း ... ထွေးခံက ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ငါ ထွေးခံမတောင် မိပါဘူး”

“ဆရာပဲ အန်ချင်တယ်ဆို၊ ဆရာ အဆင်သင့် အန်လို့ရအောင် ထွေးခံပါ ရှာယူလာခဲ့တာပါ”

“ကဲ ...”

“ဝှမ်း ...”

“အား ...”

မိုးမာန်က ညီညီလက်ထဲက ဒန်ထွေးခံအဟောင်းတစ်ခုကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ညီညီခေါင်းကို ဝှမ်းခနဲ ခေါက်ချလိုက်ပါသည်။ ညီညီက သူ့ခေါင်းသူပွတ်ပြီး ရှုံ့မဲ့ညည်းညူနေချိန်မှာ မိုးမာန်က တစ်ဖက်အိမ် အပေါ်ထပ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ လေသံကိုမြှင့်လျက် ညီညီမျက်နှာကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးညွှန်ရင်း...

“မင်းကို ငါ လုံးဝ ကြည့်မရဘူးကွ ... သိလား၊ အဲဒါလို့ မင်း မှတ်ထား”

“ဆ ... ဆရာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိ ...”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာထင်နေလဲ၊ သိပ်ဘဝင် လေဟပ်မနေနဲ့ ...”

“ဆရာ ... ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ဘဝင်လေဟပ်မိ ...”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်စမ်း၊ လင်စံရွေးရင် လင်ခွေးနဲ့ညားတတ်တယ်ဆိုတာ မင်း မြို့မြို့မှတ်ထား၊ တစ်နေ့ကျ မင်း ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးနဲ့ ညားမလဲဆိုတာ ငါ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ညီညီ မျက်လုံးတွေက ပြူးထွက်လာကာ ခေါင်းခါဆက်ခါ ပျားယီးပျာယာဖြင့် ...

“ဟာ ... ဆရာ ... ဆရာ ... ကျွန်တော် ဒါမျိုးမလုပ်ဘူး၊ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားချင်း စိတ်ဝင်စားတဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆရာ”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ ပါးစပ်ပိတ် တိတ်၊ ကျက်သရေကို မရှိဘူး၊ မင်းနဲ့ ဒီမှာလာတွေ့ရတာ ကျက်သရေတုံးတယ်ကွ”

“ဒါ ... ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန် ...”

“အေး ... ပြန်၊ ငါ့မျက်စိရှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွား”

မိုးမာန်က အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းရင်း အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားပါသည်။ မိုးမာန် စောင်းမြောင်းနေတာကို မသိရှာသော ညီညီက မအူမလည်ပုံစံဖြင့် ရပ်ကျန်နေခဲ့ပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။

လရောင်ကတော့ မိုးမာန်ရဲ့ ကလေးဆန် သဘောထားနဲ့ပဲကို ရယ်လည်းရယ်ချင်း၊ အံ့လည်း အံ့သြနေခဲ့ရသည်။

မိုးမာန်ဟာ ပိုက်ဆံရှိ ရာထူးရှိ မိဘနှစ်ပါးက ပေါက်ဖွားခဲ့သူမို့ ဘာမဆို လိုတရဲခဲ့ကာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ခပ်စီးစီးလေး ဆက်ဆံရမှ ကျေနပ်တတ်သူဆိုတာကိုတော့ သူသိထားခဲ့ပါသည်။ ရုပ်ကလည်း မင်းသားဆန်ဆန် ပုံစံမျိုး ...။ မင်းသားဆန်ဆန်လို့ ဆိုရတာက ဆံပင်ပုံစံကို နာမည်ကြီး hair designer ဆီမှာ လှလှပပ ညှပ်တတ်တာ၊ အဝတ်အစားကို ကြော့ကော့ သပ်ရပ်နေအောင် အမြှင်တတ်တာ၊ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်မှန်း သိသာစွာ ဆံပင်ပုံစံကအစ အဝတ်အစားဖိနပ် အသုံးအဆောင်အဆုံး တန်ဖိုးကြီး ထူးခြားလှပတာကိုမှ ရွေးချယ် သုံးစွဲတတ်သူမျိုးပင်။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ၊ လမ်းလျှောက်ပုံနဲ့ အမူအရာတွေ နည်းနည်း ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်ပုံကတော့ အမြင်ကတ်စရာကြီးပေါ့ ...။

“အစ်ကိုလရောင် ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

ကျောပိုးအိတ်ကလေးကိုလွယ်ကာ မျက်လွှာကလေးချပြီး လရောင်ရှေ့မှာ ရပ်လာသော ညီညီကြောင့် လရောင်က အတွေးပျက်သွားကာ ညီညီကို မော့ကြည့်ရင်း ခွဲခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဘာလို့ရယ်တာလဲ ...”

“မင်းတို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်ကတော့ ဂေါက်ပဲကွာ”

“ကျွန်တော် မဂေါက်ပါဘူး၊ အစ်ကိုရာ၊ ဆရာက ဂေါက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဆိုလို့ ပြန်ရမှာပါ”

“မင်းကလည်း ပါးချင်တဲ့နေရာဆို မင်းလောက် ပါးတဲ့သူ မရှိတော့ဘူး၊ ထူပြီဆိုလည်း မင်းအပြင် နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ မင်းဆရာက မင်းကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သွား... သွား... ပြန်ဝင်တော့...”

“ဒီခြံထဲမှာ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ဒါမျိုးစကားက ကျွန်တော့်ပြောတာမဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့ပြောတာ ဖြစ်နိုင်မလဲ ...”

“မင်း မသိပါဘူးကွာ”

“အစ်ကိုတော့ သိတယ်ပေါ့ ...”

“အေး... သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ထပ်မမေးနဲ့တော့ ...”

ညီညီက နားမလည်သလို ခေါင်းတဂျိုဂျိုကုတ်လုပ်ပြီး လရောင်နားသို့ ပိုတိုးကပ်ရပ်လိုက်ရင်း ပြုံးပြီး မျက်နှာအေးနင်း ...

“အစ်ကိုကို ကျွန်တော် သတင်းကောင်းတစ်ခု ပေးစရာရှိတယ်”

“အင်း... ဆိုပါဦး၊ ဘာများလဲ ...”

“ဟိုဘက်ခြံမှာ အလန်းလေး သုံးယောက်တောင် ရှိတယ်၊ သိလား၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ သုံးယောက်အတိုင်း ဟိုဘက်ခြံမှာ နေနေကြတာ၊ သူတို့လည်း ကျွန်တော်တို့

လိုပဲ ဧည့်သည်တွေထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သူတို့နဲ့က
လမ်းမှာကတည်းက ငြိလုံးလေး ရှိလာခဲ့တာဆိုတော့ စကား
ရောဖောရောလေး လုပ်လိုက်ရင် ရင်းနှီးသွားမှာဗျာ။ သေချာ
ကြည့်တော့မှ သုံးယောက်လုံးက တော်တော် ချောတာဗျာ
အရမ်းမိုက်တယ်ဗျာ ... ”

“အဲဒီတော့ ... ”

“ဟာဗျာ ... အစ်ကိုကလည်း ဒီလောက်ပြောတာတောင်
မပေါက်ဘူးလား၊ အဟီးဟီး ... သူတို့လည်း သုံးယောက်
ကျွန်တော်တို့ကလည်း သုံးယောက်၊ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်
မကြိုက်လို့ ဂျန်တဲ့ တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့
ပိုးပန်းခွင့်လေး ပေးသနားပါနော်”

“မင်းကတော့ ဒါပဲ စိတ်ဝင်စားနေ၊ ဖွန်ကြောင်တာလည်း
ကြောင်၊ ကိုယ့်ဆရာ အရိပ်အကဲလည်း ကြည့် ... ဟုတ်ပြီ
လား။”

ညီညီက ပြုံးပြီးပြီးနှင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်
သွားသည်။ လရောင်က တစ်ဖက်အိမ် အပေါ်ထပ် ဝရန်တာသို့
လှမ်းမော့ကြည့်မိတော့ ဝရန်တာမှာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကာ
နေပူဆာလှုံရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစားဖတ်နေသော
နာတံလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မိုးမာန်က သွေးပူဆူဝေနေသလောက် သူမက အေး
အေးဆေးဆေး ရှိလှလေသည်။

အလင်းနုက အဖြူ...

ပန်းအိက အဝါ ...

မေမွန်က အနီ ...

သုံးယောက်သားဟာ ထရက်ဆု အရောင်သုံးမျိုးကို
တော်ဆင်လျက် ရွာလယ်လမ်းတစ်လျှောက် ရွှရွလေး ပြေးလျှောက်
ဝင်လာနေပါသည်။

အလင်းနုက ပြေးနေရင်းက ပန်းအိတို့ နှစ်ယောက်
တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ငါမပြောဘူးလား၊ ခုလို မနက်စောစော ထပြေး
လိုက်တော့ ဘယ်လောက် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားလဲ၊ နင်
တို့တွေ နေမြင့်တဲ့အထိ အိပ်ရာထဲချည်း နှပ်နေလို့ ထုံထိုင်း
လေးလံနေကြတာ၊ နောက်ကျအိပ်ပြီး နောက်ကျထတတ်တဲ့
ငါတောင် ဒီရောက်မှ စောစောအိပ်၊ စောစောထ လုပ်လိုက်

တော့ ပိုပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်းနဲ့ စာရေးလို့ ပိုကောင်းလာတာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီးရယ်၊ ပြေးရလွန်းလို့ မိုက်ဆွေလည်း ဆာလှပါပြီ ...”

“ပူမနေနဲ့ ... မဝင်းမြက ဘာရိတ်ဖတ်ကို နွားနို့ပူပူလေးနဲ့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ရှယ်ပြင်ထားမယ်တဲ့ ...”

“ဒီက ရှမ်းခေါက်ဆွဲကမှ တကယ့် ရှမ်းခေါက်ဆွဲစစ်တာဟာ ရန်ကုန်မှာစားရတာ ဘာလိုနေမှန်းကို မသိတာ၊ ဟဲ့ ... ဟိုရှေ့က ဟိုအုပ်စု မဟုတ်လား ...”

မျက်နှာချင်းဆိုင်က လရောင်တို့ သုံးယောက်ထိ ပန်းအိက အရင်မြင်သည်။

သူတို့ သုံးယောက်ကလည်း အလင်းတို့လိုပင် ထရက်ဆုကိုယ်စီဖြင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြေးလာနေကြသည်။ သူတို့က နှုတ်ထပြေးကြပုံပင် ...။

“အဟက် ... နေဖင်ထိုးမှ ထပြေးကြတာ ရယ်စရာကြီး”

မေ့မှန်က ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောသည်။ အလင်းကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်ပြေးလာခဲ့သည်။ မိုးမာန်ရဲ့ စူပာပုပ် မျက်နှာနှင့် စိန်မျက်ခုံးရဲ့ မျက်ခုံးထင်းထင်းကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

“အဟီး ... ဟီး ... မိုက်တယ်ဗျာ၊ လမ်းမှာတွေ့တုန်းက ဒီလောက်တောင် မမိုက်ဘူး၊ ခုမှပိုမိုက်လာတာ၊ အစ်ကို

လရောင် မိုက်တယ်ဗျာနော် ... မနက်စောစော ထရတာ ဒီတစ်ခါ တကယ်အကျိုးရှိတယ်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား၊ တောက်က ... မဆူချင်ဘူးဆိုကာမှ နေရာတကာ ဆုံနေတော့တာပဲ”

အလင်းတို့သုံးယောက်ကို လှမ်းတွေ့တွေ့ချင်း ပြုံးပြီးနှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်မိသော ညီညီကို မိုးမာန်က ဖိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်သဖြင့် ညီညီက မိုးမာန်ကို အံ့အံ့သြသြကြည့်ကာ ...

“ဆရာကလည်း ... ဒီလို လှလှလေးတွေနဲ့ ဆုံတော့ ဘာဖြစ် ...”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားဆို ...”

“ညီညီ မင်းကို ငါမပြောဘူးလား၊ ဖွန်ကြောင်ချင်လည်း မင်းဆရာ အရိပ်အကဲကြည့်လို့ ငါပြောထားတယ်လေကွာ”

လရောင် လှမ်းပြောတော့မှ ညီညီက ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ လရောင်ကတော့ အဖြူကလေးကိုပဲ အမှတ်တမဲ့ ဆေးမိသွားသည်။ ဒါကလေးက စာရေးဆရာမတဲ့လားဟု တွေးကာ ပြုံးချင်သည်။ ခြေသလုံးတစ်ဝက် ထရက်ဆုဘောင်းဘီ အဖြူ၊ ဆါင်းစွပ်ပါသည့် ဂျာကင်အဖြူ ခပ်ပါးပါးလေးကို ဝတ်ကာ ဆားခွဲဆပ်ပင်လေး ခပ်ဖွာဖွာနှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ ပြေးလာနေပုံလေးက ထန်းဆန်းနုနုယံ့ချစ်စဖွယ်လေး ဖြစ်နေတာမို့ပင် ...။

မိုးမာန်က သူ့ ရည်းစားဟောင်းပါလို့ဆိုလည်း လရောင်အဖို့တော့ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားမောင်းသွား

တဲ့ ဘေးတစောင်း မျက်နှာလေးပေါ်က နှာတံလှလှကလေးထဲ
အမှတ်ထင်ထင် သတိပြုမိခဲ့တဲ့ အချိန်တုန်းကလိုပဲ ဘာမှပြောင်းလဲ
မသွားပါ။

သူမတို့အုပ်စုနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာချိန်မှာ
လရောင်နှင့် သူမ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ချင်းဆုံမိသွားတာမို့ သူမ
အမိအရ လှမ်းပြုံးပြလိုက်သည်။ သူမကတော့ နှုတ်ခမ်းလေး
မျက်ခုံးလေးကြုတ်သွားပြီးမှ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ သူမ
သုံးယောက်နှင့် သူတို့သုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံကြ
ကျော်လိုက်ချိန်မှာ မိုးမာန်က ချောင်းဟန်လိုက်ရင်း...

“အဟွတ် ... အဟွတ် ... ဟမ်း ... ဟမ်း ... စောစောကအထိ
ရေချမ်းအိုးရဲ့ လေထုက သန့်စင်သေးတယ်၊ အခုမှ လေထု
ညစ်ညမ်းသွားသလိုပဲကွာ ...”

မိုးမာန်ရဲ့ စောင်းမြောင်း ပြောလိုက်သော စကားကို
အလင်းက ရယ်ချင်သွားမိသည်။ သူ ဒီလို သူ့ရဲ့သေးသိမ်မှုတွေ
ကို ဖွင့်ထုတ်ပြလေ အလင်းအတွက်တော့ သူလိုလူနဲ့ လမ်းခွဲခွဲ
တာ ‘မှန်လေခြင်း’ဟု ကျေနပ်လေ ...။

“နေစမ်းပါဦး ... ဒါက ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်စောင်းပြောသွား
တာ မဟုတ်လား”

ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတတ်သော ပန်းအိက ပြေးနေရာ
မှ တုခနဲရပ်ကာ ဖြတ်ကျော်သွားသော မိုးမာန်ကို ချာခနဲ လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ... လာပါ ပန်းအိရယ်၊ အရေးလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ...”

မနက်စောစော စိတ်ကြည်လင်နေတာကလေးတွေ ပျက်
သွားပါဦးမယ်”

အလင်းနက နောက်သို့ ပေစောင်းစောင်း လှည့်
ရင်း ရပ်ကျန်နေသော ပန်းအိလက်ကို လှမ်းဆွဲခေါ်လိုက်
ပန်းအိက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“ဒီကိစ္စက သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်
တယ် အလင်း၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း အဲဒီလူပဲ၊ သူ့ခြံထဲမှာ
ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနဲ့ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေတာ၊ ငါတို့
ဝရန်တာမှာ ထိုင်နေပြီဆို သူ့အသံက ကျယ်ပြီ၊ နင်ခြံထဲ
ဆင်းပြီဆိုလည်း သူက ဟိုဘက်ကနေ တစ်မျိုးမဟုတ်
တစ်မျိုး အော်ဟစ်နေတာ၊ ခုလည်း ဘာလှိုင်းကြီး စောင်း
ပြောသွားတာ၊ သူဒီလိုလုပ်နေတာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့
ရှိရမယ်”

မေ့မှန်က ခေါင်းလေးဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်ရင်း ...
“ဟုတ်တယ်ဟ ... အဲဒီလူကြည့်ရတာ ငါတို့နဲ့ လမ်းမှာ
တွေ့ရင်လည်း အမြဲ မျက်နှာထားကြီးနဲ့၊ အခြောက်တိုက်
ရန်လိုနေသလိုကြီး၊ သူတစ်ယောက်တည်း အဲလိုဖြစ်နေတာ၊
ငါတို့နဲ့ လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ နှစ်ယောက်က အေးဆေးပဲ ...၊
၁၁၅ မိုင် Feel မှာ အလင်းကို နှစ်နှစ်မျောမျောလေး စိုက်
ကြည့်သွားတဲ့ ဟိုတစ်ယောက်က ခုလည်း အလင်းကို
ချိုချိုအိအိလေး ပြုံးပြသွားတာ ငါမြင်လိုက်တယ် သိလား”
“အေး ... အဲဒီတစ်ယောက်က မဆိုးပါဘူး၊ ငါ့ကို မြောင်ပြ

သွားတဲ့ တစ်ယောက်ကလည်း ခုတော့ လမ်းမှာတွေ့ရင် အပိုးကျိုးကျိုးနဲ့ မျက်နှာချိုပဲသွေးနေတာ၊ ဟို စုန်းပြာ လေကျယ်တစ်ယောက်ပဲ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိတာ ...

ပန်းအိနဲ့ မေမွန်က အကြိတ်အနယ်စဉ်းစား ဦးနှောက် ခြောက်နေကြတာမို့ အလင်းက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဖုံးကွယ် ထားလိုက်ရမှာကို အားနာလာမိပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အလင်းက မိုးမာန်အကြောင်း စကားထဲထည့်ပြီးတော့ကို မပြောချင်တော့တာ ပါ။ အလင်းဘဝထဲက အချိန်တချို့မှာ သူနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်မျိုး မရှိခဲ့ဘူးလို့ပဲ ခံယူထားချင်ခဲ့တာ ... ။ တစ်နည်းအား ဖြင့်ဆိုသော် ဒီကိစ္စဟာ ခုချိန်မှာ အလင်းဘဝရဲ့ မပြောပလောင် တဲ့ အမှုန်အစကလေးတစ်ခုအဖြစ်သာ ရှိတော့တာမို့ ဘယ်သူ့တို့ ပြောပြမနေချင်တော့တာ ... ။

သို့သော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေ ခုလို ဦးနှောက် စားနေကြရပြန်တော့ အလင်း မနှုတ်ဘဲနေလို့လည်း မဖြစ်တော့ ပါ။

“ကဲ ... ကဲ ... သိပ်ဦးနှောက်စားမနေကြနဲ့တော့၊ ငါတို့ မယ် ... နားထောင်၊ သူက ငါ့ရည်းစားဟောင်းပဲ ...”

“ဟမ် ...”

ပန်းအိနဲ့ မေမွန်က ပြိုင်တူ ပါးစပ်လေးတွေ ပွင့်သွားကြသည်။

“သူ့နာမည်က မိုးမာန်၊ တစ်ချိန်တုန်းက ငါက သူ့ကို စဖြတ်ခဲ့တာကို မကျေနပ်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ ...”

“ဟင် ... အဲလိုကြီးလား၊ ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး၊ ဒီကိစ္စ ငါလည်း မသိရပါလား၊ မေမွန်ကတော့ အဝေးမှာမို့ ထားပါတော့၊ ငါက နင်နဲ့ နီးနီးလေးမှာရှိရက်သားနဲ့ ဘာလို့ ငါ့ကိုပြော မပြခဲ့တာလဲ ...”

ပန်းအိက ဒေါပွပွနှင့် မေးလာပါသည်။

“သူနဲ့ငါ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလက အရမ်းတိုတောင်း လွန်းခဲ့တယ်လေ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်က နင်လည်း အမေ ရိကားက နင့်အဒေါ်တွေဆီ ခဏသွားနေနေတဲ့ အချိန်ပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ နင်ပြောပြလို့ ရတာ ပဲ၊ ပြီးတော့ ခုလို အိမ်ချင်းကပ်ရက် လာဆုံနေတဲ့အချိန်မှာ လည်း ပြောပြနိုင်တာပဲ”

အလင်းက ပြုံးရုံပြီးမိကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ငါမပြောချင်ဘူး ပန်းအိ ... ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ လမ်းခွဲ လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အဲဒီလူရဲ့အပြစ်တွေကိုပဲ ဖွင့်ချပြောပြပြီး ကိုယ့်မှာတော့ အပြစ် မရှိကြောင်း၊ ကိုယ်သာလျှင်အမှန် ဖြစ်ကြောင်း ဘေးလူတွေသိအောင် လျှောက်ပြောတာ၊ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ တွဲခဲ့တုန်းက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲသိတဲ့ သူ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို လမ်းခွဲချိန်မှာ လျှောက်ဖွပြော တာမျိုးဟာ အင်မတန် သေးသိမ်အောက်တန်းကျတဲ့ လုပ် ရပ်ပဲ ... ၊ ငါ့စိတ်ရဲ့ စံနှုန်းတွေနဲ့ မကိုက်ညီလို့ လမ်းခွဲ လိုက်တယ်လို့ပဲ နင်တို့ သိထားပါ၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ ပတ်သက် ခဲ့တဲ့ အချိန်တစ်ခုမှာ ငါ ဘက်က ဘာမှ မနစ်နာခဲ့ဘူး၊

၁၁၆ ■ ပုညခင်

မကျွံခဲ့ဘူးဆိုတာကိုသာ ယုံကြည်ပေးပါ။ ခုချိန်မှာ ငါ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှပြောပြချင်စိတ်မရှိတော့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက ငါ့အတွက် စကားထဲ ထည့်ပြောနေရလောက်အောင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်တော့လို့ပဲ ...”

အလင်းက သူငယ်ချင်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပြီး ဖွဖွလေး ဆက်ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

“ဘရော ... ဘရော ... ဗျူး ... ဂူး ...”

“ဘရော ... ဘရော ... ဗျော ...”

ထိုအသံများကား ဆိုင်ကယ် ၆ စီး ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖီရာက ဟိုဘက်ဒီဘက် လီဗာပုတ်သောကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော အသံများပင်တည်း။ အထူးသဖြင့် မိုးမာန်ရဲ့ ဆိုင်ကယ် လီဗာပုတ်သံကတော့ အကျယ်ဆုံးပင် ...။

တစ်ဖက်ခြံက မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို မျက်စိ ဒေါက်ထောက်ကြည့် ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချ အတိုက်အခံလုပ်ချင်လှသော ဇွဲမာန်က ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီဖြင့် ထွက်သွားတတ်သော အလင်းနု အုပ်စုကို တွေ့တိုင်း ...

“စာရေးဆရာမတဲ့ကွာ ... ဣန္ဒြေကိုမရဘူး၊ ရန်ကုန်မှာတုန်းကလည်း ကားနဲ့ တလွှားလွှားထွက်၊ ဒီမှာလည်း ဆိုင်ကယ်နဲ့ တလွှားလွှား ထွက် ...”

ဟဲ့ ကဲ့ရဲ့ ရဲ့ချနေတတ်တာမို့ လရောင်က နားခါးလာကာ ...

“ကားမောင်း ဆိုင်ကယ်မောင်းတာနဲ့ပဲ ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်ရောလားကွ၊ စာရေးဆရာမဆိုတာ ကားမမောင်းရ၊ ဆိုင်ကယ်မစီးရဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ရော ရှိလို့လား ...”

“သတ်မှတ်ချက်မရှိလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ဆင်ခြင်နေသင့်တာပေါ့ကွ၊ ကြည့်ပါလား ... ဝတ်တာ စားတာကိုတော့ဘာလဲ၊ ဘောင်းဘီ စကတ် ဂါဝန်တွေချည်းပဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ချာတိတ်မပုံ ဖမ်းချင်နေတာ”

“သူလည်း လူထဲက လူပဲလေ ...၊ သူ့ကြိုက်သလို ဝတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲကွ၊ လျှပ်ပေါ်လော်လီတဲ့ အဝတ်အစား မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ သူဝတ်တာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လုံလုံခြုံခြုံလေးတွေပါ ...”

“ဟ ... နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်လိုကြောင့် ငါ့ရည်းစားဟောင်းဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေတာလဲ လရောင် ...”

“မင်းက တစ်ဖက်သတ်ချည်း ပြောနေတာကိုးကွ ...”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ ...”

“အေး ... အဲဒါဆိုလည်း နောက် ပြောချင်ရင် ငါ့ရှေ့လာမပြောနဲ့၊ ညီညီရှေ့ သွားပြော၊ ငါ့ရှေ့လာပြောရင်တော့ ငါပြန်ပြောမိမှာပဲ”

“မင်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဘက်က မပါဘဲ ခုမှတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဘက်က ပါတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကလေးအထာ စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ ...”

စဉ်ခန်း ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ကာ စာအုပ်ဖတ်နေသော လရောင်က ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်တော့ မိုးမာန်က ဆိုဖာလက်ခန်းပေါ်မှာ တင်ပလွဲ ဝင်ထိုင်ကာ လရောင်ရဲ့ ငုံ့နေသော မျက်နှာကို မေးစရာမှ ပင့်မော့ ဆွဲလှည့်လိုက်ရင်း ...

“နေစမ်းပါဦး ... မင်း ငါ့ရည်းစားဟောင်းကို ကြိုက်နေတာများလား ...”

“ကြိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ ...”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာ ...”

လရောင်က လက်ထဲက စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ခတ်ကာ မိုးမာန်လက်ကို ပုတ်ချလိုက်ရင်း ပြောတာမို့ မိုးမာန်က ပြုံးပျာသွားကာ ...

“မင်း ရူးနေလား၊ ငါ့ရည်းစားဟောင်းကြီးကို မင်း ကြိုက်စရာလား ...”

“ကြိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ မင်းရည်းစားဟောင်းမို့ မကြိုက်ရဘူးလို့ သတ်မှတ်ချက် ရှိလို့လား ...”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာ ... မင်း မျက်နှာပြောင်လှချည်လား”

“မင်း မှတ်ထား ... ရည်းစားဟောင်းဆိုတာ လက်ရှိ ရည်းစားမဟုတ်ဘူး၊ ဟောင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးက အတိတ်ကာလကိုပဲ ညွှန်းဆိုထားတယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ အနာဂတ်မှာ အကျိုးမဝင်တော့ဘူး၊ ရည်းစားဟောင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သိပ်

ခံတွင်းတွေ့မနေနဲ့...။ ရယ်စရာကောင်းတယ်... ကြားလား...”

“မင်း... မင်း... နောက်နေတာလား... အတည်လား... ဟေ့ကောင်”

“မပြောဘူးကွာ...”

လရောင်က မိုးမာန်ရဲ့ ပခုံးကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး ရယ်မောကာ ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့သည်။ မိုးမာန်ကတော့ လေထဲ ပုံစံနှင့် ခေါင်းကုတ်ရင်း ကျန်ခဲ့တာပင်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ရည်းစားဟောင်းကို မကောင်းမြင် အပြစ်ပြောနေတတ်တာကြီးကို အမြင်ကတ်ထဲ သဖြင့် တမင် အတိုက်အခံလုပ် ပြောဖြစ်နေခဲ့သည်။

လရောင်ကတော့ အလင်းနုတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထွက်သွားကြတာကို လှမ်းမြင်တိုင်း သဘောကျစွာ လှမ်းကြည့်နေမိမြဲပင်။

ဒီနေ့လည်း ပြင်ဦးလွင်က သူငယ်ချင်းတွေ အလင်းနုတို့ဆီ ရောက်လာကြတာ။ ကားမယူဘဲ ဆိုင်ကယ် သုံးစီးဖြင့် ထွက်သွားကြတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ driving လုပ်ဖို့ ဝါသနာပါလှပုံရတဲ့ အလင်းနုက အဖြူရောင် ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းပြီး ပြင်ဦးလွင်က သူငယ်ချင်းက နောက်မှာထိုင်သည်။ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းမ နှစ်ယောက်ကလည်း ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီမောင်းပြီး ဒီက သူငယ်ချင်းတွေက နောက်မှ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ဆိုင်ကယ်တွေ ထွက်သွားပြီး တော်တော်ကြာမှ လရောင်၊ ညီညီနှင့် မိုးမာန်တို့ သုံးယောက် ဆိုင်ကယ်သုံးစီးဖြင့် အိမ်မှထွက်လာခဲ့ကြတာပင်။ တည်းခိုသည့် နေ့မင်းသားအဟာရဲ့ ကားဂိုထောင်ထဲမှာ ဆိုင်ကယ်သုံးစီး ရှိနေပြီး အိမ်ပိုင်ခွင့်ကလည်း ယူသုံးဖို့ ခွင့်ပြုထားခဲ့တာမို့ ပြင်ဦးလွင် ရောက်တာတည်းက ကားမသုံးဖြစ်ဘဲ ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ပဲ သွားလာဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ မြေကွက်တွေ လိုက်ကြည့်တဲ့ မိုးမာန်အတွက် ဆိုင်ကယ်က အဝင်အထွက် လွယ်သည်။ ကြည့်ရတဲ့ မြေကွက်ဆွာထဲမှာ လမ်းကျဉ်းကျဉ်း လမ်းကြမ်းကြမ်းကနေ သွားရတဲ့ ခြာမြေ၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေ၊ တောမြေတွေမို့ ကားနဲ့ ဝင်ထွက်ရတာလည်း လွယ်ကူ၊ တချို့ဆို လမ်းတောင်မရှိပါ။

လရောင်တို့ ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ထွက်လာပြီး ကြာခင်မှာ အလင်းနုတို့ ဆိုင်ကယ် သုံးစီး ပြန်ဝင်လာကြတာကို လှမ်းမြင်ခဲ့ရတာပင်...။

မိုးမာန်က အကွက်ရပြီရယ်လို့ အားပါးတရကြီး ဖြစ်လာကာ...

“အဟား... တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ၊ ဟေ့ကောင် ညီညီ လုံးဝ လမ်းဘေး ချမပေးနဲ့နော်၊ လမ်းလယ်ကနေ ခပ်တည်တည် မောင်း၊ လရောင် မင်းလည်း ရှောင်ပေးစရာ မလိုဘူး”

မိုးမာန်က ဆိုင်ကယ်ကို လမ်းလယ်ကနေ ဆက်မောင်းသွားသည်။ ညီညီကလည်း သူ့ဆရာစကား မပယ်ရှားရဲဘဲ နှုတ်ပေါင်တန်း၍ မောင်းသွားသည်။ လရောင်ကတော့ နောက်

နည်းနည်းချန်၍ မောင်းလာခဲ့သည်။ မိုးမာန်ကို တားမရမှန်းသိတာ မို့ တားမနေချင်တော့ ...။

တစ်ဖက်က အလင်းနုတို့ ဆိုင်ကယ် သုံးစီးကလည်း ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ဆက်မောင်းလာတာမို့ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို ရှောင်မသွားဘဲ ခြေတစ်ဖက်စီထောက်၍ လမ်းမအလယ်မှာ ဆိုင်ကယ်ခြောက်စီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံ၍ ရပ်လိုက်ကြရပါသည်။

မြင်ကွင်းကတော့ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာနဲ့တောင် တူပဲ သေးသည်။ အလင်းနုတို့ သုံးယောက်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေကလည်း အလန်းစား ...၊ လူတွေကလည်း အမိုက်စား။ အလင်းနုက ဂျင်ဘောင်းဘီ အဝါခြောက်ရှောင်နှင့် ကြက်သွေးရောင် ဂျာကင် ခါးတိုတိုလေး ဝတ်ထားကာ ကုန်းထရိုးဘု အမည်းရောင် စီးထားသည်။ ဆံပင်တိုတိုလေးတွေ ဖွာကျနေသော မျက်နှာနုလေးတို့မှာ အညိုရောင် နေကာမျက်မှန်ခပ်ကြီးကြီး တပ်ထားသည်။ ဖုန်လေးက ခပ်မိုက်မိုက်နှင့် ငေးချင်စရာလေးမို့ လရောင်က ကြည့်နေလိုက်ရင်း မိုးမာန်ရဲ့ ဒေါသကို ခဏမေ့သွားသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီဖြူ၊ လည်သာဂျာကင်အမည်း တပ်ထားကာ ရေဘင် မျက်မှန်အမည်း တပ်ထားသော မိုးမာန်က မျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ်ပင့်တင်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ ... ရှေ့က ဖယ်လေ၊ လမ်းပိတ်မနေကြနဲ့။”

“အဲ့ဒါ ကျွန်မတို့ ပြောရမယ့် စကားလေ ...”

လမ်းမှာ ညီညီ တောင်းပန်လိုက်ရသော ခပ်စွာနာမိန်းကလေးက ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“အဟ ... ဘာလဲ ... ခင်ဗျားတို့က အားနဲ့တဲ့ မိန်းမသား မို့ ကျုပ်တို့လို ခွန်အားဖြိုးမောက်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ က ဦးစားပေးရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား၊ အားနဲ့သလိုလိုနဲ့ လူပါးဝတ်တတ်တဲ့ မိန်းမတွေ များလွန်းလို့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ဦးစားပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးဟေ့ ...”

“ကဲ ... တော်ပြီကွာ၊ လာ ... သွားကြရအောင်ပါ၊ ဖယ်ပေးလိုက်ပါ ...”

“မင်း ဝင်မပါနဲ့ လရောင်၊ ဘာလဲ ... မင်းက သိပ်ဦးစားပေးချင်နေတာလား ...”

“ရော် ... ခက်ပါလား၊ လူမြင်ကွင်းကြီးမှာမို့ ပြောနေရတာကွ၊ ဟိုလူကြည့် ဒီလူကြည့်နဲ့ မကောင်းပါဘူး၊ သွားကြပါစေတော့ ...”

“သွားချင်ရင် သူတို့ဘာသာသူတို့ ရှောင်သွားမှာပေါ့၊ တို့က ဖယ်ပေးစရာမှ မလိုတာ ...”

“အဟက် ...၊ ရှင်ဟာ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းပါလား ကိုမိုးမာန်”

ပန်းအိက အဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း လှမ်းပြောဆိုတာမို့ မိုးမာန်က ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ အလင်းနုကို တစ်ချက် ခြေကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပန်းအိကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည်ကို သိနေတယ်ပေါ့၊ အဟား ... ကေန္တတော့ ဟိုစာရေးဆရာမက ကျုပ်အကြောင်း အိတ်သွန်ဖာမှောက် အပုပ်ချပြီးပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်ကို စိတ်ဓာတ်

မကောင်းကြောင်းပြောပြီး သူသာကောင်းကြောင်း သူသာ
မှန်ကြောင်းတွေချည်း ပြောနေမှာပေါ့ ...”

“အဟိ ... ခွီ ... ခွီး ... ဟား ဟား”

မေမ္ဗန်က မိုးမာန်ကို ကြည့်နေရင်းက ရယ်ချင်စိတ်
ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ အသံမျိုးစုံထွက်ကာ ရယ်ချပစ်လိုက်တာမို့ မိုးမာန်
က ကြောင်သွားသည်။ အလင်းနုကတော့ ဘာမှထူးထူးတွေ့တွေ့
မခံစားရသော မျက်နှာမျိုးနှင့် မိုးမာန်ကိုကြည့်နေသည်။ မိုးမာန်
က မေမ္ဗန်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ... ဘာရယ်တာလဲ”

“ရှင်က ရယ်စရာကောင်းလို့ ရယ်မိတာပါ ကိုမိုးမာန်ရယ်
ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဒေါသဖြစ်၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း
အထင်တွေမှာ၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဗျာများနေတာကို
ကျွန်မတို့ အလင်းနုအတွက်တော့ ရှင်က စကားထဲ ထည့်
ပြောရလောက်အောင် စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းလို့ ဘာ
ကို ပြောမပြတာပါရှင်”

“ကျုပ်က သူ့ရည်းစားဟောင်းဆိုတာလောက်တော့ ခင်ဗျား
တို့ မသိဘဲ မနေပါဘူး”

“ရှင်ဘက်က ရန်စွယ်တင်ပေါ်ပြန်နေလို့သာ အကြောင်း
ရင်းကို မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရုံကလွဲပြီး ရှင်အကြောင်း
စကားကို မစပ်စာပါ”

“စကားမစပ်လည်း သူ့ဝတ္ထုတွေထဲတော့ ကျုပ်မကောင်း
ကြောင်းတွေချည်း ထည့်ရေးပြီးရောပေါ့ ...”

“အဟင်း ...”

တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်လျက် ခပ်အေးအေး လှမ်း
ကြည့်နေသော အလင်းနုထံမှ ရယ်သံခပ်တိုးတိုးလေး တစ်ချက်
ထွက်လာပြီမို့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြလျက် အလင်းနုကို
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အလင်းနုက တစ်ချက်ပြီးရယ်လိုက်
ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လေသံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးမစကားတစ်ခု ရှိ
တယ် မိုးမာန်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သိကြားစေလိုတာ
တစ်ခုအတွက် ပရိသတ်ကို ခုတုံးမလုပ်ရဘူးတဲ့၊ အဲ့ဒီစကား
လေး ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်လို့ မှတ်ထားပြီး လိုက်နာတယ်၊
ရှင်အကြောင်း သူများသိအောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင်ကိုယ်တိုင်
သိဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပရိသတ်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ကျွန်မ စာမရေး
ဘူးဆိုတာလေးကိုတော့ ရှင် မှတ်ထားပေးပါ၊ ပြီးတော့ ...
နောက်တစ်ခုက စာဖွဲ့ရလောက်အောင်လည်း ရှင်နဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘာမှကိုမရှိတော့တာပါ၊ ခုချိန်
မှာ ရှင်က ကျွန်မအတွက် ချစ်သူမဟုတ်သလို ရန်သူလည်း
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း သာမန် ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်ပါ၊
ကဲ ... သွားကြမယ်ဟေ့ ...”

“ဘရော ... ဗျူး ...”

အလင်းနုက ပန်းအိတ်ကို လှမ်းပြောပြီး မြေပြင်ပေါ်
သောက်ထားသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ရုတ်ဖယ်လိုက်ပြီး
ချက် မိုးမာန်တို့ ဆိုင်ကယ်တွေကို ကွေ့ပိုက်ရှောင်ရှား အောင်

၁၂၆ ■ ပုညဝင်

ထွက်သွားသည်။ ပန်းအိနှင့် မေမွန်ကတော့ မိုးမာန်ကို စောင့်နေပေကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကိုယ်စီမဲ့လိုက်ကြရင်း အလင်းနု ဆိုင်ကနီးနောက်မှ လိုက်မောင်းထွက်သွားကြသည်။

“တောက်...”

မိုးမာန်က မခံချိုမခံသာ တောက်ခတ်တော့ ညီညီက မသိမသာ ပခုံးတွန့်သည်။ လရောင်ဦးကတော့ ကျိတ်လို့သံပြုံးမိရလေသည်။

ပြင်ဦးလွင် နံနက်ခင်းသည် နေရောင်ခြည်နုနုလေးအောက်မှာ လတ်ဆတ်အေးမြနေခဲ့သည်။

အလင်းနုသည် မန္တလေး - လားရှိုး လမ်းမကြီးအတိုင်း ကားကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ဒီနေ့အဖို့ နေအိတို့က ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်း သွားကြည့်ကြမှာမို့ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ထွက်ချင်နေသော အလင်းအတွက် အဆင်ပြေသွားသည်။ ပြင်ဦးလွင် ရောက်ကတည်းက သွားချင်နေသော ဘုရင်ခံအိမ်တော်ဆီသို့ တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းထားရင်း ဘွားဘွား ဒေါ်နုကြေးမုံကို သတိရကာ အလင်း လွမ်းမောငြိမ်သက်နေခဲ့ရသည်။

မန္တလေး လားရှိုးလမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ပြီးနောက် နန်းမြိုင်ဟိုတယ်သို့ မရောက်ခင် ဘယ်ဘက်ဝင်ပေါက်သစ်ခုထဲသို့ ချိုးကွေ့ မောင်းဝင်လိုက်ရင်း ဘုရင်ခံ ကုန်းပေါ်သို့ အောင်းတက်လာခဲ့သည်။ တော်တော်ဝေးဝေး မောင်းလိုက်ပြီးချိန်

မှာ ဘုရင်ခံကုန်းပေါ်မှာ ခံညားစွာ တည်ရှိနေသော 'ဘုရင်ခံအိမ်တော်' ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

အလင်းသည် ဘုရင်ခံအိမ်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားကို ရပ်ထားခဲ့ပြီး ဘုရင်ခံအိမ်တော်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်၍ လာခဲ့သည်။

ဒီဘုရင်ခံအိမ်တော်က အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာကို သိမ်းပိုက်ကြီးစိုးစဉ် ၁၉၀၃ ခုနှစ်က တည်ဆောက်ခဲ့သော ဘုရင်ခံအိမ်တော် ပုံစံအတိုင်း ရှေးမူမပျက် ပြန်ဆောက်ထားခဲ့သော အိမ်တော် ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၂-ခုနှစ်မှာ အိမ်ဟောင်းကို မီးရှို့ခံခဲ့ရပြီး ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှာ ထူးကုမ္ပဏီက ပြန်ဆောက်ကာ ၂၀၀၇ မှာ ပြီးခဲ့သည်။ ခုတော့ Aureum House (ရွှေစံအိမ်) အမည်ဖြင့် ဟိုတယ်အဖြစ် ငှားရမ်းထားပါသည်။

အသစ်ပြန်ဆောက်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် အလင်းတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဘွားဘွားနုကြေးမုံရဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက ဘုရင်ခံအိမ်တော်နှင့် အလွန်တူလှတာမို့ အလင်းက အိမ်ကြီးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ရင်တလုပ်လုပ် တုန်လာပါသည်။

ဒီအိမ်တော်ကြီးရှေ့ မျက်ခင်းပြင်ပေါ်က ...

ဘုရင်ခံ သမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ ...

နုကြေးမုံဆိုတဲ့ အရေးပိုင်သမီးကလေး ...။

ပန်းနုရောင် ဂါဝန်ကားကားလေးဖြင့် လန်းဆန်းနုနယ်လှသော ၁၆ နှစ်အရွယ် နုကြေးမုံရဲ့ ပုံရိပ်ကလေးတွေကို

နန်းဆမြင်ယောင်ကြည့်ရင်း အလင်းစိတ်ထဲမှာ လွမ်းမောလာခဲ့သည်။

ဘုရင်ခံ အိမ်တော်ရှေ့မှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ် အဝတ်အစားများ ဝတ်စားထားသော လူများစွာကို ဖြည့်စွက်မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ် အသက်ဝင်လာသလို ခံစားရသည်။

ဘွားဘွား ရေးခဲ့သည့် မှတ်တမ်းစာမျက်နှာတွေကို ဆတ်ရလာကာ အလင်းသည် နုကြေးမုံနှင့် စိုင်းခမ်းလုံတို့ရဲ့ အတိတ်အတွက် လွမ်းမောစွာ ခံစားလာရလေသည်။

“ဆရာမကြီး ချာတိတ်ပါလား...”

ဘုရင်ခံအိမ်တော်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သော လရောင်ဦးသည် အလင်းနုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ တီးဆီ ရေရွတ်ရင်း ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ဒီနေ့မနက်စောစောမှာ သူက ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီးဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ ထွက်လာဖြစ်သည်။ မြို့ထဲမှာ ဟိုဒီ လှည့်ပတ်ပြီး နန်းမြိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သတိရကာ မန္တလေး လားရှိုးလမ်းကြီးအတိုင်း ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ နန်းမြိုင်မှာ သူငယ်ချင်းဝင်နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ဘုရင်ခံအိမ်တော်ကို မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် ကြည့်ဖို့ လာခဲ့တာပင်။

ဘုရင်ခံအိမ်တော်ရှေ့မှာ ဘုရင်ခံအိမ်တော်ဆီ ဆွေးငေးငေးလေး မျှော်ငေးရပ်ကြည့်နေသော အလင်းနုကို တော့ သူ့စိတ်တွေ လန်းဆန်းလာရသည်။

သူက သူမ နောက်ဘက်မှ လျှောက်လာရင်းက ...
“ဟိတ် ... ဆရာမကြီး”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ သူမက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။

သူက သူမကို ပြုံးပြကာ သူမထံ လျှောက်လာရင်း
“လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြရင်း...”

“မောနင်း ဆရာမကြီး...”

“လူကို ဘယ်လိုခေါ်တာတုန်း...”

အလင်းက နှုတ်ခမ်းစုစု မျက်မှောင်ကြွတ်ကြွတ်ဖြင့် ဘုကျကျ ပြန်မေးလိုက်မိပါသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ သူနဲ့ ဒီမှာလာဆုံရတာမို့ အေးအေးဆေးဆေး ငေးတွေးချင်တဲ့ အာရုံကလေးတောင် ကယောက်ကယက် ဖြစ်သွားရသည်။ လူကို အလိုမတူဘဲ ပန်းပန်ပေးသွားတဲ့ သူဟု တွေးလိုက်မိတော့ အလင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက ပိုစုလာရပါသည်။

“ချာတိတ် ခေါ်တာ မကြိုက်မှန်းသိလို့ ဆရာမကြီး ခေါ်တာလေ၊ ဆရာမကြီးက ဆရာမကြီးပဲမဟုတ်လား၊ ဆရာမကြီးမှန်း သိလို့ ဆရာမကြီးပဲ ခေါ်တော့မှာလေ...”

“အဲ့ဒီလောက်ကြီးလည်း အိုဗာဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူး...”

“ဒါဆို ဆရာမလေးလို့ ခေါ်ရမလား?”

“အဲ့ဒါလည်း အိုဗာဖြစ်တာပဲ...”

“ဒါဆိုလည်း နုလို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်ဗျာ”

“ဘာရယ်...”

အလင်းက မကျေနပ်သလို ရေရွတ်လိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်သွားသည်။ စိုင်းခမ်းလုံက နုကြော့ကို ‘န’ တဲ့...။ နုလို့ ခေါ်ခဲ့တာတဲ့...။

အလင်းရဲ့ နာမည်ကို အလင်းရဲ့ မိသားစုအပါအဝင် ရင်းနှီးသူ တော်တော်များများက ‘အလင်း’ဟုသာ ခေါ်တတ်တာ မို့ နုဆိုသော အခေါ်အဝေါ်မှာ အလင်းအတွက် ဆန်းကြယ်နေ သလိုပင်။ ပြီးတော့ ဘွားဘွားရဲ့ အတိတ်ဆီက အငွေ့အသက် လေးက အလင်းဆီ ရိုက်ခတ်လာသလို ခံစားရသည်။

“နု... လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာလား?”

“အဲ့ဒီလို မခေါ်နဲ့...”

“ဒါဆို အလင်းလို့ပဲ ခေါ်ရမလား...”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မနာမည် အလင်းနု၊ အလင်းနုပဲ ခေါ်”

“အဲ့ဒီလောက် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးတော့ မခေါ်ပါရစေနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က လရောင်ဦး၊ လူတိုင်းက လရောင်ခေါ်တယ်၊ ‘ဦး’ တစ်လုံးတည်း ခွဲခေါ်လို့လည်း မကောင်းဘူးလေ၊ ခင်ဗျားနာမည်က အလင်းနု ဆိုတော့ အလင်းလို့ ခေါ်လို့ရသလို နုလို့လည်း ခေါ်လို့ကောင်းသားပဲ၊ အဲ့ဒီလိုပဲ ခေါ်ပါရစေ...”

လရောင်က ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီး သူမဘေးမှာ ဝင်ရပ်ကာ ဘုရင်ခံအိမ်တော်ဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နုက စာရေးဆရာမဆိုတော့ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝမှာမို့”

နော်၊ ဒီဘုရင်ခံအိမ်တော်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းလေး ပြောပြပါလား”

“သိချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖတ်ပေါ့ရှင်...”

“စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်လုံး အနားမှာရှိမှတော့ စာအုပ်လိုက်ရှာမနေချင်တော့ဘူးလေ၊ စာရေးဆရာမရဲ့ အလုပ်က လူတွေကို သုတ ရသတွေ ပြန့်ဝေရတဲ့ အလုပ်မဟုတ်လား၊ ကြုံတုန်း ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဗဟုသုတလေး ပြန့်ဝေပေးတယ်လို့ သဘောထားပြီး ပြောပြပါလား...”

လူကို ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပြောလိုက်တာမို့ အလင်းက ချက်နာထား မတင်းနိုင်တော့ဘဲ လရောင်ကို စွေကြည့်ရင်း ပြုံးဆိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားပြုံးတာ ချစ်စရာလေးပဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်”

ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောပုံကြောင့် လရောင်က ခီခနဲ ချယ်မိတော့ သူမက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိမ်တော်ဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုက်သည်။ လရောင်က သူမရဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စတိုင်လ်လေးကို သဘောကျစွာ ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခရမ်းရောင် စကင်နေး ဘောင်းဘီရှည်ခပ်ကျပ်ကျပ်ကို ကော်လံတြီးကြီး ကုတ်အင်္ကျီလက်တို အဝါရောင်နှင့် တွဲဝတ်ထားသော ပုံစံလေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခပ်မိုက်မိုက်ကလေး...။ ကုတ်အင်္ကျီက ရင်ဖုံးလိုမျိုး ကော်လံနစ်ဖက်ထပ်၍ဝတ်ရပြီး ဒူးခေါင်းနားအိတ် ချည်သည်။ အင်္ကျီကို ကြွယ်သီးတပ်ဝတ်ပြီး ခါးမှာ ခါးစည်းကြိုး

ဖြင့် ဆွဲချည်ထားသည်။ ဖိနပ်ကတော့ လမ်းလျှောက်ရ အဆင်ပြေ လွယ်ကူသည့် အနက်ရောင် လည်သာကြိုးသိုင်း ဖိနပ်မျိုး ... ကုတ်အင်္ကျီအိတ်တွေထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ကာ မတ်မတ်လေးရပ် ရင်း ဘုရင်ခံအိမ်တော်ဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေပုံကလေးကို သေသေ ချာချာကြည့်နေမိပြီးမှ လရောင်က အိမ်ဆီသို့ ပြန်ကြည့်နေလိုက် သည်။

လရောင် ကိုယ့်ကိုမကြည့်တော့မှ အလင်းက သူ့ ကို တစ်ဖန် ပြန်၍ကြည့်လိုက်ပါသည်။

အစိမ်းပုပ်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် နို့နှစ်ရောင် ရှုပ်လက်ရှည်ထူထူလေး ဝတ်ထားပုံက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် စမတ် ကျနေသည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ဟန်မတ်မတ်၊ အင်း...အလင်း ရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ မကြာခဏ ထည့်ရေးဖြစ်တဲ့ပုံစံမျိုးပဲ ဆိုပါ တော့။ အသားဖြူဖြူမှာ စိန်မျက်ခုံးကလေးထင်ပြီး နှာတံလုံးလုံး လေး စင်းနေပုံက ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိကလေး ဖြစ်လို့နေတာပင် ...။

ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ကာ အိမ် တော်ဆီ လှမ်းကြည့်နေပုံက ကြည့်လို့ကောင်းတာမို့ အလင်းက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာပြန်လွဲကာ ခပ်တည့် တည့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ရှင်ဝတ်ထားတဲ့ စတိုင်လ်ကလည်း မဆိုးပါဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိမိတယ်”

သူက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ကာ အလင်း ခုနကြော သဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း တစ်ထပ်တည်း ပြန်ပြောတာမို့ အလင်းက

“...တော့ သူကလည်း ရယ်သည်။ ဘယ်လိုကြောင့်မှန်းမသိ ဒီထူးနဲ့တွေ့တိုင်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးရပါသည်။

လရောင်က အိမ်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဒီအိမ်ကြီးက ဘုရင်ခံအိမ်တော်ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်လက် ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးပေါ့နော်၊ အသစ်ကြီး ရှိသေးတယ်နော်”

“အဟင်း ... ဟင်း”

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ ...”

“ရယ်ဆို ရှင်က ကလေးတွေမေးသလိုမျိုး မေးတာကိုး၊ အိမ်တော်ကသစ်ဆို ၂၀၀၅ ခုနှစ်ကမှ ပြန်ဆောက်ခဲ့တာ လေ ...”

“ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့တယ်မှတ်လို့ ...”

“သေချာကြည့်မှပေါ့၊ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့ တာဆို ဒီလိုမျိုး သစ်လွင်နေပါမလား၊ အရင်အိမ်က ၁၉၀၃ ခုမှာ ဆောက်ပြီး ၁၉၀၅ ခုနှစ်မှာ ပြီးတယ်ဆိုတော့ နှစ် ၁၀၀ ကျော်နေပြီ”

“အရင်အိမ်က ဘယ်လိုကြောင့် ပျက်စီးသွားတာလဲ ...”

“မီးရှို့ခံလိုက်ရတာလေ၊ ၁၉၄၂ ခုနှစ် အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နောက်ဆုံးစစ်ပွဲတုန်းက ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ် ဒီအိမ် ကို စွန့်ခွာသွားတဲ့အချိန်မှာ အရှုံးခံလိုက်ရတာ”

“ဘယ်သူရှိတာလဲ ...”

“ဘယ်သိမလဲ...”

“မသိလို့ မေးတာပါဗျာ၊ ကောင်းကောင်းဖြေပါ”

“ရော်၊ ခက်ပါလား၊ တကယ်မသိလို့ မသိကြောင်း ပြောတာလေ၊ ဘယ်သမိုင်း သုတေသီမှ မသိခဲ့တာကို ကျွန်မတကယ်လို့သိမှာလဲ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ကျွန်တော်က နဲ့ နောက်ပြောတယ်မှတ်လို့ပါ...”

“နောက်တယ်ထင်ရင်လည်း မပြောတော့ဘူး”

“ပြောပါဗျာ... နဲ့၊ ပြောပါဗျာ...”

အလင်းနုက အိမ်တော်ရှေ့လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားတာမို့ လရောင်ဦးက တကျိပ်ပူဆာရင်း မိအောင်လိုက်လာသည်။ ပြီးတော့ အလင်းနုနှင့်အတူ ယဉ်လျှောက်ရင်း မေးခွန်းတွေ အဆက်မပြတ် မေးလာပါသည်။

“ဒါဆို ဒီအိမ်တော်မှာ နောက်ဆုံးနေသွားခဲ့တာ ဘုရင်ခံဆာဒေါ်မန်စမစ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“ဒီအိမ်ပုံစံက အရင်က အိမ်ပုံစံအတိုင်းပဲပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်...”

“အခုက ဟိုတယ်လုပ်ထားတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်... ထူးကုမ္ပဏီက ပြန်ဆောက်ထားတာ ၂၀၀၇ မှာ ဆောက်ပြီးတယ်”

“ဟိုတယ်ခက ဈေးကြီးမယ်ထင်တယ်”

“အတိအကျတော့ မသိပေမယ့် မိသားစုလိုက် တစ်အိမ်လုံး ငှားကြရင် တစ်ရက် မြန်မာငွေ ၁၅ သိန်းဝန်းကျင်လောက် ရှိမယ်ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ မတတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ တတ်နိုင်ရင် တစ်ရက်လောက် ငှားနေကြည့်မလို့ပါ၊ ဒီအတိုင်း ဝင်လေ့လာလို့ရော မရဘူးလား”

“မရဘူး၊ အဝင်မခံဘူး...”

အလင်းနုက အလိုက်သင့်ပြန်ဖြေရင်း အိမ်တော်ကို နှိပ်မြင်ရသည့်နေရာမှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။ သူမမျက်နှာက ဆွေးဆွေးရီရီလေး ဖြစ်လာကာ...

“ရှင်ကို ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု ပြောပြမယ်”

လရောင်ဦးက သူမကို ကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်တစား ဆွင့်ထားလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၇၀၊ ၁၉၄၂ တုန်းကပေါ့... ဒီအိမ်ကြီးရှေ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ကျင်းပခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီနှစ်ဟာ ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ် ဒီအိမ်က စွန့်ခွာမယ့် နှစ်လည်းဖြစ်ခဲ့တာပေါ့၊ မင်္ဂလာပွဲက ဆာဒေါ်မန်စမစ်ရဲ့ သမီးကြီး မင်္ဂလာပွဲ၊ အဲဒီပွဲမှာ ဘုရင်ခံက အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဗမာဝန်ကြီးတွေရော မြန်မာဧည့်ပရိသတ်တွေကိုပါ ဖိတ်ကြားခဲ့တယ်လေ၊ မြန်မာ့ရိုးရာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတွေလို မန္တလေးက ပုဏ္ဏားတွေကလည်း မင်္ဂလာဘိသိက်သွန်းဆေးခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်မတို့ မြန်မာဘုရင်ရဲ့

ရှေးဟောင်းထုံးစံကို ဘယ်ဘုရင်ခံကမှ အသိအမှတ်မပြုဖူး
ခဲ့တော့ မြန်မာလူထုက အရမ်းသဘောကျခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေ
မယ့် အင်္ဂလိပ်တွေကတော့ ဆာဒေါ်မန်စမစ်ရဲ့ ဒီလုပ်ရပ်
ကို တော်တော်လေး မျက်စိစပ်ခဲ့ကြတာပေါ့လေ ...”

“ခင်ဗျား ပြောနေတဲ့ပုံက အဲဒီမင်္ဂလာပွဲမှာ ပါဝင်ခဲ့ဖူးသလို
မျိုး တရင်းတနီး ဖြစ်နေတယ်”

“ဖြစ်ဆို ကျွန်မလည်း အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို တက်ခဲ့ဖူး
တာကိုး ...”

“ဗျာ ...”

လရောင်ဦးက ရုတ်တရက် နားမလည်သလို အူ
ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“မနောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျား လူမဖြစ်သေးပါ
ဘူး”

“ကျွန်မက လူဝင်စားလေ ...”

“တကယ် ...”

“တကယ်ပေါ့ ...၊ အဲဒီနေ့တုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို
ကျွန်မ ခုထိမှတ်မိနေသေးတယ်။ အဲဒီနေ့တုန်းက ကျွန်မက
ပန်းနုရောင်ဂါဝန်ကားကားကြီး ဝတ်ပြီး ကျွန်မ ဒက်ဒီနဲ့
အတူ ဒီပွဲကို တက်ခဲ့တာ။ ဒက်ဒီက အရေးပိုင်ဆိုတော့
ဒီပွဲကိုတက်ဖို့ ဖိတ်ကြားခံခဲ့ရတယ်လေ။ ဆာဒေါ်မန်စမစ်
က ကျွန်မကို ပြုံးပြပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့သေးတယ်။
ဒက်ဒီက လူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ

က အသာလေး လစ်ထွက်လာခဲ့တာ ...၊ နောက်တော့
ကျွန်မကို လိုက်လိုက်ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ
သတိပြုမိခဲ့တယ်။ အဲဒီလူဟာ ကျွန်မချစ်သူ ဖြစ်လာမယ့်
သူပေါ့ ...”

အလင်းနုပြောသမျှကို နားထောင်နေသော လရောင်
ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“မဆိုးဘူးဗျ၊ စာရေးဆရာမလို့ မပြောရဘူး၊ ဇာတ်လမ်း
ကတော့ အပီအပြင် ဆင်တတ်တယ်”

“ရှင် မယုံဘူးလား”

“ဘုရင်ခံသမီး မင်္ဂလာပွဲအထိတော့ ယုံပါတယ်။ လူဝင်စား
ကိစ္စကိုတော့ မယုံဘူး။ ခင်ဗျား စာအုပ်တစ်အုပ်အုပ်ကို
ဖတ်ပြီး ပြောတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အဲဒီ
ပွဲကို တက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရှေးလူကြီး တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့
တစ်ဆင့်စကားကို ကြားခဲ့ဖူးတာဖြစ်နိုင်တယ်။ အမှန်အတိုင်း
ဝန်ခံပါဗျာ ...”

“ဪ ... တကယ် လူဝင်စားပါဆို၊ အခု ဒီပြင်ဦးလွင်ကို
လာတာကလည်း အဲဒီတုန်းက ကွဲသွားတဲ့ ချစ်သူကို ပြန်
ရှာကြည့်မလို့ လာတာ။ သူက ခုလောက်ဆို ကျွန်မအဘိုး
အရွယ်တော့ ရှိလောက်ပြီ ...”

အလင်းက ခပ်တည်တည်ဆက်ပြောတော့ လရောင်
ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။ အလင်းက တစ်ဖက်
ညှိကာ ကြိတ်ပြုံးရင်း ကားရပ်ထားသည့်နေရာသို့ ပြန်လျှောက်

လာခဲ့ပါသည်။ အလင်းကားနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ ဆိုင်ကမ်း
တစ်စီး ရပ်ထားတာ၊ တွေ့ရသည်။

“ဟိုဆိုင်ကယ်က ရှင့်ဆိုင်ကယ်လား...”

“ဟုတ်တယ်၊ ကားက နဲ့ ကားထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်...”

“နဲ့ ပြန်တော့မလို့လား...”

“အိမ်ကိုတော့ မပြန်သေးပါဘူး၊ သွားစရာရှိသေးတယ်”

“မနက်စာ စားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး...”

“ဒါဆို ရှမ်းခေါက်ဆွဲ စားကြရအောင်လေ၊ ဒီနားမှာ ရှမ်း
ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကောင်းကောင်း တစ်ဆိုင်ရှိတယ်”

“ရွှေရည်ဝင်းကို ပြောတာမဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်၊ နုလည်းသိတာပဲ၊ နုကားနဲ့ ရှေ့ကသွားနဲ့
ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်နဲ့ နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်...”

လရောင်ဦးက သူ့ဆိုင်ကယ်ဆီ ခပ်သွက်သွက်
ပြေးသွားလိုက်သည်။ အလင်းက ဗိုက်လည်းဆာနေကာ ရွှေရည်
ဝင်းမှာ ဝင်စားဖို့ အိမ်ကထွက်ကတည်းက စဉ်းစားလာတာ
အထွေအထူး ငြင်းမနေတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးလိုက်
ပါသည်။ ကားစမောင်းထွက်လာချိန်မှာပဲ နောက်ကနေ လာ
မြှောက်ပြရင်း ပြေးလိုက်လာသော လရောင်ကို နောက်ကြည့်ရင်း
တစ်ဆင့် မြင်လိုက်ရတာမို့ ကားကိုရပ်၍ စောင့်နေလိုက်ရသည်။

လရောင်က အမောတကော ပုံစံဖြင့် ကားနားမှာ
ဆိုင်ကယ်ရင်း...

“ပြဿနာတော့ တက်ပြီ နုရေ၊ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ် ဘာ
ဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ စက်နှိုးလို့ မရတော့ဘူး”

“ဆီပြတ်တာလား...”

“ဆီကတော့ အပြည့်ပဲ”

“ရှင့်တပည့်လား ဘာလား အဲဒီတစ်ယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်
ခေါ်လိုက်ပါလား”

“ညီညီက မိုးမာန်နဲ့ မန္တလေးဆင်းသွားတယ်”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဪ... ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ရတယ်၊ နန်းမြိုင်မှာအလုပ်
လုပ်တဲ့ သူငယ်ချင်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဆိုင်ကယ် လာယူခိုင်း
လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဟဲ... နုကားနဲ့ လိုက်
မှပဲ အဆင်ပြေတော့မယ်”

“ကဲ... ကဲ... တက်...”

“ကျွန်တော် မောင်းရမလား”

“ရတယ်၊ ကျွန်မပဲ မောင်းမယ်”

လရောင်က ကားခေါင်းဘက်မှ ပတ်လျှောက်ကာ
သူ့နားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

အလင်းက ကားမောင်းထွက်လာတော့ သူက ပြေး
အတံနှင့် အလင်းကို ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“မိန်းကလေး မောင်းတာ ထိုင်စီးရတာတော့ အားနည်းတယ်ဗျာ။”

“အားမနာပါနဲ့...။ ကားမောင်းတာပဲ မိန်းကလေးမို့လို့ ယောက်ျားလေးမို့လို့ ခွဲခြားနေစရာမှ မလိုတာ။ ဒီလို အလျဉ်းသင့်သလို အဆင်ပြေသလို မောင်းရတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ အခြေခံစိတ်က မိန်းကလေးတွေကို အထင်သေးမှု ရှိတတ်တယ်။ အဲဒီလိုကို မိန်းကလေးမို့လို့ ငဲ့ညှာတာပါဆိုတဲ့ အပေါ်ယံစိတ်က ဖုံးကွယ်ထားတတ်ကြတယ်။ ကျွန်မက အပေါ်ယံစိတ်မရှိ ပြတဲ့သူတွေရဲ့ အခြေခံစိတ်ကို လှမ်းလှမ်းမြင်မိနေတာပဲတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ သဘောရိုးနဲ့ ပြောတာပါ နုရ။ နုရလို့ စာရေးဆရာမ မဟုတ်တော့ အတွင်းစိတ် အပြင်စိတ် ဘာစိတ် ညာစိတ်တွေတော့ ခွဲခြားမမြင်တတ်ပါဘူး။”

လရောင်က ဘေးတစ်ဖက်ခြမ်းနေရသည့် နာတ်မြင့်လှလှလေးကို ငေးရင်း ပြန်ပြောမိသည်။ ခုလိုမြင်ရတဲ့ မိန်းကလေးက ဟိုင်းဝေးလမ်းပေါ်မှာ လျှပ်တစ်ပြက် မြင်လိုက်ရတဲ့ ပုံစံလေးနှင့် တော်တော်တူတာမို့ သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးလာသည်။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ အတူတူဝင်ထိုင်မိကြသော လရောင်က နန်းမြိုင်က သူငယ်ချင်းဆီ ဖုန်းဆက်ကာ ဆိုင်က သွားယူခိုင်းလိုက်သည်။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားပြီးကြတော့ သူ့

အနီးပူပူလေး မှုတ်သောက်နေရင်း လရောင်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ...

“ရှင်ကို ဆိုင်ကယ်တက္ကသိုလ်ဖြစ်ဖြစ် ကားဖြစ်ဖြစ် ငှားလို့ ရတဲ့နေရာကို ပို့ပေးခဲ့ရင် အဆင်ပြေမလား...”

“နုက ဘယ်သွားမှာလဲ...”

“ကျွန်မက ကန်တော်ကြီး ဥယျာဉ်ထဲ သွားမှာ”

“တစ်ယောက်တည်း...”

“အင်းလေ... တစ်ယောက်တည်း အရိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီး စာရေးမှာ၊ ညနေမှ ပြန်တော့မှာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ အကြံတူနေပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ကန်တော်ကြီးထဲ အေးအေးဆေးဆေး သွားထိုင်ပြီး ပုံဆွဲမလို့ပဲ”

“ပုံ !၊ ဘာပုံလဲ၊ ရှင်က ပန်းချီဆရာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်ဂျင်နီယာပါ”

“ဗီသုကာပေါ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပုံဆွဲမယ်သာပြောတယ်၊ ဘာပစ္စည်းမှလည်း ပါမလာပါလား”

“ကျွန်တော်က စိတ်နဲ့လည်း ဆွဲလို့ရတယ်၊ ကန်တော်ကြီးထဲက သာယာတဲ့ ရှုခင်းလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်

ထဲမှာ အကြည့်အားတွေ ထွက်လာတာကို မှတ်ထားလို့ ရဲ့ပဲလေ”

အလင်းက တစ်ဖက်လှည့်၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။ အလင်းနဲ့အတူရှိနေအောင် ကြံစည်နေပုံက အသိသာကြီးမို့လို့ သို့သော် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး ပြောနေသော သူ့ကို အလင်းကလည်း ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ မငြင်းချင်ပါ။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ ဟိုရောက်ရင်တော့ ရှင့်ဘာသာ ကျွန်မနဲ့ဝေးဝေးမှာ စိတ်ပုံဆွဲနေ၊ ကျွန်မကိုတော့ စကား လာလာမပြောနဲ့...”

“အဟဲ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ န ...”

သို့နှင့် မကြာခင်မှာ အလင်းနှင့် လရောင်တို့ ကန်တော်ကြီး ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်လာကြပါသည်။

အလင်းက စာရေးကိရိယာတွေ ထည့်ထားသည့် အိတ်လေးကို ဆွဲကာ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲက ဗလာစာအုပ် အလွတ်တစ်အုပ်နှင့် ဘောလိပ်ပဲခံတစ်ချောင်း ခဲတံတစ်ချောင်း ထုတ်ယူကာ သူ့ထံ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ရော ... ဒီမှာ စိတ်နဲ့ဆွဲပြီးရင် မေ့မသွားအောင် မှတ်လို့ရမည်ရ ယူထားလိုက်၊ ကဲ ... ကျွန်မ သွားရေးထားမယ်၊ အိုခေနှော် ...”

“အိုခေပါ ... အိုခေ”

လရောင်က သူမလှမ်းပေးသည့် ပစ္စည်းတွေကို

လိုက်ပြီး သူမကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ သူမက ပြန်၍ မနီးမဝေး သစ်ပင်အောက်က ခုံတန်းရှည်လေးမှာ ခုတ်ခင်းဆေးဆေး ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဖိုင်တစ်ချပ်ဖြင့် စာရေးလိုက်၊ သို့ ငေးလိုက်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေတော့သည်။

လရောင်က သူမကို လှမ်းမြင်နေရသည့် ခုံလေးမှာ နိုင်လိုက်ပြီး သူမပေးခဲ့သည့် စာရေးကိရိယာတွေကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ကာတွန်းရုပ်လေးတွေပါသည့် ဘောလိပ်ပဲခံလေးနှင့် Angry ခုံ မျက်နှာဖုံးနှင့် ဗလာစာအုပ်ကလေးကို ကြည့်ရင်း သူ ချစ်သေးသည်။ တကယ်တော့လည်း ဆရာမကြီးဟာ ချာတိတ်လေးပိုင် ...။

သူက သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက် ... ဗလာစာအုပ်ပေါ် အိမ်ပုံစံ အကြမ်းလေးတွေ ရေးခြစ်ကြည့်လိုက်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်လာသည်။

သူ ပျင်းလာတော့ သူမဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက် ...

“န ... ခဲဖျက်ကလေးပါရင် ငှားပါလား”

“မပါဘူး ...”

“ဪ ... ဆောရီးနော်”

သူ သူ့နေရာသူ ပြန်သွားကာ ဆက်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ စိတ်ရောလူပါ ညောင်းညာလာကာ သူမဆီ လျှောက်သွားမိပြန်သည်။

“န... မင်နီလေးပါရင် ခဏလောက်...”

“ကဲ... ရော့... ရော့၊ နောက် ဘာမှ လာမတော့ဘဲ ဒီမှာ စိတ်ကူးပျက်တယ်”

“ဆောရီးနော်...”

သူ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်လာထိုင်ပြီး သူမကို ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေမိပြန်သည်။

ခဏကြာတော့ သူမက မတ်တတ်ထရပ် အညောင်းပြေ လက်ဆန့် ခြေဆန့်လေး လုပ်လိုက်တာမို့ သူမသွားသည်။

“န... စာရေးပြီးပြီလား၊ ပြန်တော့မှာလား...”

“ရေးမပြီးသေးဘူး၊ ညောင်းလို ဟိုနားဒီနား လျှောက်နေရဦးမယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်လေ...”

သူမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မြက်ခင်းတွေဘယ် ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားသည်။ လရောင်က အပြေအလျော့ လာကာ နှုတ်မှလည်း...

“န ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်လေ၊ န... ခဏစောလေ”

ဟု လှမ်းပြောလာပါသည်။

နကို သူ့ မိလားက အတူယှဉ်လျှောက်လိုက်လည်း နစိတ်တိုမှာ စိုးတာမို့ ဘာမှမမေးမပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်သာ နေရပါသည်။ သို့သော် စကားပြောချင်သည့် စိတ်က

ကြာသိန်းလို့မရ...။ နကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေရင်း ထဲ စကားစမိပြန်သည်။

“န... နပုံစံက စာရေးဆရာမဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ သိပ်မလိုက်ဖက်သလိုပဲနော်၊ ကျွန်တော်ထင်တာက စာရေးဆရာမဆိုတာ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ မြန်မာဝတ်စုံလေးနဲ့ တွေးတွေးငေးငေး ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ဒီဇိုင်းလေးပဲ ထင်တာ၊ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ကို ဒီလို နနုနယ်နယ် သွက်သွက် လက်လက် ခေတ်မီမိပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ကျွန်မပုံစံက ရှင့်အမြင်မှာ ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေလို့လား”

“ဟာ... အဲ့ဒီလိုတော့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ကျွန်မလည်း လူထဲက လူတစ်ယောက်ပဲလေ၊ စာရေးဆရာမဆိုပြီး ဘာမှထူးခြားမနေပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါ စာရေးဆရာမမဆိုပြီး ကိန်းကြီးခန်းကြီး ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ တသီးတသန့်နေနေရင် လူတွေအကြောင်း လူ့စရိုက်သဘာဝတွေအကြောင်း ရေးဖို့ခက်သွားမှာပေါ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်မအရွယ် သူငယ်ချင်းတွေ ဝတ်သလို ဝတ်တယ်၊ လျှပ်ပေါ်လော်လီအောင်တော့ မဝတ်ဘူး၊ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖိတ်ကြားခံရတဲ့ ပွဲတွေသွားရင်တော့ မြန်မာဝတ်စုံ ဝတ်တယ်၊ ပုံမှန်အချိန်တွေမှာတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ရတာကိုပဲ သဘောကျတယ်၊ သာမန် လူတစ်ယောက်လိုပဲ လူတွေကြားထဲ သွားလာနေထိုင်ရင်း ခေတ်လာတယ်၊ အဲ့ဒါ ကျွန်မရဲ့ စတိုင်လ်ပေါ့...”

“ဒါနဲ့ တစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလား...”

“မေးလေ၊ ဖြေနိုင်ရင် ဖြေမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ပေးတဲ့ ဘောလုံးပဲခံလေးတွေက ကာတွန်းရုပ်လေးတွေနဲ့နော်၊ အဲဒါမျိုး ဘောလုံးပဲခံတွေနဲ့ပဲ အမြဲတမ်း စာရေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ကြိုက်လို့ရေးတာ၊ ကာတွန်းရုပ်တွေကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်လေ”

“ဪ... ဪ... စိတ်ရောလူပါ နုနယ်ပေတာကိုး”

လရောင်က ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင် ပြောလိုက်သည်။ အလင်းနုကတော့ သူ့ပြောပုံလေးကို သဘောထားသလို စိတ်ကလေးနှင့် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိရင်း ပြုံးရသည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး လရောင် ဖြစ်နေပုံက ရယ်ချင်စရာလေ...။ အလင်းနုကကို တွယ်ကပ်လိုက်ချင်နေတာထဲ အရမ်း သိသာမနေဘူးလား။ ပုံဆွဲနေရင်းနဲ့လည်း အလင်းနု ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်...။ သူပျင်းတော့ အကြောင်းရှာတာ ဟိုဟာလာဌား ဒီဟာလာဌား။ အလင်း လမ်းလျှောက်တော့လည်း နောက်ကနေ တကြော်ကြော်အော်ရင်း ပြေးလိုက်လာသေးတာ။

သူဘာပဲလုပ်လုပ် သူဟာနှစ်လိုခင်မင်ဖွယ်ယောက်ျား တစ်ယောက်ဆိုတာကိုတော့ အလင်းက အသိအမှတ်ပြုမိသည်။

ဒီနဲ့အဖို့ အလင်းရဲ့ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး စာကြောင်းလေးတွေ ရေးဖြစ်သွားသည်။

သူနဲ့ စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်သည်။

သူ့ကို ‘လရောင်’ဟုပဲ ခေါ်မိသွားသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ‘လူဝင်စား’ဟုပြောပြီး သူ့ကို ကျီစယ်သည်။

သူ့ကို မိုးမာန်နှင့် ဘာမှမဆိုင်သော လူတစ်ယောက် အဖြစ်သာ ခံစားရသည်။

သူနဲ့ ခင်မင်ချိန်မှာ မိုးမာန်ကို လုံးဝ သတိမရ။

ဒီနေ့ ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ထဲမှာ ရောင်စုံပန်းကလေးများ

လှပစွာ ဖူးပွင့်နေကြလေသည်။

“ငါတို့ မန္တလေးသွားတုန်းက မင်း ဘယ်တွေ့ရောက်ပြီလဲ
သေးလဲ လရောင်”

“ရောက်တာကတော့ အနံ့ပဲ”

အခန်းထဲက ထွက်လာသော မိုးမာန်က လှမ်းလာ
တာမို့ လရောင်က ဂျာနယ်ဖတ်နေရင်းက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

မိုးမာန်က လရောင်ရှေ့က ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်
ကာ လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကို အခွံခွာစားရင်းက ...

“မင်းတစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေတာ မပျင်းဘူး
လား၊ ငါတို့ပြန်လာမှ သွားရောပေါ့ ...”

“ငါတစ်ယောက်တည်း သွားတာမှ မဟုတ်တာ ...”

“ဪ... ဟိုတယ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မင်း သူငယ်ချင်း
နဲ့ သွားတာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ဒါဆို ဘယ်သူနဲ့ သွားတာလဲ”

“အလင်းနဲ့ ...”

“ဘာ ...”

မိုးမာန်က လက်ထဲက လိမ္မော်သီးကို စားပွဲပေါ်
သို့ချလိုက်လေရာ ဘယ်လောက်အရှိန်ပြင်းသလိုဆို အရည်
တွေက စိမ့်ထွက်လာပါသည်။

မိုးမာန်က လရောင်မျက်နှာရှေ့က ဂျာနယ်ကို ဆွဲ
သွင်းလိုက်ပြီး ...

“မင်း အဲဒီစကားကို ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးပြော ...”

“ကဲ ... ကြည့်တယ်ကွာ၊ ငါ အလင်းနဲ့ ကန်တော်ကြီး
ဥယျာဉ်ထဲကို သွားတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ...”

လရောင်က မိုးမာန်မျက်နှာကို ပြူးကြည့်ရင်း ပြော
လိုက်တော့ မိုးမာန်က ဆတ်ဆတ်ခါသွားကာ ...

“မင်း ... မင်း တော်တော် မျက်နှာပြောင်တဲ့ ကောင်”

“မျက်နှာပြောင်ရအောင် ငါက မင်းရည်းစားကို လိုက်
ကြိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတို့က ရိုးရိုး ခင်မင်ရဲ့ပဲ
ရှိသေးတယ်၊ မင်းရည်းစား ဖြစ်ဖူးတာနဲ့ပဲ မခင်ရတော့ဘူး
လား”

“ခင်ရင်းနဲ့ပဲ အဆင့်တက်မသွားဘူးလို့ မင်း ပြောနိုင်လား”

“မပြောနိုင်ဘူး ...”

“ဘာ ... ဘာ ... မင်း ...”

လရောင်က ပြူးတူးပြဲတ်ဖြစ်နေသော မိုးမာန်ရဲ့
မျက်နှာကို လှမ်းပုတ်လိုက်ရင်း ...

“စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ မိုးမာန်ရာ...။ ဘာလောက် ဒီလောက် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်း သူနဲ့ မပတ်သက်ချင်စမ်းပါနဲ့ လရောင်ရာ၊ သူ့ကိုယ်သူ အရမ်းအထင်ကြီးပြီး ယောက်ျားတွေကို အသေးတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးကွ”

“ငါ့အမြင်တော့ သူက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိတာ”

“ယုံကြည်မှုရှိတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘဝင်မြင့်တာ...”

“ဒီနေရာမှာတော့ မင်းအမြင်နဲ့ ငါ့အမြင် မတူဘူး”

“သူ့ကို မင်း ချစ်မိသွားရင် မင်းပဲ စိတ်ညစ်ရမှာ၊ သူ့မကောင်းတဲ့အကျင့်တွေ အများကြီးပဲ...။ သူ စာရေးအာရုံရောက်နေပြီဆို ရေတောင်ထမချိုးဘဲ ခေါင်းစုတ်စွဲနေတတ်တဲ့သူမျိုးကွ...”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့အလုပ်သူ ကြိုးစားတာကောင်းပေါ့”

“သူ့အလုပ် သူကြိုးစားတာက သူ့ရည်းစားကို စိတ်ထူစေတယ်လေကွာ၊ သူ အဲ့ဒီလို စာရေးတတ်ကြောင်း ငါ့ပြောပြတုန်းကဆို ငါ တော်တော် အာရုံနောက်သွားတယ်”

“တစ်ချိန်တုန်းက မင်းချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးထဲ ယောက်ရဲ့ အတွင်းရေးကို မင်း ဒီလိုလျှောက်ပြောတာတွေ မကောင်းဘူး မိုးမာန်...”

“သူလည်း ငါ့မကောင်းကြောင်း ပြောတာပဲမဟုတ်လား”

“မင်းထင်လို့ပါ၊ သူက မင်းအကြောင်း စကားထဲထည့်ပြောဖို့ဝေးလို့ ခေါင်းထဲမှာတောင် ရှိတော့ပုံမရပါဘူး”

လရောင် စကားကြောင့် မိုးမာန်က နှုတ်ခမ်းကို ချစ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“မင်းကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်၊ မင်း အခုထိ အလင်းနုကို မျှော်လင့်နေသေးတာလား...”

“လုံးဝပဲ ဟေ့ကောင်...”

“ဒါဆို မင်း တန်ဖိုးမထားတော့တဲ့ သူ့ကို ငါ တန်ဖိုးထားလို့တော့ ရတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွတ်... လရောင်ရာ၊ မင်းမှာ မာနမရှိဘူးလား၊ ငါ့ရည်းစားဟောင်းကြီးကို မင်းကြိုက်ရင် မင်း ဝမ်းသွားမှာ မသိဘူးလား”

“ငါကတော့ အလင်းနုကို အလင်းနုလိုပဲ မြင်တယ်လေ၊ လောလောဆယ် သူ့နှလုံးသားမှာ လစ်လပ်နေတဲ့နေရာ တစ်ခုရှိရင် ပြီးပြီ...။ အဲ့ဒီနေရာကို ငါဝင်သွားချင်တဲ့ ခံစားချက်ရှိလာတဲ့ တစ်ချိန်ကျ ဝင်သွားလို့ ရရင် ပြီးတာပဲ”

“မင်း ငါ့ကို နည်းနည်းမှ မျက်နှာမပူဘူးလား လရောင်”

“မပူပါဘူး...”

လရောင်က ခပ်တည်တည်ပြောပြီး ဂျာနယ်ကို စိတ်ဝင်တစား ပြန်ကောက်ဖတ်နေလိုက်သည်။

မိုးမာန်က လရောင်ကို ဩချသလို အကြည့်မျိုးဖြင့်

ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ စားပွဲပေါ် ဆောင်ချထားသည့် လိမ္မော်သီး
ပျော့စိစိကို ပြန်ကောက်ယူကာ ထိုင်ရာမှ ထထွက်သွားသည်။

လရောင်က အေးအေးဆေးဆေး ဂျာနယ် ဆက်ဖတ်
နေဆဲမှာ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။
သူ လှမ်းယူကြည့်မိတော့ မေမေဆီက ဖုန်းပင်။

“ဟဲ့လို ... မေမေ”

“သားရေ ... သားကို ပြောစရာလေးတစ်ခု ရှိတာ မေမေ
မေ့ပြီး မပြောလိုက်မိလို့ ...”

“ဟုတ် ... ပြောလေ မေမေ”

“ပြင်ဦးလွင် ဟိုဘက် နောင်ချိုမှာ မင်း အဘိုးနဲ့ အရမ်း
ခင်ခွဲတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ် သားရဲ့၊ မင်း
အဘိုး မဆုံးခင်တုန်းက ခဏခဏ ပြောပြခဲ့လို့ မေမေ
မှတ်မိနေတာ၊ မင်းအဘိုး ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းမှာ တာဝန်
ကျတုန်းက ခင်မင်ခဲ့ကြတာလေ၊ သူ့အိမ်မှာပဲ မင်းအဘိုးက
နေခဲ့ရတာ၊ အဖေအပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့တာ၊ သူ့ကျေးဇူး
တွေ အဖေအပေါ်မှာ ရှိခဲ့တယ်၊ သူ့နာမည်က စိုင်းခမ်းလုံ
တဲ့၊ သူ အခုရှိသေးလား၊ ဆုံးသွားပြီလားဆိုတာ မေမေ
သိချင်တယ်၊ ပြင်ဦးလွင်နဲ့ နောင်ချိုကလည်း မိုင် ၃၀
လောက်ပဲ ဝေးတော့တာ မဟုတ်လား၊ သား ပြင်ဦးလွင်
ရောက်တုန်း အဲ့ဒီကို သွားပေးစမ်းပါကွယ်”

“ဟုတ် ... မေမေ သား သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ လိပ်စာသာ
ပြောပါ”

“အိမ်နံပါတ်တွေ ဘာတွေတော့ မသိဘူး သားရဲ့၊ အဲ့ဒီ
တုန်းကတော့ နောင်ချိုဘူတာနားမှာ ခြေတံရှည်သစ်သား
အိမ်ဆိုလို့ သူ့တစ်အိမ်ပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ အဲ့ဒီကို သားသွား
ကြည့်လိုက်လေ၊ မတွေ့တော့မှ အနားပါးနီးမှာ မေးကြည့်
ပေါ့၊ မိုင်းသာစော်ဘွား စပ်ရွှေကြာရဲ့ တပ်မှူးဟောင်း စိုင်း
ခမ်းလုံ ဆိုရင် လူတိုင်းသိမှာပါ”

“အသက်က ဘယ်လောက်လောက် ရှိနိုင်လဲ မေမေ ...”

“ကိုးဆယ်နီးပါးတော့ ရှိပြီထင်တယ်”

“သား သွားကြည့်လိုက်ပါ့မယ် မေမေ”

“အေး ... အေး ... သွားကြည့်ပြီး လိုအပ်တာရှိရင်လည်း
တတ်နိုင်သလောက် ကူညီလိုက်ပါကွယ်၊ မင်းအဘိုး နာမည်
ကြားရင် သူ ဝမ်းသာမှာပါ”

မေမေနဲ့ စကားစမြည် ပြောပြီးနောက်မှာ လရောင်
မေမေ ပြောသွားသည့် နာမည်ကို မေမေသွားအောင် ခပ်တိုး
ရေရွတ်ကြည့်ရင်း သေချာမှတ်သားထားလိုက်ပါသည်။

“စော်ဘွား စပ်ရွှေကြာရဲ့ တပ်မှူးဟောင်း စိုင်းခမ်းလုံတဲ့”

ပြင်ဦးလွင်၏နံနက်ခင်းတိုင်းက လရောင်ဦးအတွဲ
တော့ အကြောင်းရင်း နှစ်မျိုးဖြင့် လှပနေတတ်ပါသည်။
တစ်ကြောင်းက ရာသီဥတုကြောင့် ...။
နောက်တစ်ကြောင်းက အလင်းနုကြောင့် ...။
လရောင်က မနက်စောစော ခြံထဲမှာပဲ ခြေညှော်
လက်ဆန့် လမ်းလျှောက်နေရင်း တစ်ဖက်ခြံက ဆိုင်ကယ်
ကြားရတာမို့ ခြံဝသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွား ထွေ
ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဆိုင်ကယ် မောင်းထွက်သွားသော အလင်းနု
လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ နောက်ကနေ ခပ်သွက်သွက် ပြေးလို
လာရင်း ...

“နု ... နု ... အယ်သွားမလို့လဲ၊ နု ...”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် အလင်းနုက ဆိုင်ကယ်ကိုရုတ်
နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူက အပြေးသွားကာ ...

“နု ... နု ... ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ရမလား”
“ကလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့ နောက်ကနေ အော်အော်
ခေါ်ပြီး ပြေးလိုက်တတ်တာ ရှင့်အကျင့်လား လရောင်”
“အဟဲ့ ... အခြေအနေအရ အကျင့်ပါသွားတာပါဗျာ၊ အရင်
တုန်းကတော့ ဒီလိုအကျင့်မျိုး မရှိပါဘူး၊ ကဲ ... ပြောပါဗျာ
ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မြို့မဈေးထဲသွားပြီး ဝယ်စရာရှိတာလေးတွေ ဝယ်မလို့”
“တစ်ယောက်တည်း သွားမှာပေါ့ ...”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ ...”

“သူယေချင်းတွေကရော ...”

“သူတို့ခမျာ ခုတလော မအားရှာဘူး၊ ကျွန်မ မိတ်ဆွေ
ဒါရိုက်တာတွေရဲ့ ရိုက်ကွင်းတွေကို လိုက်လေ့လာဖို့ အစော
ကြီးကတည်းက ထွက်သွားကြပြီ”

“ဒါဆို ... နုမှာ အဖော်မရှိဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော် အဖော်
လိုက်ပေးမယ်”

“ကျွန်မ အဖော်မလိုပါဘူး၊ ပြင်ဦးလွင်က ကျွန်မမြို့လို
တောင် ဖြစ်နေတာ၊ ဒီလိုပဲ သွားချင်စိတ်ရှိရင် တစ်ယောက်
တည်း ထွက်သွားနေကျပဲလေ ...”

“နု အဖော်မလိုပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ အဖော်လိုလို့ နုနဲ့
လိုက်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပါတယ်၊ နု ဝယ်မယ့်ပစ္စည်း
တွေကိုလည်း အခမဲ့ ကူလီထမ်းပေးပါမယ်”

အလင်းနုက စကားတတ်တိုင်း လှည့်ပတ်ပြောသော လရောင်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိရင်း ...

“ကူလီထမ်းလောက်စရာ ပစ္စည်းများများစားစားထမယ်ပါဘူး လရောင်ရယ်၊ ကဲ ... လိုက်ချင်လည်း ... ခဲ့၊ ဆိုင်ကယ်ကတော့ ရှင်ပဲမောင်းတော့ ...”

အလင်းနုက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းပေးလိုက်ကာ လရောင်က ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည့် ပြီးတော့ မြို့ထဲသို့ အတူထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

အလင်းက မြို့မဈေးကြီးထဲပတ်ကာ လည်စီးလေးတွေ၊ အနွေးထည်အပါးလေးတွေ၊ သိုးမွေးဦးထုပ်အဆာကလေးတွေနှင့် တခြားလိုအပ်သည့် တိုလီထွာလီ ပစ္စည်းလေးလျှောက်ဝယ်တော့ လရောင်က အထုပ်ဆွဲရင်း တကောက်ကောက် လိုက်ပေးနေတာမို့ အလင်းက သူ့ စိတ်ရှည်သဘောကောင်းမှုတွေကို သဘောကျ ခင်မင်လာရပါသည်။

ဈေးထဲကထွက်တော့ လရောင်က ဗိုက်ကိုဖိကာ

“အား ... ဗိုက်ဆာတယ်ဗျာ၊ တစ်ခုခု ကျွေးပါဗျာ”

သူ့ပုံစံကို အလင်းက မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ရှင်ကြိုက်တဲ့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲကျွေးရင်း ကျွန်မဇာတ်ကောင်အဖြစ် လေ့လာလိုရတဲ့ ရှမ်းချောချောလေးတွေရှိတဲ့ မော့ကို ခုပဲသွားပါ့မယ်ရှင်”

“အိုကေပါ ခင်ဗျာ ...”

လရောင်နဲ့ အလင်းနုဟာ စကားတွေပြောရင်း အ

သွားလာရင်းကပဲ အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးက တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးမွေးထွေးလာကြရပါသည်။

မော့ခနုမှာ အတူထိုင်ကာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားကြရင်း အမေးအမြန်းထူလှသော လရောင်က မေးခွန်းထုတ်လာပြန်ပါသည်။

“နု ဒီနေ့ ပြင်ဦးလွင်က အထင်ကရ အဆောက်အဦးတစ်ခု အကြောင်း ပြောပြကွာ ...”

“လရောင်ရယ် ... ရှင်နယ် ကျွန်မကို ဗဟုသုတဟင်းလေး အိုးကြီးများ မှတ်နေသလားဟင်၊ လူကိုတွေ့တာနဲ့ မေးခွန်းတွေက လာပြီ ...”

“နုက စာရေးဆရာမမို့လို့ အားကိုးတကြီး မေးရတာပါဗျာ”

“ဒီနေ့ စားတာ ရှင် ရှင်းရင်တော့ ပြောပြပါ့မယ်”

“လောလောဆယ် ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်မပါဘူးလေ၊

နု ခဏစိုက်ထားပေါ့၊ နောက်မှ ကျွန်တော် ပြန်ပေးမယ်”

“အိုခေလေ၊ ကဲ ... ဒီနေ့တော့ နာရီစင်ကြီးအကြောင်း ပြောမယ်၊ စိတ်ဝင်စားလား”

“စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ဒီနာရီစင်က နာရီက ၁၉၃၄ ခုနှစ်တုန်းက ဂျော့ဘုရင်ရဲ့ နန်းစံသက် ၂၅ နှစ်မြောက် ငွေရတုအထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ထုတ်ခဲ့တဲ့ နာရီနည်းနည်းလေးထဲက တစ်လုံးပဲတဲ့ ...”

“နုက ခုနှစ် အတိအကျတောင် မှတ်မိတယ်နော်”

“ကျွန်မက စာဖတ်ရင် ခုနှစ်တွေပါ မှတ်မှတ်ထားတတ်တယ် လရောင်ရဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီပြင်ဦးလွင်အကြောင်းက

တော့ ဘွားဘွားပြောပြလွန်းလို့ နားထဲ အရမ်းခွဲနေတာ ကျွန်မ ဘွားဘွား ငယ်ငယ်တုန်းက ပြင်ဦးလွင်မှာ နေခဲ့ဖူး တယ်လေ၊ ခုတော့ ဘွားဘွားလည်း မရှိတော့ပါဘူး”

လရောင်က အလင်းပြောတာကို နားစိုက်ထောင်နေ ရင်းက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိသလို ငြိမ်တွေသွားပြီး ရယ်ချလိုက် တာမို့ အလင်းက မျက်ခုံးပင့်သွားကာ ...

“ဘာဖြစ်တာတုန်း...”

“န ဖြီးထားတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“နကိုယ်န လူဝင်စားပါဆိုပြီး အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ဘုရင်န သမီး မင်္ဂလာဆောင်အကြောင်း ပြောခဲ့တာ မမှတ်မိတော့ ဘူးလား၊ အဲဒါ န အဘွား ပြောခဲ့တာတွေ မှတ်ထားပြီး ပြန်ပြောတာ မဟုတ်လား”

အလင်းက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ ပြုံးမိမိ လုပ်နေမိသည်။

“ကိုယ်ထင်တာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား န၊ ဝန်ခံပါ၊ အံ့မယ်...ပြုံးလာပြီ...ပြုံးလာပြီ၊ ဟား ဟား... လူညာကြီး”

အလင်းက လရောင်နှင့်အတူ ရယ်ချလိုက်မိတော့ သည်။ လရောင်က ရယ်သံစွက်လျက်ပင် ...

“စာရေးဆရာမလို့ မပြောရဘူး၊ ဇာတ်လမ်းကတော့ ဆင် တတ်သလား မမေးနဲ့...”

“ကဲ ... ကဲ ... နာရီစင်အကြောင်း ဆက်ပြောမယ်၊ နား ထောင်...”

“နားထောင်နေပါတယ်ဗျာ၊ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ပြောတဲ့ပုံစံ ကြီးကလည်း အဟား... ရယ်ရတယ်ဗျို့”

“လရောင်နော်၊ လုံးဝ ဆက်မပြောဘဲ ပြန်သွားလိုက်ရ မလား”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ မဟားတော့ပါဘူး၊ အေးဆေးလေး နားထောင်ပါ့မယ် နော်၊ အိုခေနော်...”

လရောင်ရဲ့ လက်ကလေးထောင်ကာ ‘အေးပါ’ ပြောလိုက်ပုံကလေးက တရင်းတနီးနှင့် ချစ်စရာကောင်း တာမို့ အလင်းက ခဏလေး ငေးမိသွားပြီးမှ ...

“မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ခွဲတမ်း နာရီတစ်လုံး ရဖို့ မန္တလေးက မစ္စတာပါဆယ်နဲ့ ပြင်ဦးလွင်က ရှေ့နေကြီး မစ္စတာအာဇင် တို့က ကြိုးစားပေးခဲ့တာတဲ့ ...”

“ဒါကြောင့် ဒီနာရီစင်ကိုပါဆယ်တာဝါလို့ ခေါ်တာပေါ့ နော်...”

“ဟုတ်တယ်၊ မစ္စတာပါဆယ်က အာမေးနီးယားလူမျိုးတဲ့၊ မင်းတုန်းမင်းနဲ့ သီပေါမင်း လက်ထက်တော်အထိ နန်း တွင်းကို အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်ခွင့်ရတဲ့ ကုန်သည်ကြီးတဲ့”

“တော်တော် ထက်မြက်တဲ့ ကုန်သည်ကြီး ဖြစ်မယ်ထင် တယ်နော်”

“ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးခါနီးတုန်းက ဒီနာရီကြီး ခဏရပ်နေ

ခဲဖူးတယ်တဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နာရီကြီးမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ စက်ပစ္စည်းတွေကို လူတချို့က ဖြုတ်ယူပြီး သံသရာရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ရောင်းခဲ့လို့ပဲ ...”

“ဟင် ... ဒီလူတွေကလည်းနော် စိတ်ဓာတ်မကောင်းလို့ပဲတာ၊ ဘုရင်ခံအိမ် မီးတက်ရှိတဲ့သူနဲ့၊ နာရီစင်က ပစ္စည်းတွေ ဖြုတ်ခိုးတဲ့သူနဲ့ ...”

“အဲဒါကြောင့် အဲဒီတုန်းက ဗြိတိသျှစစ်အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိက အတံချားဘရားသား နာရီဆိုင်က ဦးသိန်းဆိုတဲ့ လူမျိုးစော်ပြီး နာရီစင်ကြီး ဘာလို့ အလုပ်မလုပ်လဲလို့ မေးတာပေါ့၊ ဦးသိန်းကလည်း သူသိထားတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြောလိုက်တယ်လေ”

“အဲဒီတော့ အဲဒီလူတွေကို ဖမ်းလိုက်ရောလား”

“မဖမ်းပါဘူး၊ အဲဒါ အရာရှိက ပြင်ဦးလွင်ဈေးကြီးထဲမှာ သံတိုသံစရောင်းတဲ့ သူတွေကို သူ့ရုံးကိုခေါ်ပြီး ကြည့်ကြည့်သာသာပဲ ပြောတယ်တဲ့၊ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ နာရီစင်ကြီး စက်ပစ္စည်းတွေကို တာဝန်သိသိ မပျောက်မပျက်အောင် ဖြုတ်ယူထိန်းသိမ်းပေးထားတဲ့အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခု စစ်ကြီးလည်း ပြီးပါပြီ၊ နာရီကနေ ဖြုတ်ထိန်းသိမ်းပေးထားတဲ့ စက်ပစ္စည်း အစိတ်အပိုင်းတွေအားလုံးကို ပြန်အပ်ကြပါ၊ ဒီနာရီကြီး စက်သံက ထွက်လာသလို သံစုံကျူရင်းသံကို မင်းတို့ရဲ့ မိဘ ဆွေမျိုး သားသမီး မြေးမြစ် အပါအဝင် မြို့သူမြို့သားအားလုံးက ပြန်လည်

နားသောတ ဆင်ရတဲ့အခါ မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ဟား ... မိုက်တယ်ကွာ၊ ဒီလူ တော်တော် လိမ္မာပါးနပ်တယ်”

“အဲဒါနဲ့ သံတိုသံစ ရောင်းတဲ့ ကုလားတွေလည်း နားလည်သဘောပေါက်ပြီး ဈေးထဲကို ပြန်သွား၊ ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမကျန် ဂုန်နီအိတ်နဲ့ ထည့်လာပြီး အပ်လိုက်ကြရောတဲ့”

အလင်းက စကားကို ခဏရပ်ပြီး ရင်ဘတ်ကလေး

ဆို ဖိကာ ...

“ပြောရတာ နည်းနည်းတောင် မောလာပြီ၊ စထရော်ဘယ်ရီ ဖျော်ရည်လေး သောက်လိုက်ရမှ ဆက်ပြောနိုင်မယ်ထင်တယ်”

“ရွတ် ... ရွတ်၊ ဒီကို စထရော်ဘယ်ရီ တစ်ခွက်”

လရောင်က ပျာပျာသလဲ လှမ်းမှာပေးတာမို့ အလင်း

ပြုံးမိရင်း ...

“ကဲ ... ကဲ ... နားထောင်တဲ့သူကို အားနာလို့ လောလော ဆယ်တော့ ရေလေးသောက်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

အလင်းက ရေဖန်ခွက်ကိုယူကာ မော့သောက်လိုက်

ပြီး စကားဆက်သည်။

“နာရီစက်တွေက သံပတ်နဲ့ လည်တာတဲ့၊ တစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ် သံပတ်ပေးရတာတဲ့၊ နာရီမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ စက်ပစ္စည်းအစိတ်အပိုင်းတွေရဲ့ အလေးချိန်စုစုပေါင်းက

သုံးတန်လောက်တောင် ရှိတာတဲ့၊ အခုတော့ ဒီနာရီစင်း ဦးသိန်းရဲ့ တူသားတွေက စောင့်ရှောက်ပေးနေတာပဲ အဟဲ ... ဒီအကြောင်းကတော့ ဘွားဘွားပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြင်ဦးလွင် ၁၀၅ နှစ်ပြည့် မဂ္ဂဇင်းထဲက ဖတ်ထားတာပဲ ဒီမြို့နဲ့ ပတ်သက်ရင် ပြောစရာတွေကတော့ အများကြီး ရှိသေးတာ လရောင်ရဲ့ ... ၊

“ဘွားဘွား ပြောပြခဲ့တာတွေအပြင် စာအုပ်စာအုပ်ထဲမှာလည်း အလင်း အများကြီးဖတ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်က ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံက အရမ်းအဆင့်မြင့်တာပဲ လရောင်ရဲ့၊ ဆေးရုံမှာ European Word (ဥရောပတိုက်သား အဆောင်)နဲ့ Asian Word (အာရှတိုက်သားအဆောင်)ဆိုတဲ့ ခွဲခြားထားတယ်တဲ့၊ မြန်မာပြည်ရောက်နေတဲ့ ဥရောပတိုက် တွေ ကလေးမွေးရင် မေမြို့ဆေးရုံမှာ လာမွေးကြတာပဲ၊ ဒီဆေးရုံမှာ မွေးမှ မွေးစာရင်းမှာ အင်္ဂလန်တွင် မွေးသည့် (Bom in England) လို့ မှတ်တမ်းတင်ပေးတာတဲ့ ...

“ဒီမြို့ကို ဂျပန်တွေ သိမ်းလိုက်တဲ့အချိန်က ဆေးရုံကို ဆောင်ကြာမြိုင်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြတာတဲ့ “ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာနော်”

“အလင်းတော့ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ဘယ်နိုင်ငံက ကျွန်ုပ်တို့ကို မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်နိုင်ငံကို ကျွန်ုပ်တို့ တဲ့သူတွေထဲမှာ အင်္ဂလိပ်ကမှ အလင်းတို့ တိုင်းပြည် ဖွဲ့တိုင်းတက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သေးတယ်၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်

ဖောက်ခဲ့တဲ့ လမ်းတွေ အများကြီးပဲလေ၊ ဂုတ်ထိပ်တံတား ဆိုလည်း သူတို့ဆောက်ခဲ့တာပဲ၊ ဂျပန်ကကျတော့ အလင်းတို့ တိုင်းပြည်ကို ဝင်မွေ့ဖျက်ဆီးခဲ့ရုံသာသက်ပဲ”

လရောင်ကလေးလေးနက်နက်ပြောနေသောအလင်းလေးကို သဘောကျစွာ ငေးကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။

စာရေးဆရာမလေး အလင်းနုဆိုတာ အများအပြင် သူ့ပုံစံဒီဇိုင်းနဲ့သူ့ အောင်မြင်တင့်တယ်နေတဲ့ စာရေးဆရာမ ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ ရယ်စရာ ချစ်စရာ ကလေးလေး တစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်ခဲ့မိတာ ... ။

ဒီကလေးမဟာ ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း နုနယ်လို့ စိတ်ကလေးကလည်း နုနုကလေးပါ၊ အနုပညာဖန်းတီးသူ ခုနစ်စိတ်နုလေးသလား မသိပါ။

ခုလိုပြောနေပြန်တော့လည်း သူမဟာ အသိဉာဏ် သာသုတ ပြည့်ဝရင့်ကျက်သူတစ်ဦးလို့ ထင်မိရပြန်သည်။ နှလုံးသားက နုပေမယ့် ဦးနှောက်က ရင့်ကျက်လေးသလား နုရယ် ... ။

“ကဲ ... ဒီနေ့အဖို့တော့ ဒီလောက်ပဲ၊ ဗိုက်လည်း မပြည့်သေးဘူး၊ စားချင်တာလေးတွေ စားလိုက် သောက်လိုက် ဦးမယ်၊ ဟော ... စထရော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်လည်း လာပြီ”

အလင်းက လာချပေးသွားသည့် စထရော်ဘယ်ရီသီး ဖျော်ရည်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူမော့သောက်လိုက်သည်။

အားလုံး စားသောက်ပြီးတော့မှ လရောင်က မေ့ခဲ့န်းထုတ်လာသည်။

“နဲ့ နဲ့ ... ဘုရင်ခံအိမ်တော်ရှေ့မှာ ပြောခဲ့တဲ့အကြောင်းက နုအဘွားရဲ့ တကယ့် အချစ်ဇာတ်လမ်းလားဟင် ...”

အလင်းနုက ခဏငြိမ်တွေ့သွားပြီးမှ အသာအသေခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် လရောင် ...”

သူတို့ မညားခဲ့ကြဘူးပေါ့ ...။

“၁၉၄၂ ဂျပန်အဝင် အင်္ဂလိပ်အပြေးမှာ သူတို့ ကွဲသွားကြတယ်တဲ့ ...။ ဘွားဘွားရဲ့ အဖေက အင်္ဂလိပ်တပ်တွေရဲ့ အတူ မြန်မာပြည်က ခဏထွက်သွားတယ်၊ ဘွားဘွားတို့အနယ်ဘက်မှာ ပုန်းခိုပြီး ကျန်ခဲ့တယ်၊ အင်း ... ဒီအကြောင်းက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို့ပဲ လရောင်ရဲ့ ...။ ဘွားဘွား ရေးထားခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖတ်ခဲ့ရတာလည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖတ်ခဲ့ရသလိုပဲ ...”

“နုမှာ အဘွားရဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ် ရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ် ...”

“ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဖတ်ပါလား”

“အင်း ... စဉ်းစားဦးမယ်လေ၊ ဘွားဘွားရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလည်း ဖြစ်နေတော့”

“နု ကိုယ့်ကို ယုံကြည်မှပဲ ပေးဖတ်ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကဲ ... အချိန်တောင် တော်တော်ကြာသွားပြီ၊ ပြန်ကြရအောင်”

အလင်းက ပြန်ဖို့စကားစလိုက်သော်လည်း လရောင်က လှုပ်ရှားမလာဘဲ နှုတ်ဖျားမှသာ ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်ပါသည်။

“ကလေး ဖြစ်ချင်လိုက်တာနော်”

“ဘာရယ် ...”

လရောင်ရဲ့ စကားဆန်းကြောင့် အလင်းက မျက်ခုံးချိတ်ကြည့်မိသည်။ လရောင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

“ဘယ်အချိန်မှာ ကလေးအဖြစ်ချင်ဆုံးလဲလို့မေးရင် ဒီအချိန်မှာ အဖြစ်ချင်ဆုံးပဲလို့ ဖြေမိမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခြေဆောင်ဆောင်ပြီး ဟင် ... ပြန်ချင်သေးဘူး၊ ပြန်ချင်သေးဘူးလို့ ဂျိကျချင်လို့ ...”

“အဟင်း ... ဟင်း”

အလင်းက သူ့ပြောပုံကြောင့် အသံကလေးတောင် ထွက်၍ရယ်လိုက်မိသည်။ အဲ့ဒီနောက် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ထိုင်လိုက်လာခိုက် အလင်းကို ဆီးရုတိုက်ခတ်လာတဲ့ နွေဦးလေဟာ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး လတ်ဆတ်အေးမြနေတယ်ဟု ထင်လိုက်မိတာ ဘာကြောင့်များလဲဆိုတာတော့ အလင်း တကယ်မသိခဲ့ပါချေ။

ထိုအချိန်မှာပဲ အလင်းရဲ့ဖုန်းထဲသို့ message ဝင်သွားကြသဖြင့် ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ သူ့က မြန်မာလို message ခေါ်လိုက်တာပင်။

နီ ...

နေ့လယ်နေ့ခင်း စာရေးရင်းသောက်ဖို့ နုကြိုက်တဲ့ စထရော်ဘယ်ရီကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးလိုက်တယ်။ တန်ဖိုးထားပြီး သောက်ပါနော်...။ ကိုယ် အခု ခြံထဲမှာ ထိုင်နေတယ်... နု ဝရန်တာဘက် ထွက်လာရင်တော့ ကိုယ့်ကို လှမ်းမြင်နိုင်ပါတယ်...။

လရောင်ဦး

အလင်းက message ဖတ်ရင်း ပြုံးမိနေဆဲမှာ မေမ့နီ ပန်းအိက သူတို့အခန်းထဲမှ ထွက်လာကြကာ...

“အလင်းရေ... ပျင်းလိုက်တာဟာ၊ အပြင်ထွက်လည်ကြရအောင်၊ ဟင်း... စထရော်ဘယ်ရီ ဖျော်ရည်ပါလား၊ ကြည့်စမ်း... မဝင်းမြကတော့ သူ့ဆရာမမှ သူ့ဆရာမသိပ်ဘက်လိုက်တာပဲ၊ တို့ဖို့တောင် ဖျော်လာမပေးဘူး” “ဟို... ဒါက ကျွန်မ ဖျော်တာမဟုတ်ပါဘူး မမတို့ရဲ့၊ စထရော်ဘယ်ရီသီး၊ ကုန်နေလို့ သွားတောင်မဝယ်ရသေးပါဘူး၊ ဒါက မမအလင်းနုဖို့ ဟိုဘက်ခြံက အစ်ကိုလေးပေးခိုင်းလိုက်တာ...”

“မမ ... မမ ...”

“ဟင် ... ဪ... မဝင်းမြ ... ပြောလေ”

အလင်း စာရေးနေသော စားပွဲနောက်မှ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံကြောင့် အလင်းက စာရေးရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်မိသည်။ မဝင်းမြက လက်ဆွဲအိတ်လေးတစ်လုံးကိုဆွဲလျက် အလင်းရှေ့မှာ ရပ်လာရင်း...

“ဟို... မမ ဟိုဘက်ခြံက တစ်ယောက်က မမကို ဒါပေးပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

အလင်းက မဝင်းမြ လှမ်းပေးလာသည့် အိတ်လေးကို ဆွဲယူကာ အိတ်ထဲက ပစ္စည်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အေးစက်နေသော ဖုန်ဘူးလုံးရှည်ရှည်လေး...

ဘူးထဲမှာတော့ စထရော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်တွေအပြည့်နီးပါး ထည့်ထားပါသည်။

“ဟယ် ... တကယ်ကြီးလား၊ အလင်း တကယ်ပဲလား၊ ဒါ ... ဟို လရောင် ဆိုတဲ့ တစ်ယောက် ပေးခိုင်းလိုက်တာ လား။”

“ကြည့်စမ်း ... ဘယ်တုန်းက ဒီလောက် ရင်းနှီးချစ်ကြည် သွားတာလဲ၊ ငါတို့တောင် မသိလိုက်ရပါလား။”

ပန်းအိနှင့် မေမွန်က ခုမှ မျက်လုံးတွေပြူး၊ အသံ တွေကျယ်လာကာ အထူးအားဖြင့် စိတ်ဝင်စားမှုကို ပြသလာကြ ပါသည်။

အလင်းက သူတို့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“နင်တို့က ငါ ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားရင်တောင် သိမှာမို့လို့လား၊ သူတို့ဟာသူတို့ ရိုက်ကွင်းတွေနောက် ကောက်ကောက်ပါနေပြီးတော့၊ အခုလည်း ရှုတင်နားတဲ့ ရက်တွေမို့လို့ အိမ်ကပ်ကြတာမဟုတ်လား၊ သူတို့ပျင်းမှ အပြင်ထွက်လည်မယ်တွေဘာတွေ လာပြောနေတာ၊ မအား ဘူး၊ စာရေးနေတယ်၊ ပျင်းရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထွက်ကြ”

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... အားကိုးရလို့ မာသွားတဲ့ လေးသံ”

အလင်းက သူတို့ကိုဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ စထရော်ဘယ်ရီ ဖန်ဘူးလေးကို ကိုင်ကာ ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက် လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

တစ်ဖက်ခြံကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ် တုန်းကတည်းက စောင့်စားငေးမျှော်နေသည်မသိသော လရောင်က လက်လှမ်းပြသည်။ အလင်းက ဖန်ဘူးလေးကို မြှောက်ပြရင်း

သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ သူက ခေါင်းမောကာ ပါးစပ်ဟပြုံး ထက်မဖြင့် ပါးစပ်ကို ညွှန်ပြနေပြန်သည်။ အလင်းကို စထရော် ဘယ်ရီ ဖျော်ရည် သောက်ပါဟု ပြောမှန်း အလင်းနားလည်လိုက် သည်။

အလင်းက ဖန်ဘူးအဖုံးလေးကို ဖွင့်ကာ နည်းနည်း သောက်ပြလိုက်တော့ သူက လက်မထောင်ပြသည်။

“အံမယ် ... အံမယ် ... ဘော်ဒီလန်းတွေတွေနဲ့ ပြောနေလိုက် ကြတာ၊ မိုးမာန်သာ မြင်ရင်တော့ စောင်းမြောင်းအော်ဟစ် နေတော့မှာပဲ ...”

“သူ့ ဘာအရေးစိုက်စရာလိုလဲ၊ အလင်းနဲ့က ဇာတ်လမ်း ပြတ်ပြီဟာ”

“ငါတော့ မိုးမာန်ထက်စာရင် လရောင်ကိုပဲ သဘောကျ တယ်၊ သူကမှ အလင်းနဲ့ လိုက်ဖက်တာ”

ပန်းအိနဲ့ မေမွန်က ဆက်လက်ငြင်းခုံနေကြပြန် သည်။ အလင်းက သူတို့နဲ့ ခပ်ဝေးဝေးက စားပွဲလေးဆီသို့ သွောက်လာပြီး ချိုချိုချဉ်ချဉ် အီအီဆီဆီဆီဆီ စထရော်ဘယ်ရီကို အရသာခံ၍ သောက်နေမိသည်။

“လရောင် အလင်းကို သဘောကျတယ်ဆိုရင် အဲ့ဒါ တကယ်စိတ်ရင်းနဲ့ သဘောကျတာပဲ ...၊ မိုးမာန်နဲ့ကိစ္စကို သိရက်နဲ့ လုံးဝ စိတ်ထဲမထည့်ဘဲ အလင်းကို ငြိတွယ်နေ တဲ့ ပုံစံလေးက အရမ်းမိုက်တယ်၊ သတ္တိရှိတယ်၊ ပြတ်သား တယ်”

“သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် ကလဲ့စားပြန်ချေဖို့ မာယာဆွေ သုံးနေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“မေမုန်တို့ကတော့ ဇွတ်ကိုပဲ လရောင်ကို အမှတ်ပေးဆောင် တော့တာပဲဟေ့ ...”

သူတို့ရဲ့ ငြင်းခုံသံတွေက အလင်းရဲ့ အကြားအာရုံထဲကို တိုးဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဝတ္ထုဆန်ဆန် စဉ်းစားကြည့်မယ် ဆိုရင်တော့ လရောင်ဟာ မိုးမာန်အတွက် လက်စားချေချင်လို့ အလင်းထံ ချဉ်းကပ်လာတယ်လို့ ထင်စရာပေါ့။ သို့သော် အလင်းက အဲဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ သံသယ မဝင်ခဲ့ဖူးပါ။ သူ့မျက်လုံးအကြည့်တွေကို အလင်း ယုံကြည်ခဲ့သလို အလင်းရဲ့ စိတ်အာရုံခံစားမှုကိုလည်း အလင်း ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သူတို့တွေ့တိုင်း အလင်းရဲ့ စိတ်ခံစားမှုက နွေးထွေးသည်။ စိတ်ချလက်ချ ရှိသည်။

မိုးမာန်နဲ့တုန်းကတော့ အလင်းမှာ ဒီလိုခံစားချက်မျိုး မဖြစ်ခဲ့တာလည်း သေချာသည်။ ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်လှုပ်ရှားရင် ခုန်ခဲ့မိဖူးတာကိုတော့ မငြင်းလိုခဲ့ပါ။

ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိုးမာန်ဟာ သဘောကောင်း ဖော်ရွေတတ်သူ တစ်ဦးလို့တော့ အလင်း ထင်ခဲ့မိသေးတာပါ။ အလင်းကို တလေးတစားနဲ့ ဂရုစိုက်တတ်သူဟု အမြင်တွေလည်း မှားခဲ့မိတာ ... သူ့ရဲ့ အပြောကောင်းမှုတွေ၊ စတိုင်လ်ကျမှုတွေကို သဘောကျ

အလင်းခံခဲ့တဲ့ အလင်းဟာ သူ့ရဲ့ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ယုံကြည်သွားခဲ့မိတာ ...။

ချစ်သူဖြစ်ကြပြီးတော့မှ သူ့ရဲ့စိတ်ရင်းကို အလင်း သေချာသိခဲ့ရတော့တာပါ ...။

“အလင်း ... ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ကိုယ့်ကိုပဲ ပါရမီဖြည့်တော့နော်၊ ဒီစာရေးတာကြီးကို ဆက်လုပ်မနေနဲ့တော့ ...။ ဘဝဆိုတာ လက်တွေ့ကျကျ ရှင်သန်နေထိုင်မှ ကြီးပွားတာကွ၊ စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုလေးတွေ ရေးနေရုံနဲ့တော့ ဘဝက ဘာမှ ဖြစ်လာမှာမှမဟုတ်တာ၊ မိန်းမသားဆိုတာ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ကိုယ့်ယောက်ျားကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ပြုစုပေးတာရယ်၊ သားသမီး မွေးပေးတာရယ် ဒီနှစ်ခုကိုပဲ အာရုံစိုက်မှ အိမ်ထောင်ရေးသာယာတာ၊ ကိုယ်က စီးပွားရှာမယ်၊ အလင်းက မီးဖိုချောင် ထိန်းသိမ်းပေါ့နော် ...”

ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ချောမော့ပြောလာတဲ့ သူ့စကားက အလင်းရဲ့နားထဲကို သံရည်ပူတွေ စီးဝင်သွားသလို ခံစားခဲ့ရတာပါ။

အဆိုးဝါးဆုံးက အလင်း တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတဲ့ အလုပ်ကို အထင်သေးနှိမ့်ချလိုက်တာ။ ပြီးတော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုနဲ့ ဆန္ဒတွေကို မလေးစားတာ ...။

အိမ်ထောင်တစ်ခုပြုလိုက်တာနဲ့ မိန်းမကလေး ကိုယ့်

ရပ်တည်မှုတွေ၊ ကိုယ့်အရေးပါမှုတွေ၊ ကိုယ့်ဝါသနာ၊ ကိုယ့်တရားထားမှုတွေ အားလုံးကို စတေးရမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်မှုတွေ၊ ဝါသနာတွေ ရှိသလို မိန်းမတစ်ယောက်မှာလည်း ဒါတွေရှိသည်။ အိမ်ထောင်ကျလိုက်တာနဲ့ မိန်းမကသာ ကိုယ့်မူလ ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေ၊ ဝါသနာတွေကို စွန့်ပယ်ယောက်ျားကတော့ သူ့မူလ ရှင်သန်ဖြစ်တည်မှုအတိုင်း ရှင်သန်သွားမယ်ဆိုရင် ဒါဟာ မတရားဘူးလို့ အလင်းက ယူဆသည်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ လင်နဲ့မယားဟာ အခွင့်အရေး တန်းတူဖြစ်သင့်တာမဟုတ်လား ...။ ကိုယ့်ဖြစ်တည်မှု၊ ကိုယ့်ဝါသနာ၊ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေကို စတေးလိုက်ရတဲ့အတွက် အပျိုဘဝတုန်းက ကိုယ့်ပိုင်အရည်အချင်းနဲ့ တောက်ပနိုင်ခဲ့တဲ့ ကြယ်ကလေးတွေဟာ လှပတဲ့ ဇာခန်းဆီးတွေရဲ့ နောက်မှာ ညှိုးမှိန်ကျကြွေ ပျောက်ဆုံးသွားရတာမျိုး အလင်း တွေ့ဖူးတာများခဲ့ပြီ။ အလင်းက အဲဒီလို ကြယ်ကလေးတွေ မဖြစ်ချင်။ ကောင်းကင်တစ်ခုမှာ အတူ လင်းလက်ခွင့်ရတဲ့ ကြယ်ကလေးနှစ်လုံး အဖြစ်နဲ့သာ နေချင်သည်။ တစ်ဖွင့် ထာဝစဉ် လင်းလက်ဖို့ တစ်ဖွင့်က ကြွေပေးဖို့မှ မလိုတာ။

နောက်ပြီး အလင်း တဖြည်းဖြည်း သိလာရတာက မနာလိုတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုပင် ...။ အလင်းရဲ့ အောင်မြင်မှု၊ အရေးပေးခံရမှုတွေကို သူက လုံးဝ မနာလို မရှုစိမ့်ခဲ့တာပရိသတ်တွေက အလင်းကို ခင်မင်နှစ်လိုကြတာ မြင်လျှင် ...

“အလကားပါကွာ ... အောင်မြင်တုန်းမို့လို့သာ အဲဒီလို ဆက်ဆံနေတာပါ။ မအောင်မြင်တော့တဲ့ တစ်နေ့ကျ မင်းကို အရေးတောင်စိုက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး...”

သူ့စကားတွေက အလင်းကို တစ်တိတ်တစ်တိတ် စော်စောနေသလို အလင်းရဲ့ လက်ရှိအောင်မြင်မှုကို ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လို့ ချိုးနှိမ်ချင်တာပဲဆိုတာ အလင်း တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။

“ဒီမှာ မိုးမာန် ... အောင်မြင်မှုဆိုတာကို တစ်သက်လုံး ဆုပ်ကိုင်ထားလို့ မရဘူးဆိုတာ အလင်း နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလင်းက အောင်မြင်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျက်သရေရှိရှိ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိလေး အောင်မြင်ချင်သလို မအောင်မြင်တော့တဲ့ အချိန်မှာလည်း သူဟာ တစ်ချိန်က မှန်မှန်ကန်ကန် သိက္ခာရှိရှိ အောင်မြင်ခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်ပါဆိုတဲ့ နာမည်ကောင်းနဲ့ ရပ်တည်သွားချင်တယ် ...။

“အလင်း ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေက ရှင့်အမြင်မှာ အထင်သေးကောင်း သေးစရာဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ရေးတတ်ရင် ကုသိုလ်ရတယ်လို့ပဲ အလင်း ခံယူတယ်။ အချစ်အကြောင်းရေးရင်းနဲ့ပဲ တကယ့်ဘဝထဲကလူတွေအကြောင်း၊ မှန်ကန်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ အယူအဆတွေအကြောင်း၊ သိသင့်တဲ့ ဗဟုသုတတွေအကြောင်း အလင်း ပြောပြမယ်။ အလင်းဝတ္ထုကို ဖတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ အလင်းဝတ္ထုထဲက အယူအဆ အမှားတွေကြောင့် ဒုက္ခမရောက်စေရ

ဘူး၊ အလင်း ဝတ္ထုဟာ အပျော်ဖတ်ဆိုလည်း ပျော်အောင် ဖတ်ရင်းနဲ့ပဲ အကျိုးတစ်ခုခု ရှိစေမယ်၊ အဲ့ဒါ အလင်းနဲ့ ခံယူချက်ပဲ ...”

“အဟင်း ... အလင်းက ကလေးကလားတွေ ရေးပေမယ့် စကားကြီး စကားကျယ်တော့ ပြောတတ်တာပဲ”

သူ့ရဲ့ တုံ့ပြန်စကားက အလင်းကို ဘာစကားမှ ဆက်မပြောချင်တော့လောက်အောင် စိတ်ကုန် စိတ်ပျက်စေခဲ့တာပင်။

အဆိုးတကား အဆိုးဆုံးကတော့ အလင်းကို အသုံးချဖို့ ကြံရွယ်ခဲ့တာပင် ...။

“အလင်း မိတ်ဆွေ အယ်ဒီတာတွေ၊ သတင်းထောက်တွေ၊ ကိုယ့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါလားကွာ၊ ကိုယ်တို့လုပ်ငန်းကို သူသိများအောင်၊ ကိုယ့်ကို လူသိများအောင် လုပ်ချင်တာပဲ၊ ကိုယ့်ကို အင်တာဗျူးရင် ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိုပါ ပရိုမိုးရှင် လုပ်သလို ဖြစ်တာပေါ့”

အဲ့ဒီလို စကားကို ပြောကျကျပြောတတ်ပြီး အင်မတန်မှ အင်တာဗျူးခံချင်လှတဲ့သူဟာ အလင်း အင်တာဗျူးတွေ မဂ္ဂဇင်းထဲပါရင်တော့ သေချာမှ ဆုံးအောင်မဖတ်ဘဲ ...

“ကိုယ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ စာရေးဆရာကြီးတွေကတော့ ဒါမျိုး အင်တာဗျူးတွေ မဏမဏ မဖြေပါဘူးကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး စာပဲရေးကြတာ၊ အလင်းက သိပ် ပေါ်ပြူလာဖြစ်ချင်နေတာလား”

ဟု ခန့်တတ်ပြန်သေးသည်။

အဲ့ဒီလိုမျိုး အလင်းနဲ့ ဆိုတဲ့ ကြယ်ကို ခူးခြွေလွှင့် ဖော်ပြမှ သူ တစ်ပွင့်တည်း လင်းလက်ချင်လှတဲ့ ‘အတ္တကြယ်’ ချဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ဘယ်လိုမှ အထင်မကြီးတော့တဲ့ အချိန်မှာ အလင်း ခင်ထဲက အချစ်တွေလည်း ကုန်ဆုံးသွားရတော့တာ ...။

နောက်ဆုံး တစ်နေ့မှာတော့ အလင်းက အမှန်အတိုင်းပဲပြောပြီး သူနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတာပင်။

အဲ့ဒီတုန်းက ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျန်ခဲ့တဲ့ မိုးမာန်ဟာ ခုလိုမျိုး ပြန်ဆုတွေ့ခိုက်မှာ အလင်းကို ရန်လိုစောင်းမြောင်းနေခဲ့တော့တာ ...။

အလင်းကသာ သူ့အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အပုပ်ချ ပြောမပြခဲ့ဖူးပေမယ့် သူကတော့ သူ့ရဲ့ သေးသိမ်လှတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ လျော်ညီစွာ လရောင်ကိုလည်း အလင်းအကြောင်း ပြောပြခဲ့မှာပါ ...။

လရောင်ဟာ မိုးမာန်နဲ့ အလင်းနဲ့ပဲ ပတ်သက်မှုကို သိသိနဲ့ပဲ အလင်းထဲမှာ တွယ်ငြိလာခဲ့တာ။ အလင်းကလည်း မိုးမာန်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမှန်း သိပေမယ့်လည်း သူ့ခင်မင်မှုကို မငြင်းဖယ်နိုင်ခဲ့ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ မိုးမာန်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် လတ်တလော အလင်းတို့နှစ်ဦးရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ မိုးမာန်ဆိုတာ ရှိမနေခဲ့ပါ။

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ လရောင်နဲ့ အလင်းတို့ရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကလည်း တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်းလာခဲ့သည်။

ညနေဘက်တွေမှာ အနီးအနားက ဂန္ဓမာပန်းခင်း
တွေဘက်သို့ အလင်း လမ်းလျှောက်သွားတိုင်း သူ အမြဲလိုက်လာ
တတ်သည်။ သူနဲ့ စကားပြောရတာ ပျော်စရာကောင်းသည်။
သူက အမြဲ မေးခွန်းတွေထုတ်တတ်သည်။

“နု ... ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အပြင်မထွက်ဘဲ စာရေးနေတာ
လား။”

“အင်း ...”

“ဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတာ တော်တော် ခက်မှာပဲနော်၊ ကျွန်
တော်ဆို ငယ်ငယ်တုန်းက မြန်မာစာ အရမ်းညံ့တာ၊ စာ
စာကုံး ရေးတာတောင် မနည်းရေးနေရတာ၊ ဝတ္ထုရေး
တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ရေးတတ်တဲ့လူတွေကို ကျွန်တော်
အရမ်း အံ့သြတာပဲ၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရအောင် ဘယ်လိုစဉ်း
သလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား နု ...”

“ပုံသေနည်းချပြီး စဉ်းစားရတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊
လရောင်၊ အတွေးထဲမှာ သူ့အလိုလို ပေါ်လာတာလည်း
ရှိတာပေါ့၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း စာဖတ်ရင်း လူတွေနဲ့ တွေ့
စကားပြောရင်း ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစားမိတာမျိုးလည်း ရှိ
ပေါ့ ...”

“နု ဒီလို ညနေခင်းတွေမှာ ပန်းခင်းတွေဘက် လမ်း
လျှောက်ရင်းနဲ့ရော ဝတ္ထုရေးဖို့ စဉ်းစားမိတာမျိုး ရှိလား”

“အနားကနေ တစ်ယောက်ယောက်က စကားလိုက်ပြီး
မေးခွန်းထုတ်နေရင်တော့ စဉ်းစားလို့ မရဘူးပေါ့။”

“ဒါပေါ့၊ စာရေးဆရာဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေး
ဆေးဆေးနေမှ စဉ်းစားလို့ရ ... ၊ ဟင် ... နုက ကျွန်တော့်
ကို စောင်းပြောတာများလား ...”

အလင်းက သူ့ကိုရည်ရွယ်ပြောတာကို ခုမှ စဉ်းစား
မိဖြင့် မေးလိုက်တာမို့ အလင်းက ရယ်မိသည်။

“ဟင် ... ဟုတ်လား နု၊ ကျွန်တော် လိုက်လာတာ နု
မကြိုက်ဘူးလား၊ နုအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လို့လား၊
အဲ့ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန် ...”

လရောင်က လှည့်ထွက်လိုက်ချိန်မှာ အလင်းက
အိပ်ပေါ်မှာ ကြယ်သီးဖြုတ်၍ ထပ်ဝတ်ထားသော သူ့ရှပ်အင်္ကျီစ
ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

သူက အံ့သြသော မျက်နှာထားဖြင့် အလင်းကို
ကြည့်လာသည်။ အလင်းက သူ့အင်္ကျီစကို ဆွဲထားပြီး သူက
အလင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ငေးကြည့်လျက် ထိုအနေအထားမှာ
တိတ်ဆိတ်ရပ်တန့်နေပြီးမှ အလင်းက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်
နု ...

“အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ စကားပြောလိုက်ရင်
တစ်နေကုန် စာရေးရလို့ နောက်နေ့တဲ့ ခေါင်းတောင်
ကြည်လာပါတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် နုကို ကူညီမယ်”

“ဘာကိုလဲဟင် ...”

“န စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ စာရေးနိုင်အောင် နာမည်မှာ ကျွန်တော် အမြဲနေပြီး စကားတွေ ပြောပြောထားလေ...”

“အမြဲပြောရင်တော့လည်း နားငြီးမှာပေါ့ရှင်”

သူ့စကားတွေ၊ သူ့မျက်လုံးတွေထဲက အဓိပ္ပာယ်အလင်းက မသိချင်ယောင် ဆောင်ထားတတ်မြဲပင် ...။

တစ်ခါတော့ သူက အလင်းကို မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်။

“န... ပြင်ဦးလွင်မှာ နေနေတဲ့အချိန်မှာ ဆန္ဒအရှိဆုံး အတစ်ခုက ဘာလဲ...”

“ဘွားဘွားရဲ့ ချစ်သူဟောင်းကို တွေ့ချင်တယ်”
အလင်းက မဆိုင်မတွ ဖြေသည်။

“အသက်ထင်ရှား ရှိပါဦးတော့မလား နုရယ်”

“အဲ့ဒါ အလင်းလည်း သိချင်တာ၊ အလင်း ရေးလား၊ ဝတ္ထုလေး ပြီးရင်တော့ နောင်ချိုဘက်ထိသွားပြီး နားမလား စဉ်းစားနေတာ”

“နောင်ချိုမှာ နေခဲ့လို့လား...”

“ဘွားရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာ ဖတ်ရသလောက်နော် နောင်ချိုနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိတယ် ထင်လို့လေ”

သူက လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် တည်တံ့သိမ်မွေ့ လုပ်နေပြီးမှ နောက်အကြောင်းအရာတစ်မျိုး လာပြန်သည်။

“န... ဒီရေချမ်းအိုးတစ်ဝိုက်မှာ ဘာတွေကို အကြိုက်ဆုံးလဲ၊ ဘာတွေကို မကြိုက်ဆုံးလဲ...”

“အင်း... အကြိုက်ဆုံးကတော့ လတ်ဆတ်တဲ့ လေကို ရုတ်တ၊ ကောင်းကင်ကျယ်ကြီးနဲ့ တောင်တန်းတွေကို မြင်နိုင်တာ၊ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်တာ၊ မကြိုက်တာကတော့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေက စိုက်ပျိုးမြေတွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ လိုက်ဝယ်ပြီး ခြံကွက်တွေ ပိုင်းပိုင်းပြီး ဈေးကြီးကြီးနဲ့ ပြန်ရောင်းနေတာ”

“နက ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲ...”

“မြေဆိုတာ နေစရာမရှိတဲ့ လူတွေ အိမ်ဆောက်နေဖို့လေ၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေ ငွေကစားဖို့မှ မဟုတ်တာ”

အလင်းပြောတော့ သူက ခဏငြိမ်တွေ့သွားခဲ့တာလည်း သတိပြုမိခဲ့သည်။ မိုးမာန်ရဲ့ စီးပွားရေးဗျူဟာတွေကို အောင် အသိဆုံးပါ။ လုပ်ငန်းတူလုပ်နေတာဟု သူပြောပြခဲ့ဖူးသလို သူလည်း ဒီလို လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ပါကောင်းပါနေမှာပါ။

သို့သော်... အလင်းတို့ စကားပြောဖြစ်ကြရင်း သူ့အဖေအကဲခတ်မိသလောက်တော့ သူဟာ လောဘနည်းကာ အေးချမ်းသူ၊ တစ်ဖက်သားအပေါ် အကောင်းမြင်တတ်သူ၊ စိတ်ဓာတ်ဆင်းအတန်း မနိမ့်ကျသူ တစ်ယောက်ပါ။

ခုချိန်မှာတော့ သူ့တွယ်ငင်မှုကို အလင်းက ရိပ်မိသလို အလင်းရဲ့ ခင်မင်ကြည်ဖြူမှုကိုလည်း သူ ရိပ်မိနေမှာပင်။

၁၇၂ ■ ပြည်ခင်

ဒီနေ့ အလင်းကြိုက်တဲ့ စထရော်ဘယ်ရီဖျော်
ဖျော်ပို့ပေးလိုက်တဲ့ သူ့လုပ်ရပ်လေးကလည်း ချစ်စရာကောင်း
သည်လေ ...။

အလင်းက သူ့အကြောင်းတွေ့ကာ ပြုံးမိလား
စထရော်ဘယ်ရီတစ်ခွက်ကို တစ်မိမိမှ သောက်နေခဲ့မိလေသေး

တောင်ကုန်းပြောင်ပြောင် ကွင်းခေါင်ခေါင်မှာရပ်ရင်း
ဆိုလက်ညှိုးညွှန်ပြနေသော မိုးမာန်ကို ညီညီက ထီးမိုးပေးထား
နုသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာတော့ ခပ်ရိုးရိုးတုံးတုံး အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်
ရပ်နေပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း လရောင်က သက်
ခြင်းချမိပါသည်။

တကယ်တော့ အိမ်ခြံမြေ အကျိုးဆောင်အလုပ်က
မိုးမာန်ရဲ့ သီးသန့်အလုပ်မို့ လရောင်က ဝင်စွက်ဖက်လေ့မရှိပါ။
လရောင် အဓိက တာဝန်ယူရတာက အဆောက်အဦ ဆောက်လုပ်
သည့် အပိုင်းမှာသာ။ အဆောက်အဦ ဒီဇိုင်းဆွဲတာ၊ ဒက်ဂရေးရှင်း
ပြင်တာတွေကိုသာ လရောင်က ကျွမ်းကျင်စွာ ဦးဆောင်တတ်တာ
ပင်။ မိုးမာန် မြေကြည့်ဖို့ အပြင်သွားတိုင်းလည်း လရောင်က
ခလိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဒီနေ့တော့ မိုးမာန် ဇွတ်ခေါ်တာမို့ သူ့ လိုက်တာဖြစ်

သည်။ လိုက်လာတော့လည်း မိုးမာန်ရဲ့ အထာတွေကို မြင်နေပါသည်။

အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် သူ့အဖော်က ခပ်ဆေးဝေးသို့ လျှောက်သွားပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်နေကြချိန်မှာ လရောင်က မိုးမာန်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်ရင်း ...

“မိုးမာန် ... ဟိုအဒေါ်ကြီးတွေကို မင်း မြေရောင်းမလိုလား”

“အေးလေ ... သူတို့က စိတ်ဝင်စားလို့ လိုက်ပြတာ၊ ပထမတော့ ညီညီကို ပြခိုင်းမလို့ပဲ၊ နောက်တော့ ညီညီပြောတာမှမပြောတတ် မဆိုတတ် အဆင်ပြေမှာမဟုတ်လို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြရတာ ...”

“သူတို့ကြည့်ရတာ ခပ်ရိုးရိုးနဲ့ သိပ် ပိုက်ဆံရှိပုံမရပါဘူးကွာ၊ သူတို့ကိုတော့ မရောင်းပါနဲ့၊ မင်း ဈေးပေါ့ပေါ့နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ မြေတွေက ဘာအာမခံချက် ဘာအထောက်အထားမှလည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ သိနားလည်တဲ့သူတွေကို မင်း ရောင်းတာ ထွက်မှမထွက်တာ၊ သူတို့ခမျာ နှစ်စုလေးနဲ့ ဝယ်လိုက်မိပြီးမှ ပြန်လည်းရောင်းမထွက်၊ နေထိုင်လည်း မရဆိုရင် ဒုက္ခမဟုတ်လား၊ မင်းက ပိုက်ဆံရှိလို့ ငွေကစားပြီး အချိန်တန်တော့ ငွေထုပ်ပိုက် ထွက်သွားနဲ့ ပေမယ့် မသိနားမလည်သူတွေက ပိုက်မိပြီးကျန်နေခဲ့မှာကွာ”

“ဟ ... စီးပွားရေးလုပ်နေတာလေကွာ၊ အသုခစတမ်းဆဲနေရာတကာ ငဲ့ကွက်ထောက်ထားနေရင် အလုပ်မဖြစ်ဘူး မင်းက သူများနိုင်ငံမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်သွားခံပြီး

ပြန်လာတဲ့သူဆိုတော့ ဒီက လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်ရဲ့ အထာတွေကို ဘယ်နားလည်မလဲ ...”

လရောင်က မိုးမာန်ကို အံ့သြတိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်ခဲ့မိသည်။ သူငယ်ချင်း အရင်းအချာတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ဖျား ဒီလို နှိမ့်ချ ခွဲခြားတဲ့စကားမျိုး ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ သူမခါမှ မထင်မိခဲ့။

“ပညာ ဘယ်လောက်တတ်တတ် စီးပွားရေးအမြင်မရှိရင် ဘယ်တော့မှ မကြီးပွားဘူး လရောင်၊ ပညာတတ်ပေါင်း မြောက်များစွာ ပိုက်ဆံရှိသူတွေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ဝန်ထမ်းလုပ်နေကြရတာ မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူများ ဝန်ထမ်း လုပ်နေကျလူက ဝန်ထမ်းစိတ်ပဲ ရှိတယ်၊ အလုပ်ရှင်စိတ် မရှိဘူး ...”

“စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုပြီး စိတ်ခံစားချက်ကို ရှေ့တန်းတင်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ မင်းဘာသာ နေ့တိုင်း ဟို ဂေါက်တောက်တောက် စာရေးဆရာမကို ဖွန်သွားသွား ကြောင်နေပြီး ခုမှ ငါ့အလုပ်ထဲ ဘုမသိဘမသိ လာမဖောစမ်းပါနဲ့ လရောင်ရာ”

“မင်း ဘာပြောတာလဲ၊ မင်းစကားတွေက သိပ်လွန်နေပြီ နော် မိုးမာန်၊ မင်း အလင်းနုကို ထိခိုက်ပြောဖို့ မလိုဘူး”

“ဟ ... ငါက အမှန်တိုင်းပြောတာ၊ သူ ဂေါက်တာ ငါ့အသိဆုံး၊ တကယ့်ကို အကြောင်ကြောင် ဂေါက်တော့က်တောက် ...”

၁၈၆ ■ ပုညခင်

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား မိုးမာန် ...”

လရောင်က မိုးမာန်ရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာတော့ မိုးမာန်ရဲ့ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

အဲဒီနေ့က သူ ... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဆီပထမဆုံး စိတ်ပျက်အထင်သေးခဲ့မိသောနေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပေ ၁၆၀၀ ကျော်ရှည်လျားသည့် လိုဏ်ဂူ၏ အတွင်း ဝိုင်းသည် နွေးထွေးစိုစွတ်လျက်ရှိသည်။ တချို့နေရာများမှာ စမ်းရေ နီသံကို ညင်ညင်သာသာ ကြားရတတ်ပြီး တချို့နေရာတွေမှာတော့ ရေသံ တဝန်းဝန်း ဆူညံစွာ စီးဆင်းကျလာသည်။ လိုဏ်ဂူအမိုး ဆီမှ ထိုးထွက်ကျနေသည့် ကျောက်စက်ပန်းဆွဲများ၏ ထိပ်ဖျားမှ ရေများ တစ်စက်စက် စီးကျနေခဲ့သည်။

ဒီနေ့ ပိတ်ချင်းမြောင်ကို အလင်းတို့ သူငယ်ချင်း တွေနှင့်အတူ လရောင်ပါ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ပန်းအိတို့က လရောင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ တဂျီဂျီ ပူဆာကြတာမို့ အလင်းက မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက်မှာ သူတို့ချင်း လည်း ခင်မင်နေကြပြီ။ ပြီးတော့ ပန်းအိတို့က လရောင်ကို အမှတ်တွေလည်း အများကြီး ပေးထားကြပါသည်။

ပိတ်ချင်းမြောင်လိုဏ်ဂူကို အားလုံး အတူတူခွဲကြ ပေမယ့် အလင်းက ဘယ်သွားသွား သေချာကြည့်ရှုလေ့လာ မှတ်

သားတတ်သူမို့ ဟိုနေရာ ရပ်ကြည့်၊ ဒီနေရာ ဓာတ်ပုံရိုက်နှင့်မို့
နောက်မှကျန်နေခဲ့သည်။ လရောင်ကတော့ ပန်းအိတို့နောက် လိုက်
မသွားဘဲ အလင်းကို စောင့်ခေါ်နေသည်။

“လရောင် ရှင် သွားနှင့်လိုရတယ်နော်၊ အလင်းက ဟိုငေး
ဒီငေးနဲ့ ကြာနေဦးမှာ...”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် စောင့်ခေါ်မှာပေါ့၊ ငဲ့... ငဲ့...
ခေါင်းငဲ့လိုက်ဦး န...”

အလင်းက ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ပဲ အာရုံရောက်နေတာမို့
လိုက်ရအမိုးပေါ်ကနေ ကျောက်စက်ပန်းဆွဲတွေ အများကြီး တန်း
လန်းကျနေသည့် နေရာတွေနားသို့နီးလာတော့ လရောင်က အလင်း
ကို သတိပေးသည်။ နှစ်ယောက်အတူ အမိုးနိမ့်နိမ့်လေးအောက်မှ
ငုံ့ဝင်လာခဲ့ပြီးမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်မော
မိသည်။

တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်စားလျှင် ကျန်တာတွေကို မေ့
လျော့ သတိလွတ်တတ်သော အလင်းကို သူက တဖွဖွ သတိပေး
လာခဲ့သည်။

“ချော်လဲဦးမယ်၊ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်...”

“ရှေ့နားက နည်းနည်းချောတယ်နော်”

“ဟိုရှေ့ ကျောက်တုံးပေါ် မနင်းနဲ့၊ ခြေထောက်ရှုမိမယ်”

သူ တဖွဖွ ပြောပါများတော့ အလင်းက ရယ်ချင်
လာကာ...

“အဲ့ဒီလောက်ကြီးလည်း ဂရုစိုက်ပါနဲ့၊ လရောင်ရယ်၊

အဲ့ဒီလောက် ဂရုစိုက်ခံရရင် အလင်းစိတ်က သိပ်မလွတ်
လပ်တော့လို့ပါ”

ဟု ပြောတော့မှ သူက ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်သွား
သည်။

လိုက်ရအပြင်ဘက် ပြန်ထွက်လာကြတော့ လိုက်ရ
ရှေ့ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်တွေကြားမှာ စီးဆင်းနေသည့်
စမ်းရေတွေထဲသို့ အားလုံး အတူဆင်းခဲ့ကြသည်။

“ကိုလရောင်... ပန်းအိတို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါ”

“အိုခေ... အိုခေ... အဲ့ဒီနားလေးမှာ ရပ်လိုက်”

လရောင်က အလင်းတို့ သုံးယောက်ကို ဓာတ်ပုံ
လှမ်းရိုက်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အလင်းက ကြည်လင်နေ
သော ရေတွေထဲက ကျောက်တုံးတွေကို နင်းကာ လျှောက်သွား
နေဆဲ...

“အမေ့...”

“န...”

ရေညှိတက်နေသော ကျောက်တုံးပေါ်ကို အမှတ်
တမဲ့ နင်းလိုက်မိတာမို့ ခြေချော်ကာ အလင်းခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်
သွားချိန်မှာ ဘယ်တုန်းကတည်းက အလင်းနောက်မှာ ပါလာသည်
မသိသော လရောင်က အချိန်မီ ဖမ်းဆွဲထိန်းလိုက်ပါသည်။

ရုတ်တရက် နွေးခနဲ နီးကပ်သွားသော အသံနှင့်
အတူ ထွက်သက်ဝင်သက်ချင်း တိုးတိုက်မိလိုက်သည့် အချိန်လေး

က တိုတောင်းလွန်းပေမယ့် အလင်း နှလုံးသားက တလှုပ်လှုပ် တုန်ရင်ကျန်ခဲ့သည်။

သူက အလင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီးမှ မျက်နှာမူ လွဲနှင့် ...

“သူများ ဂရုစိုက်တာ မကြိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရု စိုက်မှပေါ့ မရွေးနဲ့ရဲ့...”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသွားတာမို့ အလင်းက ပြော ကျန်ခဲ့ရသည်။

ရေထဲက တက်လာပြီး စားသောက်ဆိုင်တန်းတွေ ဘက်သို့ အတူလျှောက်လာကြရင်း အလင်းက Toilet ဝင်ချင်တာနဲ့ ပန်းအိနှင့်အတူ Toilet ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။

အလင်းတို့ ပြန်ထွက်လာပြီး စားသောက်ဆိုင်ဘက် တွေဆီ ပြန်လျှောက်လာတော့ လရောင်ကို မွန်နှင့်အတူ စကား လက်ဆုံကျနေတာ တွေ့ရပါသည်။

“မွန်တို့တွေ ဟိုကိုရောက်တာ အရမ်းကြာနေပေမယ့် တစ်ခါမှ မဆုံဖြစ်ခဲ့ဘူးနော်၊ မွန်လည်း မနက် ၇ နာရီဆို အိမ်ထွက်၊ ည ၈ နာရီ ၉ နာရီမှ ပြန်ရောက်တာဆိုတော့ ဘယ်မှလည်း သိပ်မသွားဖြစ်ပါဘူး၊ မွန်နေတာက ဂျှာရောင် အိဘက်မှာ၊ လရောင်ကရော...”

“ဂျွန်တော်က ချောချူကန်မှာ၊ MRT စီးတော့ ယူတီး ဘူတာက စီးရတယ်”

“မွန်တို့နဲ့ နီးတာပဲ၊ ဒါတောင် မဆုံကြဘူးနော်”

ရေစက်ဆိုတာက ဆန်းတယ်လေဗျာ၊ ဘယ်လောက်နီးနီး မဆုံခဲ့ကြတာတွေ ရှိသလို ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ကြိမန် ဆုံကြတာတွေလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား”

လရောင်က အလင်းလျှောက်လာတာကို လှမ်းကြည့် နှုတ်ပြုံးပြီး ပြောလိုက်တာပင် ...။

သူတို့ဝိုင်းမှာ အလင်းဝင်ထိုင်တော့ လရောင်က အလင်းကို ကြည့်ရင်း ...

“န သူငယ်ချင်းက နအကြောင်း ပြောပြနေတာ၊ နက ဒီမှာ န ငယ်ငယ်က ထိန်းခဲ့တဲ့ နာနီနဲ့အတူနေတာဆို၊ အမေရိကား လိုက်လာဖို့ န ဒက်ဒီခေါ်တာတောင် မသွားဘူးဆို”

“ဟိုသွားနေပြီး အလင်းက ဘာလုပ်ရမှာလဲ လရောင်ရယ်၊ ဒီမှာက အလင်း အလုပ်ရှိတယ်၊ အလင်း ရေးတဲ့စာတွေ ကိုဖတ်နေတဲ့ အလင်းရဲ့ ပရိသတ်ရှိတယ်၊ အလင်း ဝတ္ထုထဲမှာ ထည့်ရေးနိုင်တဲ့ ဘဝတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွေ ရှိတယ်၊ ဒီမှာပဲ အလင်းနေချင်တယ်၊ မေ့ကလည်း အလင်းရဲ့ အမေလိုပါပဲ၊ အလင်းတို့ချင်း သံယောဇဉ် ကြီးကြပါ တယ်၊ ဒက်ဒီကိုတော့ အလင်း သနားပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အလင်း ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာဆိုတာ ကလည်း မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ အလင်း မသိနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“အဟိ ... ဟိ ...”

အလင်းတို့ စကားပြောနေတုန်းမှာ ပန်းအိရယ်ဆီက ကြားလိုက်ရတာမို့ အလင်းက မျက်ခုံးပင့်၍ ပန်းအိကို ကြည့်သည့်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောပုံက ရယ်ရလို့ပါ။ ယောက်ကလည်း နဲ့ တဲ့၊ တစ်ယောက်ကလည်း အထဲတဲ့၊ သူက နဲ့နေမှတော့ နင်လည်း နဲ့လိုက်ရောပေါ့ အထဲရယ်”

“သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်ပေါ့၊ ငါကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလင်းလို့ ပြောတတ်တာ နှုတ်ကျိုးနေပြီ ...”

“သူနဲ့ပြောရင်တော့ နဲ့လိုပဲ ပြောပေါ့ ... နော် မဟုတ်ဘူးလား လရောင် ...”

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အဲဒီလိုပဲ ပြောစေချင်တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ပြောပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါဦးနဲ့ ... နုပို့ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်နဲ့ ထမင်းဆီဆမ်းစားမှာထားပေးတယ်၊ ဒီမှာက ဆတ်သားခြောက်အစစ် ရတာပဲလေ ...”

လရောင်က ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်နှင့် ထမင်းဆမ်း ပန်းကန်ကို အလင်းရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်ပါသည်။

“လရောင်ကော ဟိုမှာ နှစ်တွေအကြာကြီး အလုပ်လုပ်တုန်းက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်ခဲ့ရဲ့လား ...”

အလင်း မေးခွန်းကြောင့် လရောင်က မချီသလိုအားဖြိုးလိုက်ရင်း ...

“ဒီအလုပ်နဲ့ ဒီဝင်ငွေကို ဒီမှာရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့သာ လုပ်နေရတာကလွဲရင် အထွေအထူးတော့ ပျော်ရွှင်မှု မရှိခဲ့ပါဘူး နုရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ နေပြီး ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်ခဲ့တာပါ။ ခုပြန်လာတော့ အစပိုင်းမှာ အခက်အခဲဖြစ်ပေမယ့် ခုတော့လည်း ဟိုမှာမရခဲ့တဲ့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုမျိုးတွေ ရနေပါပြီ”

“အင်း ... မွန်လည်း အဲလိုပဲ၊ ဟိုမှာ မပျော်ပါဘူး”

အလင်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လရောင်က တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးခင်မင်လာခဲ့ကြသည်။ သူနဲ့တွေ့ဆုံ စကားပြောရတိုင်း သူ့ရဲ့ နိမ့်ချတတ်မှု၊ အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုတတ်မှု၊ တစ်ဖက်သားအနေနဲ့ အလေးထားမှုလေးတွေကို မြင်မြင်လာရပါသည်။ လရောင်က နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုတာ အလင်းအသိအမှတ် ပြုရပါသည်။

“ဒါနဲ့ နုတို့ ဂုတ်ထိပ်တံတားဘက် ရောက်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မရောက်ဘူးဘူး၊ အလင်းက ပြင်ဦးလွင်ကိုသာ ခဏခဏရောက်ပေမယ့် ပြင်ဦးလွင် ဟိုဘက် နောင်ချိုအထိတောင် မရောက်ဖူးဘူး၊ နုတို့ ဒီကိုအလာမှာ ဖြတ်လာတဲ့ ဝက်ဝံရွာက နယ်ခြားရွာလေ၊ အဲဒီမှာ နယ်ခြားမှတ်တိုင် ရှိတယ်၊ မြန်မာပြည်အဆုံး ရှမ်းပြည် မြောက်ပိုင်းအစ နေရာပေါ့၊ အဲဒီ နယ်ခြားမှတ်တိုင်ကနေ (မိုင် ၃၀) လောက်

သွားရင် နောင်ချို၊ နောင်ချိုကိုကျော်မှ ဂုတ်ထိပ်တံတား
တဲ့၊ ဂုတ်ထိပ်တံတားက ကမ္ဘာကျော်တံတားပဲလေ၊ ဒီ
ခေါက် မပြန်ခင်တော့ သွားကြည့်ဦးမယ် စိတ်ကူး
တယ်၊ ပြီးတော့ ဘွားဘွား ရေးခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းထဲမှာလည်း
ဂုတ်ထိပ်တံတားတို့၊ နောင်ချိုတို့ ပါတော့ အလင်း
နေရာတွေကို သွားကြည့်ချင်တယ်၊ လရောင်ကို အလင်း
ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ နောင်ချိုနဲ့ အဘွားနဲ့ ဆက်စပ်မှု
တယ်ဆိုတာ ...”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား နု၊ ကျွန်တော်က မနက်ဖြန်
နောင်ချိုသွားမှာလေ၊ မေမေ သွားရှာခိုင်းထားတဲ့ ဘိုးဘိုး
မိတ်ဆွေကို သွားရှာမှာ၊ နု တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား
“ဟုတ်သားပဲ အလင်း ... နင် လိုက်သွားပါလား”
“နင်တို့လည်း လိုက်ခဲ့လေ ...”

“အဟဲ ... ငါတို့က မနက်ဖြန် ကိုနေတိုး ရှုတင် သွားကြ
စရာလေးရှိလို့ မအားဘူး၊ နင်ပဲလိုက်သွားပေါ့”

“နု လိုက်ရင်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေတာ
လေ၊ နု ကားကို ဆီဖြည့်ပေးပြီး ကျွန်တော် မောင်းသွား
ရုံပဲ၊ နု မလိုက်ရင်တော့ ကားငှားသွားရမှာ၊ မိုးမာန်ကား
မအားဘူးလေ၊ အဲဒီလောက် ဝေးဝေးကျတော့ ဆိုင်ကယ်
လည်း မသွားချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ပဲ
ဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါလား နုရယ်၊ နော် ... နု၊ လိုက်ခဲ့နော်
ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်တဲ့အတွက် နုမှာ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိ

စေရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်၊ နော် ... နု
လိုက်ခဲ့နော် ...”

“နားငြီးလာပြီ၊ တနုနုနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“နားငြီးရင် ခေါင်းညိတ် ...”

“ညိတ်လိုက်ပါဟယ် ... ညိတ်လိုက်၊ ညိတ်လိုက်”

အားလုံးက ဝိုင်းပြောနေကြတာမို့ အလင်းက သူနဲ့
အတူသွားဖို့ သဘောတူလိုက်ရပါသည်။

ပိတ်ချင်းမြှောင်က အပြန်မှာ မန္တလေး လားရှိုးလမ်း
ဆုံက ပြည်ချစ်ဘုရား (မဟာအံ့ထူးကံသာ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား)
ဘုရားဝင်ဖူးဖြစ်ကြသည်။

အလင်းနှင့် လရောင်က ခပ်ခွာခွာလေး ယှဉ်ထိုင်
ပြီး ဘုရားရှိခိုးဖြစ်ကြသည်။ ပြီးတော့ လရောင်က အလင်းကို
ခေါ်သည်။

“ခုချိန်မှာ နု စိတ်ဆန္ဒအရှိဆုံးအရာတစ်ခုက ဘာလဲလို့
မေးရင် နု ဘယ်လိုဖြေမလဲ ...”

“အလင်း ... ခုချိန်မှာ ဆန္ဒအရှိဆုံးက အလင်းဘွားဘွားရဲ့
ငယ်ချစ်ကို ပြန်ရှာတွေ့ချင်တာပဲ၊ သူရှိနေသေးလား၊ ဆုံး
သွားပြီလား၊ သူ ဘယ်မှာ ခေါင်းချခဲ့တာလဲ၊ ဘွားဘွားနဲ့
ကွဲသွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းက ဘယ်လိုရှိခဲ့
သလဲ အဲဒါ အလင်း အသိချင်ဆုံးပဲ၊ ဘွားဘွား သိခွင့်မရ
တာတွေကို အလင်း သိချင်တယ်၊ သူ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေ
သေးရင်လည်း သူ့ကို ဘွားဘွားအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြ

ခွင့်ရရင် ဘွားဘွားအတွက် အလင်း တာဝန်ကျတယ်လို့
ခံစားရမှာ၊ အဲဒါကြောင့် ခုပဲ ဆုတောင်းလိုက် သေးတယ်။
ဘွားဘွားရဲ့ ငယ်ချစ်ကို သက်ရှိထင်ရှား ပြန်ရှာတွေ့ဖို့
စေလို့”

“နဲ့ တွေ့မှာပါ”

သူက လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်တာမို့ အလင်း
က သူ့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူက လေးလေးနက်နက် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ခုပဲ အလင်းနဲ့ အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒ
ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါရစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တာ
လေ ...”

သူ့စကားကြောင့် ဘုရားကုန်းတော်တစ်ဝိုက်လုံး
လေပြေလေညင်းလေးတွေတောင် ပိုပြီး အေးမြလာသည်ဟု ထင်
လိုက်မိသည်။

အလင်းက စိတ်နှလုံး အေးချမ်းစွာ တိတ်ဆိတ်ခဏ
ခံမိသည်။

ဘုရားပေါ်က ပြန်ဆင်းလာပြီးနောက် အလင်း
ကားက ရေချမ်းအိုးရွာထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

အလင်းကားကို လရောင်ကမောင်းလာတာမို့အလင်း
တို့ ခြံထဲသို့ ကားကို မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်က ဆင်းကြတော့ မေ့မှန်က လရောင်
လှမ်းပြောသည်။

“လရောင်ရေ ... ရှင် မွန်တို့နဲ့ အတူပြန်လာတာ မိုးမာန်
မြင်ရင်တော့ ဒေါသပုန် ထနေတော့မှာပဲနော်၊ ရှင့်အစား
မျက်ခုံးလှုပ်ပါရဲ့ ...”

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးနေခဲ့သည်။

ပန်းအိတို့ အိမ်ထဲဝင်သွားကြချိန်မှာ သူက ကား

တွေကို အလင်းထံ လှမ်းပေးရင်း ...

“နဲ့ ... ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

“ခဏလေး ...”

အလင်းက သူ့ကို စောင့်ခိုင်းခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်က
အလင်း အခန်းဆီ ခပ်သွက်သွက် ပြေးတက်လာသည်။ ပြီးတော့
အလင်းရဲ့ အိတ်ထဲက စက္ကူဖြင့် သေချာရစ်ပတ်ထုပ်ထားသည့်
အထုပ်လေးကို ယူပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“ဒါလေး လရောင် ယူသွားပါ”

“ဘာလဲ နဲ့ ...”

“ဘွားဘွားရဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ပါ”

သူက အလင်း ပေးသည့် စာအုပ်လေးကို လှမ်းယူ
ပြီး တိတ်ဆိတ် ရွှန်းရီစွာဖြင့် အလင်းကို ငေးကြည့်နေရင်း ...

“နဲ့ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်လာပြီပေါ့နော်”

အလင်းက ပြုံးသော်လည်း မဖြေ။

“ယုံကြည်မှုဆိုတာ ဘာနဲ့တွဲနေတတ်သလဲ သိလား”

“မသိ ...”

အလင်းက ပြုံးစိစိနှင့် လက်ခါပြလိုက်ရင်း နှာခေါင်းကလေး ရှုံ့လိုက်သည်။

လရောင်က ထိုနှာတံစင်းကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပစ်ချစ်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရင်း...

“ယုံကြည်မှုဆိုတာ အချစ်နဲ့ ယှဉ်တွဲနေတတ်တယ်တဲ့၊ တစ်ယောက်ကို ချစ်မှ ယုံကြည်နိုင်တာ၊ ယုံကြည်မှုလည်း ချစ်နိုင်တာတဲ့...”

“ဪ... အဲ့ဒါမျိုး စာသားတွေတော့ အလင်း ဝတ္ထုမှာ ထည့်ရေးဖူးပါတယ်”

အလင်း အဖြေကြောင့် လရောင်က ဘာမှဆင်မပြောတတ်တော့ဘဲ သူ့မျက်ခုံးစပ်ကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် ကုပ်ငြိလိုက်ပါသည်။

အလင်းက ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေရင်း...

“ဒါပေမယ့် စာအုပ်လေး တစ်အုပ် ပေးဖတ်တဲ့ ယုံကြည်လောက်ကိုတော့ အချစ်လို စာမဖွဲ့ဖူးတာ အမှန်ပဲရှင်...”

“ပြီးရောဗျာ...”

သူက စိတ်တိုစွာပြောရင်း လှည့်ထွက်လိုက်တာနဲ့ အလင်းက ရယ်လိုက်မိရင်း...

“ရှင် စကားတတ်တယ်ဆိုတာ နဲ့ အိပ်နေသလောက်ရှိပါတယ် လရောင်ရဲ့...၊ စာအုပ်ကို ရီရီသေသေ ဖတ်နော်၊ ဖတ်ပြီးပြီးချင်း နုကို ပြန်ပေးဖို့လည်း မမေ့နဲ့...”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သူက တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လာရင်း

“နု...၊ နုကိုယ်နု နုလို့ ပြောလိုက်တာလား”

“မသိ...”

အလင်းနု ပြုံးစိစိလေး ပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ လှည့်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

အဲဒီညက ...

န ပေးလိုက်သည့် နု ဘွားဘွား၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်
လေးကို လရောင် ဖတ်ခဲ့သည်။

စာလုံးလေးတွေက သူ့ကိုသူမသိမမီခဲ့သော အင်္ဂလိပ်
ခေတ်အချိန်ကာလသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

အစ ပထမမှာ ဘုရင်ခံ အိမ်တော်ရှေ့ မြက်ခင်းကြီး
ပေါ်သို့ သူရောက်သွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ နယ်ခြားရွာလေးကနေ သူလူ
ပြန်လာခဲ့ရသည်။

မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့
ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ဝေဒနာက သူ့ထံသို့ ကူးစက်လာခဲ့ပြီး ရေခဲ
တို့ရဲ့ ဆန်းကြယ်ပုံကို သိခွင့်ရလိုက်လေသည်။

ပုည ခင်စာအုပ်တိုက်

၁၉၄၂ နှစ်

စိုင်းခမ်းလုံ

နှင့်

နုကြေးမုံ

၁၉၄၂ ခုနှစ်။

အဲဒီနေ့က နု ရင်ခုန်သံကို နု ပြန်ကြားနေခဲ့တယ်။
အိတ် အိတ် ဒုတ်ဒုတ်နဲ့...။ နု စိတ်တွေလည်း အရမ်းလှုပ်ရှားနေ
တယ်။ ပျော်လည်း ပျော်နေခဲ့တာပေါ့...။

စဉ်းစားကြည့်လေ... ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်ရဲ့
အမီး မင်္ဂလာညွှတ်ခံပွဲကို နု တက်ခွင့်ရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်
ရင်ခုန်စရာ ကောင်းသလဲ...။

နုက နု ဝတ်သွားရမယ့် ပန်းရောင်ဂါဝန်လေးကို
အတိအကျသပ်ကြည့်နေတုန်း ဒက်ဒီနဲ့ မာမီရဲ့ စကားပြောသံတွေကို
ကြားနေရတယ်။

“ကိုတို့ ဘုရင်ခံကလည်း အဆန်းပါလား ကို...။ မေတော့
မြန်မာဘုရင်ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကို အသိအမှတ် ပြုဖူးတဲ့ ဘုရင်
ခံမျိုး မကြားဖူးပါဘူး...”

“ဟုတ်တယ် မေ၊ ကိုယ်တို့လည်း ဒါကိုပဲ အံ့သြနေကြတာ၊

၂၀၄ ■ ပုညဝင်

ကိုယ်တို့ ဗမာတွေကတော့ ဒီလို ဖိတ်ကြားခံရတာမျိုး ကျေနပ်ကြတာပေါ့ မေရယ်၊ ဒီပွဲကို အစိုးရအဖွဲ့မှာပါ ဗမာဝန်ကြီးတွေရော ကိုယ်တို့လို အစိုးရဝန်ထမ်းတွေရော မြို့မိမြို့မတွေကိုပါ ဖိတ်ခဲ့တာကိုး၊ သူတို့လူမျိုးတွေကတော့ ဒီလိုလုပ်တာကို မကြိုက်ဘူးလို့ ကြားတာပဲ”

“သူတို့ကို ထိမ်းမြားပေးတဲ့ မင်္ဂလာအခမ်းအနားက ဘုရင် ခံ ချာချိ မှာ လုပ်မှာမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် မေ၊ အဲဒီမှာပြီးမှ ဘုရင်ခံအိမ်တော် မြက်ဆိုင် ပေါ်မှာ မြန်မာဆန်ဆန် မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး ဧည့်ခံပွဲ လုပ်မှာပဲ။ မင်္ဂလာ ဘိသိက်သွန်းဖို့ မန္တလေးက ပုဏ္ဏားတွေတို့ပါ ဖိတ်ထားတယ် ပြောတာပဲ”

“တော်တော် မြန်မာဆန်ဆန်လုပ်မှာပဲနော်၊ ကိုယ့်ထုံးစံလို အသိအမှတ် ပြုတယ်ဆိုတော့ မေတောင် ဒေါ်မန်စမစ်လို သဘောကျသွားပြီ၊ ဒါနဲ့ ရှမ်းစော်ဘွားတွေကော ဖိတ်သလား မသိဘူးနော် ကို”

“သိပေါစောဘွားတို့၊ ညောင်ရွှေစော်ဘွားတို့တော့ ဖိတ်မလား မသိဘူး၊ ကိုယ်လည်း သေချာတော့ မပြောတာပဲဘူး”

“ဒီလိုပွဲကြီးမျိုးကို ကို သမီးကို ခေါ်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ကိုရယ်”

“မေ့သမီးက အရမ်း လိုက်ချင်နေတာလေ၊ မေကလည်း မန္တလေး သွားရမှာဆိုတော့ မေ မလိုက်နိုင်တဲ့ အတွက်

သမီးကို ခေါ်သွားလိုက်မှာပေါ့၊ ကိုယ်တို့ သမီးလည်း ကွန်ဗင့်ကျောင်း တက်နေတာပဲ၊ အင်္ဂလိပ်စကားလည်း ပြောနိုင်နေတာ၊ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲ မဝင်ဆုံမှာ မပူရပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်သားပဲ မာမိကလည်း၊ နုကို အထင်မသေးပါနဲ့နော်၊ နုက ဘုရင်ခံနဲ့တောင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဦးမှာ သိလား”

နုက မာမိတို့နား လျှောက်လာပြီး ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွား သေး ပြောလိုက်တော့ မာမိနဲ့ ဒက်ဒီက ရယ်ကြတယ်။ နုက မာမိနဲ့ ဒက်ဒီကြားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ မာမိက နုပန်းကို ဆက်လိုက်ပြီး ...

“ဟိုရောက်ရင် ဟိုဒီလျှောက်စပ်စုမနေနဲ့ဦးနော်၊ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ ...”

“မာမိကလည်းနော် ... နု ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး မာမိရဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ မေရဲ့၊ ကိုယ်တို့ သမီးက အရွယ်ရောက်နေပါပြီ၊ ကလေးလို အစစအရာရာ လိုက်ပူမနေစမ်းပါကွယ်”

“သမီးကို ကို အုပ်ထိန်းပုံက အရမ်းဘိုဆန်လွန်းတော့ သမီးကို မြန်မာမလေးနဲ့ မတူမှာလည်း စိုးရိမ်မိလို့ပါ ကိုရယ်”

“နု အုပ်ထိန်းပုံကလည်း မြန်မာဆန်လွန်းတယ်လေ၊ သား သမီးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ နေရာတကာ လိုက်ပြောလွန်းပြန်ရင်လည်း ကလေးမှာ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်၊

ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ယုံကြည်မှုရှိရှိ ပုံစံမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘဲ မိဘကိုပဲ အစစ မှီခိုနေတော့မှာပေါ့။”

“မာမိနဲ့ ဒက်ဒီတို့ကလည်းနော်၊ နုကို ဘယ်လိုအုပ်ထိန်းရမယ်ဆိုတာ အမြဲ အငြင်းပွားနေတော့တာပဲ။ နုကလည်း ဘယ်သူ့အုပ်ထိန်းတာမှ သဘောမကျပေါင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အုပ်ထိန်းနိုင်ရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား၊ မာမိရဲ့...”

“သမီးပြောတာ ဟုတ်သားပဲ မေရဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အုပ်ထိန်းနိုင်တဲ့သူမျိုး ဖြစ်အောင်ပဲ ပျိုးထောင်ပေးရမှာပဲ မဟုတ်လား...”

“ကဲ ... ဒီသားအဖတွေကို မနိုင်တော့ပါဘူးနော်”

နောက်ဆုံးတော့ မာမိကပဲ အလျော့ပေးလိုက်တာပေါ့။

မာမိက မန္တလေးက အရေးပိုင်ကတော်တစ်ယောက်ပေါ့။ အမေ နာရေးကို မသွားမဖြစ် သွားရမှာမို့လို့ နုတို့နဲ့ ဒီပွဲတော်အတွဲခွင့်မရတော့ဘူးပေါ့။

နုကတော့ အရမ်း တက်ကြွနေခဲ့တာပေါ့။ ပွဲသွားရမယ့် အချိန်မတိုင်ခင် အစောကြီးကတည်းက အလှတွေ ပြင်ဆင်မိတယ်။ မာမိက နု ဆံပင် ပျော့ပျော့စင်းစင်းလေးတွေကို အလယ်ကနေ ခွဲပြီး နဖူးနားကနေ ကျစ်ဆံမြီးလေးတွေ ဟိုဘက်ဒီဘက် ကျစ်ပြီး ကျစ်ဆံမြီး အဖျားနှစ်ဖက်ကို ခေါင်းနောက်မှာ ပြန်ချည်ပေးတယ်။ ပခုံးပေါ် ဖြာကျနေတဲ့ ဆံပင်လေးတွေကိုတော့ အဆုတ်အလိမ်လေးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ နုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အဆုတ်ပိုင်းလေးကို ကျစ်နေအောင် ကျောဘက်ကနေ စစ်ဆွဲပိတ်

အောက်ပိုင်းကနေ စပြီး ကားသွားတဲ့ ဂါဝန်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ပြီး နုနဲ့ ကိုယ့်အလှကို ကိုယ် ကျေနပ်လို့ မဆုံးနိုင်အောင်ပဲ။

“မာမိ ... နု လှလားဟင်၊ နု လှတယ်မဟုတ်လား”

“လှပါတယ် သမီးရယ်၊ အရမ်း လှလွန်းတော့ မာမိတောင် သမီးကို လွှတ်ရမှာ စိတ်မချတော့ဘူး”

“မာမိကလည်း စိတ်မချတာပဲ ပြောနေ...”

“ဟုတ်သားပဲ မေရယ်၊ သမီးကို ကိုယ့်လက်အပ်ပြီး ဖြောင့်ဖြောင့်သာ သွားပါတော့ကွာ...”

မာမိက နု အလှကို ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ရင်း စိတ်မချ နှင်းနဲ့ပဲ နု ဒက်ဒီရဲ့ ဝန်ထမ်း တပည့်လေး မောင်းတဲ့ ကားနဲ့ မန္တလေးကို ဆင်းသွားတယ်။

နုကတော့ လေဒီရှူး ပန်းရောင်ကလေးကို စီးပြီး ဒက်ဒီနဲ့အတူတူ ဘုရင်ခံအိမ်တော်ကို ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

နုတို့ရောက်တော့ ဘုရင်ခံအိမ်တော် မြက်ခင်းပေါ်မှာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ဆင်နွှဲနေပါပြီ ...။

ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်က ဒက်ဒီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတော့ နုဆီကို လက်ကမ်းလိုက်တယ်။ နုကလည်း ခုံရံတင်းတင်းပဲ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

ဧည့်ခံပွဲကို မြန်မာတွေရော အင်္ဂလိပ်တွေရော အများကြီး တက်ရောက်လာကြတယ်။

နုက ဘုရင်ခံသမီး စုံတွဲကို သဘောတကျ လိုက်လံ လိုက်ငေးမိတယ်။

ဘိသိက်သွန်းတဲ့ အခမ်းအနား စလုပ်တော့ နုက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ ဒက်ဒီက သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့ပြီး စကားတွေပြောနေကြတာနဲ့ နုတစ်ယောက်တည်း ပျင်းလာမိတယ်။

နုက သိပ်မကြာခင်ကမှ ဒက်ဒီ ဝယ်လာပေးတဲ့ ကင်မရာလေးကို ကိုင်ပြီး ဘုရင်ခံအိမ်တော်နားကို လျှောက်သွား စပ်စုနေလိုက်တယ်။

“ဝါး... အိမ်ကြီးက လှလိုက်တာ၊ ခမ်းနားလိုက်တာ”

ဓမ္မ အနီးကပ်တွေ့ရတဲ့ အိမ်တော်ကို အရမ်းသဘော ကျမိတာနဲ့ နုလည်း အကြာကြီး ငေးနေမိတယ်။

နု ဟိုဒီ လျှောက်သွား ငေးကြည့်စပ်စု နေတာကို လိုက်လိုက်ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတော့ နု သတိ မပြုမိ သေးဘူးပေါ့...။

အိမ်တော်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လို့ အားရတော့မှ နုက ဘုရင်ခံအိမ်တော်၊ ဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမေး လိုက်ပြီး...

“ပလိစ်... အိမ်တော်ပုံပါအောင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်ပေးပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကောင်လေးကလည်း နု ကမ်းပေးတဲ့ ကင်မရာကို တရိုတသေ လှမ်းယူပြီး သေချာ ရိုက်ပေးပါတယ်။

ကောင်လေး ပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့မှ နုကို လိုက်လိုက်ကြည့်နေတဲ့ လူကို နု သတိပြုမိသွားတယ်။

သူက ရှမ်းဘောင်းဘီနဲ့ ရှမ်းတိုက်ပုံကို ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းမှာလည်း ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားတယ်။ သူ့အသားက ပြာဖွေးနေပြီး ပါးအိုနှစ်ဖက်က ရဲနေတယ်။ နှုတ်ခမ်းက ပါးပါး သွားလျား၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခွံနည်းနည်းမို့နေတဲ့ သူ့မျက်လုံး အိမ်က ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းဖြစ်နေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့ တောက်ပမှုကိုတော့ ဖုံးကွယ်လို့မရခဲ့ပါဘူး။

သူ့မျက်နှာဟာ ပျော့ပျောင်းမလိုလိုနဲ့ တည်ကြည် သေးနက်တဲ့ အသွင်ကို ဆောင်တယ်။ သူ့ ရပ်နေတဲ့ဟန်က ခပ် ခတ်မတ်နဲ့ သတိရှိနေပုံ ပေါ်နေတယ်။ သူ့ပုံစံက စိတ်ဝင်စားစရာ ဘောင်းတယ်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။

နုက သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေမိတယ်။ သူ့ နုကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်တာလား...။ ဒါမှမဟုတ် အမှတ် ထင်ထင် စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်နေတာလား...။

ဒါကို သိချင်တော့ နုက သူ့ရှေ့ကနေ မျက်နှာလေး မော့၊ ဂါဝန်လေး မပြီး ကြော့ကြော့လေး ဖြတ်လျှောက်ရင်း သူ့ဘက် မသိမသာ မျက်လုံးမှေးစင်းပြီး စွေကြည့်လိုက်တယ်။ သူက နုကို မမြင်သလို မျက်လွှာချထားတယ်။

နုက ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်လာပြီးမှ သူ့ခိုးဖမ်းသလို သူ့ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ သူက သူ့ခိုး ချမိသွားသလို အိုးတိုးအမ်းတမ်းပုံစံနဲ့ သူ့အကြည့်ခိုးကို ပြန်ဖွင့် ထားလိုက်တယ်။

“ဒိ ...”

န ရယ်လိုက်တော့ သူက နုကို ခွေကြည့်တယ်။ နုက မျက်နှာကို ချက်ချင်း ပြန်တည်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့က ကြော့ကြော့မော့မော့လေး ထွက်လာခဲ့တယ်။

န စိတ်ထဲမှာလေ ကျလိ ကျလိနဲ့ သူ့ကို အချစ် စချင်လာတယ်။

သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းကနေ သုံးလေးခေါက်လျှောက် နေလိုက်ပြီးမှ နုက ပန်းရုံထောင့်မှာ သွားကွယ်ပြီး သူ့ကို ချော့ ကြည့်နေလိုက်မိပါတယ်။

ခေါင်းချာချာလည်မတတ် ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့် နုကို ရှာဖွေနေတဲ့ သူ့ပုံစံကို ခိုးကြည့်ရင်း နု ကျိတ်ကျိတ်ရယ် မိနေတယ်။

ဟိုဒီလျှောက်ပါများလို့လားတော့ မသိပါဘူး။ ဒီ မှ စီးလာတဲ့ နုရဲ့ ပွန်းရောင် လေဒီရှူး အသစ်ကလေးက နုကို ဒုက္ခပေးနေပါပြီ ...။ ဖိနပ်က ကျပ်လွန်းတော့ နု ခြေက လေးတွေ ဖဲနောင်လေးတွေမှာ နာကျင် ပွန်းရှလာခဲ့တယ်။

နာကျင်မှုကို သည်းမခံနိုင်လွန်းလို့ နု ဖိနပ်တွေ ချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖိနပ်လေးကို ကိုင်ပြီး မြက်ပေါ် ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး သူ့နောက်နားကို လျှောက်သွားတယ်။

“ဟေ့ ... ယူ ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ”

န အသံကြားတော့ သူက နုကို လှည့်ကြည့်

တယ်။ နုက လက်တစ်ဖက်က ဖိနပ်ကို ကိုင်၊ တစ်ဖက်က ခါး ထောက်လိုက်ရင်း ...

“ညာဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ ယူ တို့ကိုရှာနေတာ မဟုတ် လား၊ ယူ့အကြည့်တွေက တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို နှောင့် ယှက်နေလို့ တို့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ် မကြည့်တော့ဘူး”

ဟာ ဟာ ... ‘ကျုပ်’ ဆိုပါလား။ သူ့ပြောပုံ ခပ်ပြတ် ပြတ်ကြောင့် နုက မခံချင်ဖြစ်သွားမိတယ်။

“ဒါဖြင့် ယူ တောင်းပန် ...”

သူက မျက်နှာကပ်လိုက်တယ်။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ ...”

“တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို နှောင့်ယှက်တဲ့အတွက် ယူ တို့ကို တောင်းပန်ရမှာပေါ့ ...”

“မင်း လူလို့ ကျုပ်ကြည့်တာ ကျုပ်မှာ အပြစ်မရှိဘူးလေ”

နုကို လှတယ်ပြောတော့ နု သဘောကျသွားမိတယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာကိုတော့ တင်းထားမိတုန်းပဲ။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စား မိသွားတာကိုတော့ နု ဝန်ခံပါတယ် ...။

“ယူက ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘုရင်ခံသမီး မင်္ဂလာဆောင် လာတက်တဲ့ ကျုပ်တို့ စော်ဘွားကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လာတာ ...”

“စောင့်ရှောက်တယ် ...၊ စောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတော့ ယူက ဘာလဲ”

“ကျုပ်က မိုင်းသာစော်ဘွားရဲ့ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူး...”

သူ့အသက်ကဖြင့် ၂၀ လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ။ သူက စော်ဘွားရဲ့ တပ်မှူးတဲ့လေ ...။ နဲ့ နည်းနည်းတော့ ဖြူသွားတယ်။ သူ့ပုံစံကလည်း အရပ်မြင့်မြင့် တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ဆိုတော့ ဒီရာထူးနဲ့တော့ လိုက်ဖက်ပါတယ်။

“မင်းကရော ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

နုက ခါးထောက်ရပ်နေရင်းကပဲ ခါးကလေးတော့ လည်တိုင်လေးကို မော့လိုက်ရင်း...

“တို့က ဒီပွဲကို လာတက်ဖို့ ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ် ဖိတ်ကြားတာ ခံရတဲ့ မြန်မာအရေးပိုင်တွေထဲက အရေးပိုင်တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပဲ”

“အရေးပိုင်သမီးဆိုလည်း ဖိနပ်စီးပေါ့”

“အင် ...”

သူ့စကားကြောင့် မော့ထားတဲ့ နဲ့ ခေါင်းလေးက ငိုက်ခနဲ ပြန်ငုံ့လာရတယ်။ သူက ခပ်တည်တည်ပဲ ဆက်ပြောတယ်။

“ပွဲတက်လာတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ အရေးပိုင်သမီးတိုင်း ဖိနပ်စီးကြရတယ်”

“တို့ ဖိနပ်ပေါက်လို့ ခဏချွတ်ထားတာ၊ ခြေထောက်က နာလို့ သေတော့မှာ”

“တော်ရဲ့ နာတာလောက်တော့ အောင့်ခံသင့်တာပါ။ ဒီလို ပွဲမျိုးမှာ ဖိနပ်ချွတ်ကိုင်ထားတာ အမြင်မတော်ဘူး၊ သူတို့

အင်္ဂလိပ်တွေမြင်ရင်လည်း အထင်သေးလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေရှေ့မှာ ငါတို့ မြန်မာတွေလည်း အဆင့်ရှိရှိ နေတတ်တယ်ဆိုတာ ပြရမယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ အဆင့်မြင့်မြင့် နေတတ်တဲ့သူဆိုတာ ခြေထောက်နည်းနည်းနာတာလောက်ကိုတော့ အပြုံးမပျက် အောင့်ခံနိုင်ရမှာပေါ့”

သူ ဒီလိုပြောတော့ နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ နုက နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ခဏတွေရပ်နေမိတယ်။ ပြီးမှ လက်ထဲက ဖိနပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြက်ခင်းပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး နာနေတဲ့ နဲ့ ခြေထောက်ကလေးကို တစ်ဖက်စီ ထိုးစီးလိုက်တယ်။

နာပေမယ့် သူ့ရှေ့မှာ နဲ့ တစ်ချက်မညည်းတော့ဘူး။ နဲ့ သူ့ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းထွက်လာခဲ့တယ်။ ခြေထောက်နဲ့ ဖိနပ်နဲ့ ပွန်းသွားတဲ့နေရာက ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းတိုင်း အရမ်းနာလွန်းလို့ ဒူးညှုတ်ချင်ပေမယ့် နဲ့ အောင့်ခံပြီး ခြေလှမ်းလှလှ လှမ်းလာခဲ့တယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေ အထင်သေးတာတော့ နုလည်း မခံချင်ဘူး။ သူ့အထင်သေးတာလည်း နဲ့ မခံချင်ဘူးပေါ့။ နာလွန်းလို့ မျက်ရည်ဝပေမယ့် နဲ့ အံ့ကြိတ်ခံခဲ့တယ်လေ။

နုနေရာမှာ နဲ့ ပြန်ထိုင်ပြီးတော့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်မိတယ်။ သူကတော့ နုကို မကြည့်တော့ဘူး။

အဲဒီမှာပဲ အခြေအနေက ပြောင်းပြန် ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို ခဏခဏခိုးခိုးကြည့်မိသူက နုပေါ့။ သူကတော့ နုကို လုံးဝ မကြည့်တော့ဘူး။

သူရပ်နေတာ၊ ဟိုဒီလျှောက်နေတာ၊ သူ့စော်ဘွားနဲ့

သွားစကားပြောနေတာ၊ အသိအကျွမ်းနဲ့ နှုတ်ဆက်နေတာ၊ ထိုင်နဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာ၊ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို နဲ့ ခိုးခိုးကြည့်ရင်းရင်းထဲမှာ လှုပ်ရှားနေခဲ့ရတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့၊ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးတဲ့ ခံစားမှုလေးတစ်ခုကို နဲ့ ခံစားလာရတယ်။

သူ့ နုကို အရေးမစိုက်တော့တဲ့အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်လာတယ်။ ဝမ်းနည်းလာမိတယ်။ နဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း အလိုလို စူပပ်လာရတယ်။

“သမီး ... ပျင်းနေပြီလား ...”

ဒက်ဒီက နုနားမှာ ပြန်လာထိုင်ရင်း မေးလာတယ်။

“ဟင်္တင်အင်း ... မပျင်းပါဘူး ဒက်ဒီ၊ နဲ့ ဒီလိုပဲ လျှောက်ကြည့်နေတာ၊ ဒက်ဒီ နှုတ်ဆက်စရာရှိတာ နှုတ်ဆက်ပါ”

ဒက်ဒီက သူ့ဘေးနားမှာ ထိုင်နေတဲ့သူနဲ့ စကားကောင်းနေပြန်တယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဧည့်ခံပွဲက ပြီးဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူ့ရှိနေတဲ့နေရာကို နဲ့ လှမ်းကြည့်ပေမယ့် သူက မရှိတော့ဘူး။ နဲ့ စိတ်ထဲ ဟာတာတာနဲ့ပဲ ပြန်ဖို့ထရပ်လိုက်တယ်။ ဒက်ဒီက ရှေ့ကနေ သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့အတူတူ စကားတပြောပြောနဲ့လျှောက်သွားနဲ့တယ်။ နုကတော့ နောက်နည်းနည်း ချန်လှောက်ရင်းဟိုဒီ မျက်စိကစားပြီး သူ့ကို ရှာမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နဲ့ နောက်ဘက်ကနေ သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရတော့တယ်။

“မင်း ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ”

“အို ...”

နဲ့ လန့်ဖျပ်ပြီး နောက်ကိုလှည့်မိတော့ သူက နုကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ရင်း ...

“မင်း အကြည့်တွေက ကျုပ်ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ကို နှောင့်ယှက်နေတယ်ဆိုတာ မင်း စဉ်းစားမိရဲ့လား ...”

အိုး ... ရှင် လူဆိုးပဲ။ မုန်းစရာကောင်းတဲ့ လူကြီးပဲ။ နုကို ချောက်ချတဲ့လူပဲ ...။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက နဲ့ အကြည့်တွေကို သိနေခဲ့တာလဲ ရှင်ရယ် ...။

သူက နုကိုစိုက်ကြည့်နေပြီး နုကလည်း သူ့အကြည့်တွေထဲမှာ နစ်မြောငြိတွယ်သွားတဲ့ ခဏမှာပဲ ...

“ခမ်းလုံရေ ... သွားရအောင်ဟေ့”

ခေါ်သံတစ်သံ ကြားရတဲ့အချိန်မှာ သူ ထွက်သွားခဲ့တယ်။

“ခမ်းလုံ ...”

နဲ့ သူ့နာမည်ကို တိုးတိုးလေးရွတ်ကြည့်လိုက်မိတော့ ရင်ထဲမှာ နွေးသွားတယ်။

“သမီးရေ ... သွားကြရအောင်”

ဒက်ဒီက လှမ်းခေါ်တာနဲ့ နဲ့ ဒက်ဒီနောက်က လိုက်လာခဲ့ရတယ်။

တောင်စခန်းမြို့လေးက အေးပေမယ့် နုကြေးမုံရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ နွေးနေခဲ့လေရဲ့ ...။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံဆုံနိုင်ဖို့လို့ ထင်မိတော့
သူ့အကြောင်း မကြာခဏစဉ်းစားမိပြီး စဉ်းစားတိုင်းလည်း ရင်
နွေးလာရတတ်တဲ့ စိုင်းခမ်းလုံနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆုံခဲ့ရ
က မေမြို့ကလပ်ရဲ့ မြင်းပြိုင်ကွင်း(ယခု တပ်မတော် ဧည့်ခန်း
ရေ၊ လေယာဉ်ကွင်းနေရာ) မှာပါ။

အဲဒီနေ့ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဒက်ဒီနဲ့မာမီ အပြန်
ပွားခဲ့ကြပါသေးတယ်။ အဲဒီ အငြင်းအခုန်ပြိုင်ပွဲမှာ မာမီအ
နိုင်ရခဲ့ရင်တော့ န သူနဲ့ ဆုံခွင့်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။

“မိန်းကလေးဆိုတာ မြင်းစီးတတ်ဖို့ လိုအပ်လို့လား
ရယ်၊ သမီးကို ကိုတို့ ကလပ်ကို ခေါ်ခေါ်သွားတာလည်း
မေ မကြိုက်ဘူး၊ မြင်းစီးသင်ပေးမယ်ဆိုတော့ ပိုလို့တောင်
မကြိုက်တော့ဘူး...”

“မေမြို့ကလပ်ဆိုတာ မြန်မာအရာရှိတွေ ဝင်ချင်တိုင်း
ဝင်လို့ရတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး မေရဲ့၊ ကိုယ်တောင်မှ အရာရှိ

ရင်းနှီးတဲ့ အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် ပြောပေးလို့ ဝင်လို့
ရတာ၊ သမီးကိုခေါ်သွားရတာက အကြားအမြင် ဗဟုသုတ
ရှိအောင်လို့ပါကွာ၊ သူကလည်း လိုက်ချင်လို့ ခဏခဏ
ပူဆာနေတာ မေလည်းအသိပဲ၊ သမီး ကျောင်းပိတ်ရက်
ကိုယ်တို့ဆီ ပြန်လာတုန်းလေးပဲ သားအဖတွေ အတူသွား
လာရတာပါ”

“ကဲ ... ကလပ်ကို ခေါ်သွားတာကတော့ ထားပါတော့၊
ခု မြင်းပြိုင်ကွင်းမှာ မြင်းစီးသင်မယ်ဆိုတာတော့ မေ လုံးဝ
သဘောမတူဘူး ကို၊ မိန်းကလေးနဲ့ မြင်းစီးတာနဲ့ လုံးဝ
မလိုက်ဖက်ဘူး”

“ကိုယ်တို့ ကလပ်ကို မေ လိုက်ကြည့်စမ်းပါကွာ၊ တချို့
အရာရှိတွေဆို သူတို့ ဇနီးနဲ့ သမီးနဲ့ မိသားစုလိုက်တောင်
စီးနေကြတာပါ၊ မြင်းစီးတယ်ဆိုတာ ကျန်းမာရေးအတွက်
လည်း ကောင်းဘယ်”

“ဒါက သူတို့ ဥရောပလေ့ပါ ကိုရယ်၊ ကိုက အင်္ဂလန်မှာ
ကျောင်းသွားတက်လာခဲ့ပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်အောက်မှာ
အရာရှိလုပ်နေပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြန်မာဆိုတာတော့
မမေ့ပါနဲ့၊ သူတို့လေ့တွေ အရမ်းကူးစက်မခံပါနဲ့နော်...”

“ရောမရောက်ပြီး ရောမလို မကျင့်ရင် ကိုယ်က သင်းကွဲ့
ဖြစ်သွားမှာပေါ့ မေရဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ မာမီရဲ့၊ ဒက်ဒီက အရေးပိုင်ပဲဟာ၊ အပေါင်း

အသင်း ဝင်ဆုံးအောင်တော့ နေရမှာပေါ့။ နုကလည်း အရင်း
မြင်းစီးသင်ချင်နေတာ။ နု လိုက်သွားပါရစေနော်”

မာမိက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ဒီသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေ့ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ရတာဆိုလို့
နုကြေးမုံဆိုတဲ့ မြန်မာဆန်ဆန် နာမည်လေး ပေးခွင့်ရခဲ့
တာပဲ ရှိတော့တယ်နော်”

“နုမို့လို့ မာမိပေးတဲ့ နာမည်ကိုပဲ ဆက်သုံးနေတာ သိလား
ကျောင်းမှာဆို နု သူငယ်ချင်းတွေက ဝင်နီ၊ ပန်စီ၊ မေနီ
မော်လီ ဆိုတဲ့ ကျောင်းက နာမည်တွေပဲ သုံးကြတာ
တကယ်ဆို နု နာမည်က ကစ်တီပဲ”

“အံ့မယ် ... အံ့မယ် တော်ပါတော့၊ အဲဒီ ဘုံနာမည်ကြီး
အိမ်မှာ မသုံးစမ်းပါနဲ့ ...”

ဘာပဲပြောပြော နောက်ဆုံးတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း
မာမိပဲ အလျော့ပေးလိုက်ရတာပါပဲ ...။

တကယ်တော့ နုက ဒက်ဒီလို ဘုံဆန်ဆန်နေရတာ
ကို ကြိုက်ခဲ့တာပါ။ မာမိလို အိမ်မှာနေပြီး အိမ်မှုကိစ္စတွေ မကွက်
ကဲချင်ဘူး။ ဒက်ဒီနဲ့တူတူ ဂျေဖ်ရီလိုချင်တယ်။ မြင်းစီးချင်တယ်။
ခရီးထွက်ချင်တယ်။ နု ကျောင်းနေတော့လည်း ဥရောပ မိန်း
ကလေးကျောင်းဖြစ်တဲ့ စိန်ဂျိုးဇက်ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှာ နေခဲ့ရတာ
ပဲလေ။ နုတို့ကျောင်းရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ ပညာသင်ကြားရေးကို
အင်္ဂလိပ် မယ်သီလရှင်တွေပဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတာ ...။

နုက သတ္တိရှိတယ်။ ရဲရင့် ဖျတ်လတ်တယ် ...

ဆာကပ်ပဝံကြွားတယ်။ ထက်မြက်စူးရှတယ်။ နုမှာ မာမိနဲ့တူတာ
ဆိုလို့ ‘အုလု’ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ နုအသားအရောင်က မာမိလိုပဲ
အနုနုနေတယ်။ အရေပြားကလေးတွေ အရမ်းပါးပြီး အကြောစိမ်း
သေးသေးလေးတွေ ခပ်ရေးရေးပေါ်နေတတ်တဲ့ လက်ကလေးတွေ
ဟာ သွယ်ညွတ်ပျော့ပျောင်းနေတတ်တယ်။ စိတ်တတ်ကတော့
အေးတူမို့ ထက်မြက်ကြံ့ခိုင်ပြီး သွေးကြီးမွေးကြီး နိုင်တယ်။

“ကစ်တီရေ ... လာဟေ့၊ ဟား ... ဆောရီး၊ နုရေ ... သမီး
ရေ လာဟေ့၊ ဒက်ဒီတို့ သွားကြရအောင်”

ဒက်ဒီက နု နာမည်ကို ယောင်မှားခေါ်သလိုလိုနဲ့
အနီကို လှမ်းစတော့ မာမိက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးတယ်။

အဲဒီနောက် သားအဖနှစ်ယောက် ကလပ်ကို အတူ
သူ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

မြင်းစီးရမယ့်နေ့ဆိုတော့ နု ရင်တွေခန့်နေတယ်။
အေး ဝတ်ခိုင်းတဲ့ မြင်းစီးဦးထုပ်ကို သေသေချာချာ ဆောင်းရ
တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နုကိုကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံကို
နု သတိပြုမိသွားခဲ့တယ်။

“ခမ်းလုံ ...”

နုက ယောင်ပြီး တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိပြီးမှ ကိုယ့်
အိမ်ကို လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ဖိပိတ်လိုက်တယ်။ နုရင်တွေ
အိတ်ဒီတ် ခုန်လာခဲ့တာပေါ့ ...။ နု သူ့ဘက်ကိုကျောခိုင်းလိုက်
ပြီး ကိုယ့်ရင်ဘတ်လေးကို ကိုယ် ပြန်ဖိထားရတယ်။

သူက ကလပ်ရဲ့ ထောင့်နားကျကျ နောက်ဘက်
ထိုင်နေခဲ့တယ်။ သူစောင့်ရှောက်ရတဲ့ ဇာတ်ကား ဒီကလပ်ကို ရောက်
နေလို့ သူလိုက်လာတာပဲ ဖြစ်မှာလို့ တွေးမိတယ်။

“သမီး ... လာလေ သွားရအောင်”

ဒက်ဒီ လှမ်းခေါ်တာနဲ့ ဒက်ဒီနောက်ကို လိုက်
ရင်း သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိတော့ သူနဲ့အကြည့်ချင်း
ပြန်တယ်။

မြင်းနားကိုရောက်တော့မှ နဲ့ အာရုံတွေကို စုစည်း
လိုက်ရတယ်။ မြင်းစီးရမှာဆိုတော့ အန္တရာယ်မဖြစ်ချင်ဘူးထင်

“သမီး မကြောက်နဲ့နော်...”

“နဲ့ မကြောက်ပါဘူး ဒက်ဒီ”

နဲ့ မြင်းပေါ်ကို မတွန့်မဆုတ် တက်လိုက်တယ်။
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြင်းစီးရတာ အသားကျလာတယ်။

နုက ဒက်ဒီတို့ အရာရှိအုပ်စုကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး
ခပ်သွက်သွက်လေး စီးလာခဲ့တော့ ဒက်ဒီအသံက နောက်ကထဲ
ပါလာတယ်။

“ကျွန်တော့် သမီးကတော့ အဲဒီလိုပဲဗျ၊ ဘာမဆို သိလွယ်
တတ်လွယ် လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲ သတ္တိအရမ်းရှိတာ”

ဒက်ဒီက နဲ့ သတ္တိရှိတာကို ဘရမ်းသဘောကျခဲ့တာ
လေ ...။ နုက အုန်းခွဲရောင် မြင်းကြီးကို ခပ်သွက်သွက်စီးရင်း
ဒက်ဒီတို့အုပ်စုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးလာခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေရာအရောက်မှာ နုရဲ့မြင်းက ဘာကို
မြင်တယ်မသိဘူး၊ လန့်ပြီး ဟိုလိုက်ရင်း ရှေ့ခွာနှစ်ဖက်မြောက်
ပတ်ပတ်ရပ်လိုက်တယ်။ နဲ့ သေသေချာချာ ကိုင်ထားတဲ့အတွက်
မြှုပ်တော့မကျပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နုရဲ့မြင်းကိုတော့ ထိန်းလို့မရ
တော့ဘူး။ မြင်းက ဘေးဘက်ကို ကွေ့ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်
သွားတော့တယ်။

ဒက်ဒီတို့နဲ့လည်း အရမ်းဝေးသွားပြီ။ နဲ့ အရမ်း
ကြောက်ပေမယ့် အကြိတ်ပြီး မြင်းပေါ်က ပြုတ်မကျအောင် သေချာ
ကိုင်ထားလိုက်တယ်။ မြင်းစက်ကြီးကို ထိန်းနိုင်အောင် ကြိုးစား
တယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝ ထိန်းချုပ်လို့ မရတော့ဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နဲ့ နောက်ဘက်က မြင်းခွာသံကို
ကြားလိုက်ရတော့ နဲ့ အားတက်သွားခဲ့ရတယ်။

ဘယ်သူများလဲ ...။

နုကို ကူညီမယ့်သူလား ...။

နဲ့ တွေးနေတုန်းမှ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ မြင်းက
နုရဲ့မြင်းကို မီလာတယ်။ နုမြင်းဘေးကနေ ယှဉ်ပြီး တက်လာတဲ့
မြင်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ...

“ဟေ့ ... ဒီကို လှမ်းဆွဲလိုက်”

“ခမ်းလုံ ...”

သူ ...။ စိုင်းခမ်းလုံ ...။ သူက မြင်းနှစ်စီးယှဉ်
ကပ်လိုက်ရင်း ...

“ဆွဲလိုက်၊ ကျုပ် လက်ကိုဆွဲလိုက်၊ မကြောက်နဲ့”

သူ့ကိုမြင်တော့ နဲ့ ဘာကိုမှ မကြောက်တော့တော့
ကမ်းလာတဲ့ လက်ကို အမိအရလှမ်းဆွဲလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့
နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ့မြင်းပေါ် ပွေ့ဆွဲယူလိုက်တော့တယ်။

နဲ့ရဲ့မြင်းက လွတ်ထွက်ပြေးသွားချိန်မှာ နကလေး
သူ့မြင်းပေါ်မှာ၊ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တုန်ရီလို့ နေခဲ့တယ်။ သူ့
မြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်စီးနေရင်း ...

“မင်းက ဒီနေ့မှ မြင်းစစီးပြီး အရဲကိုးလွန်းတာကိုး”

နီးနီးကပ်ကပ် ကြားလိုက်ရတဲ့ သူ့အသံက မသေ
ပျောင်းပေမယ့် နှစ်သက်စရာ ကောင်းတယ်။

“ယူ တို့ကို ဘယ်တုန်းကတည်းက စောင့်ကြည့်နေ
တို့ ခုလိုဖြစ်တာကို သိတာလဲ”

နက သူ့ကို ခန့်တဲ့လေး မေးလိုက်တယ်။ သူ့
လည်း နကို ပြန်မေးတယ်။

“အခုကော ကျုပ်ကြည့်နေတဲ့အတွက် မင်းရဲ့ လွတ်လပ်
ခွင့်တွေကို နှောင့်ယှက်တယ်ဆိုပြီး အပြစ်တင်ဦးမှာလား”

“ယူ ကြည့်နေတဲ့အတွက် တို့အသက်ရှင်ခွင့် မဆုံးရှုံးရ
ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်ရင် ကောင်းမလားလို့ ...”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဟိုးနောက်ဘက်က မြင်းခွာသံ
အများကြီး ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် ဒက်ဒီနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေ
လိုက်လာပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ပျော့ပျောင်းနေရာကနေ သူ့
အနေအထားနဲ့ မတ်သွားပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲရပ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ မြင်းပေါ်က သူ့ အရင်ခန့်ဆင်းပြီး နကို ခါးကကိုင်ပွေ့
ပြီး မြင်းပေါ်က ချပေးလိုက်တယ်။

“သမီး ... သမီး မြင်းလန့်ပြီး ပြေးသွားတယ်ဆိုတာ မြင်
လိုက်တဲ့သူတွေ လာပြောလို့ ဒက်ဒီဖြင့် ထူပူသွားတာပဲ
ကွာ ...”

ဒက်ဒီက မြင်းပေါ်က ဆင်းလိုက်ရင်း လှမ်းပြော
လိုက်တယ်။ နက ဒက်ဒီဆီ လျှောက်သွားလိုက်ရင်း ...

“န ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒက်ဒီ၊ နကို ကယ်မယ့်သူ ပေါ်လာ
လို့လေ ...၊ သူက ပြေးနေတဲ့ နမြင်းနဲ့ယှဉ်ပြီး နကို
ဖမ်းဆွဲထားနိုင်ခဲ့တယ်”

“ဟား ... ဒါ တော်ရုံစွမ်းရည်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ် မောင်ရင်၊ ဒါနဲ့ မောင်ရင်က ဒီကို ဘယ်လို ...”

“သူက ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး စိုင်းခမ်းလုံပါ၊ ကျုပ်ရဲ့
တူသားလိုပါပဲ၊ အရမ်း အရည် အချင်းရှိတဲ့ ကလေးပါ”

နောက်ထပ် ရောက်လာတဲ့ မြင်းတစ်စီးပေါ်က ဥပဓိ
နုပင်ကောင်းကောင်း လူကြီးတစ်ယောက်က လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ဪ ... စော်ဘွား စစ်ရွှေကြာရဲ့ တပ်မှူးဆိုမှတော့ အရည်
အချင်းကတော့ ပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ စော်ဘွားမင်း
ကိုရော တပ်မှူးလေးကိုပါ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါရဲ့ဗျာ”

“အရေးပိုင်မင်းရယ် ... အချင်းချင်းတွေပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ဖို့
မလိုပါဘူးဗျာ”

စော်ဘွားစစ်ရွှေကြာက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး အဆင့်

၂၂၄ ■ ပုညဝင်

အတင်းမြင့်မြင့် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ စိုင်းခမ်းလုံကလည်း ဒက်ဒီကို ဦးညွှတ်ပြီး အရိုအသေပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြင်းတွေကိုထိန်းကျောင်းပေးရတဲ့ ပန်ချာပီ စစ်သည်တစ်ယောက်က နုအတွက် မြင်းတစ်ကောင် ယူလာပေးတယ်။

နုက မြင်းသစ်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးထွက်လာရင်း သူ့ကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိတယ်။ သူနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံပြီး ဆက်ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ နု ရင်ထဲ လှိုက်ဖိုနေခဲ့ရတော့ တယ်။

ဒက်ဒီတို့ မြင်းတွေနဲ့အတူ အမိလိုက်စီးလာခဲ့ဆဲ မယ့် နုရဲ့စိတ်ကတော့ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲပြီး မျှော်ရပ်ကြည့် ကျန်နေခဲ့တဲ့ စိုင်းခမ်းလုံဆီမှာ တွယ်ရစ်ခဲ့လေရဲ့ ...။

“ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီတို့ မနက်ဖြန် မြင်းစီးလမ်းတွေဘက် ထွက်စီးကြမှာလား ...”

“ထွက်မှာလေ ...။ ဒက်ဒီ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ချိန်းထားပြီး သား၊ မိုင်းသာစော်ဘွား စပ်ရွှေကြာလည်း ပါမှာ ...”

“မေမြို့ကလပ်က ဒက်ဒီတောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်ရတာ မဟုတ်လား။ ဒက်ဒီ အရင်ပြောဖူးတာတော့ ဒီလိုကလပ် တွေမှာ စော်ဘွားတွေ ဝင်ခွင့်မရှိဘူးဆို၊ အင်္ဂလိပ်က ခွဲခြား ထားတယ်ဆို ...”

“စပ်ရွှေကြာက ပညာတတ်ပဲ သမီးရဲ့၊ သူက အင်္ဂလန်က အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသွားသင်လာတာ၊ ဒီက အင်္ဂလိပ်အရာရှိတွေထဲမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပါတယ်၊ သူက အင်္ဂလိပ်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဝင်ဆံ့တယ်။ အမြဲတမ်း မဟုတ်ပေမယ့် သူ ပြင်ဦးလွင်ရောက်တဲ့ အချိန်တွေမှာတော့ မေမြို့ကလပ်ကို ဧည့်အနေနဲ့ ဝင်ထွက်လို့ရတာပေါ့။”

“သူ ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ ဒက်ဒီ”

“နောက် တစ်ပတ်လောက်ဆို ပြန်တော့မှာလေ ...”

စော်ဘွားစပ်ရွှေကြာ ပြန်ရင် စိုင်းခမ်းလုံလည်း လိုက်သွားရတော့မှာပေါ့ ...။ ဘုရားရေ ... ဒီလိုလေး တွေးထိုးရုံနဲ့ နဲ့ စိတ်တွေ ကြေကွဲချင်သလိုလို ဖြစ်လာရပါလား။

“ဒက်ဒီ ... မနက်ဖြန် ဒက်ဒီတို့ မြင်းထွက်စီးရင် နုတ်လိုက်ပါရစေ ...”

“ဒက်ဒီတို့က ကွင်းထဲမှာစီးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ သမီးတောတောင်တွေထဲက မြင်းစီးလမ်းတွေအတိုင်း စီးမှ မြင်းစီးလမ်းတွေက မြွေလမ်းတွေလို ရှုပ်ထွေးနေတာ။ ၂၁ လမ်းရှိတယ်။ ခရီးကရှည်ပြီး ကြမ်းတယ်။ သမီးလို့ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။”

“နဲ့ လိုက်နိုင်ပါတယ် ဒက်ဒီ ...။ နဲ့ အပင်ပန်းခံနိုင်တာ ကြောက်လည်း မကြောက်ဘူး။ စစ်ချင်း စီးတဲ့နေ့တုန်းကလည်း မြင်းလန့်သွားလို့သာ အဆင်မပြေဖြစ်ရတာ မှားလို့မှမဟုတ်တာ။ နဲ့ လိုက်ချင်တယ်။ လိုက်ပါရစေ ဒက်ဒီ ...”

“သမီး ... ခမ်းလုံကို သဘောကျနေသလား”

“အိုး ... ဒက်ဒီ ...”

မထင်မှတ်ဘဲ မေးလိုက်တဲ့ ဒက်ဒီမေးခွန်းကြောင့် နဲ့ ရှက်သွားမိတယ်။ ဒက်ဒီက နဲ့စိတ်ကို သိနေတာလား။

ဒက်ဒီကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ခပ်ပြုံး

ချက်နှာထားနဲ့ နုကိုကြည့်တယ်။ နုက မဖြေဘူး။ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်တယ်။

“အိုခေ ... သမီး မဖြေချင်နေပါ။ ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘောသဘာဝကို ဒက်ဒီ နားလည်ပါတယ်။ အရွယ်ရောက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ပုံမှန်ပဲ။ ပုံမှန်ကိစ္စပဲ။ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင်သာ ပုံမှန်မဟုတ်တာ။ စိတ်ဝင်စားတဲ့ကိစ္စကို ဒက်ဒီအပြစ်မပြောဘူး။ သမီး သူနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်လို့လည်း ရတယ်။ ဒက်ဒီ မတားဆီးဘူး။ တစ်ခုပဲ သမီး သဘောပေါက်ထားရမယ်။ သူဟာ သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက် ဖြစ်ရမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး။”

နဲ့ ခေါင်းမောပြီး ဒက်ဒီကိုကြည့်လိုက်တယ်။ ဒက်ဒီဟာ နုကို အလိုလိုက်လေ့ရှိပေမယ့် သူ လုံးဝ လက်မခံနိုင်တဲ့ ဆီခွေတွေမှာတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဆန်တတ်တာ နဲ့ သိတယ်။ နုကို လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်သွားလာခွင့် ပေးပေမယ့် နု ချုပ်သင့်တဲ့နေရာမှာ ရပ်ဖို့ သတိပေးတတ်သူ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် နိုင်နိုင်နင်းနင်း ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ သမီး ... ဒီအချက်ကို သမီး လက်ခံတယ်လို့ ကတိပေးရင်တော့ သမီးကို ဒက်ဒီတို့နဲ့ အတူ လိုက်ခွင့်ပေးမယ်။ ခမ်းလုံနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်တဲ့ သမီး

ဆန္ဒကိုလည်း ဒက်ဒီ ခွင့်ပြုပေးမယ်၊ ဒီခရီးမှာ ခမ်းလုံလည်း ပါမယ်ဆိုတာ သမီး သိမှာပါ။”

“န ကတိပေးပါတယ် ဒက်ဒီ ...”

နကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ကတိပေးလိုက်တယ်။

“အိုခေ ... ကောင်းပြီ သမီး၊ သမီး ကတိတည်မယ်လို့ ဒက်ဒီ ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဒီသားအဖတွေ ဘာတွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်တိုင်ပင်နေကြတာလဲ ...”

မာမီဝင်လာတော့ ဒက်ဒီက ချောင်းဟန်လိုက်ရင်း “အဟမ်း ... ဟမ်း ... ဒီလိုပဲ တိုင်းရေးပြည်ရေး တိုင်ပင်ပြောဆိုနေတာပါကွာ၊ ကိုယ်တို့ သမီးလေးလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ တိုင်းရေးပြည်ရေး စိတ်ဝင်စားလာပါပြီပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား သမီး ...”

ဒက်ဒီက မာမီကို ပြန်ပြောရင်း နဘက်ကိုလှည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြတယ်။ နကလည်း မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြပြီး ပြုံးစိစိလေး လုပ်နေမိတယ်။ မာမီသာ နတို့သားအဖက ကတိကိုသိရင် တက်ချက်သွားမှာတောင် စိုးရတာလေ။ မာမီက နကို ဘယ်ယောက်ျားပျိုနဲ့မှ မတွေ့ဆုံစေဘဲ သံကွန်ခြာ ခုနစ်ထပ်နဲ့ အုပ်ထားချင်တဲ့သူကိုး။

“တိုင်းရေးပြည်ရေးအတွက်တော့ မေလည်း စိတ်မအေးဘဲ ကိုရယ်၊ ခုဆိုရင် ဂျပန်တွေက ရန်ကုန်ကိုလည်း နှစ်ခြို

တောင် ဝံ့ကြဲပြီးပြီ၊ တစ်ကြိမ်နဲ့ တစ်ကြိမ်ကလည်း ၂ ရက်ပဲခြားတာ၊ ပြီးတော့ ထားဝယ်ကိုလည်း ဂျပန်က သိမ်းလိုက်ပြီ၊ မော်လမြိုင်ကိုလည်း တိုက်ပြီ၊ မေမြို့ကို ဘယ်တော့ လာတိုက်မလဲဆိုတာတွေ့လှိုက်ရင် မေဖြင့် ကြက်သီးတွေတောင် ထပါရဲ့ ကိုရယ် ...”

“စိတ်အေးအေးထားပါ မေရယ်၊ ခုဆို ကိုယ်တို့ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်လည်း မေမြို့မှာ ရောက်နေပြီပဲ၊ မေမြို့ဟာ ဘေးကင်းစိတ်ချရတယ်ထင်လို့သာ ရန်ကုန်ကို စွန့်ခွာလာခဲ့တာပေါ့၊ ဒီက အခြေအနေတွေကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါ၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့”

ဒက်ဒီက မာမီကို နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်တယ်။ မာမီက စိုးရိမ်တတ်သလောက် ဒက်ဒီက ဘယ်ကိစ္စမဆို သွေးအေးအေးနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်တယ်လေ။ မေမြို့ရဲ့အခြေအနေကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲဆိုတော့ နလည်း မပူပင်ခဲ့မိပါဘူး ...။

လောလောဆယ် နစိတ်ကို စိုးမိုးနေတာကတော့ ခမ်းလုံ တစ်ယောက်တည်းသာပေါ့ ...။

အဲဒီနောက်မှာတော့ နကြေးမုံရဲ့ နေ့ရက်တွေဟာ ရောင်မျိုးစုံယှက်ဖြာ ဆန်းကြယ်တောက်ပလာရတော့တာပေါ့။

အေးစိမ့်နေတဲ့ ၁၉၄၂ ရဲ့ ဖေဖော်ဝါရီ နေ့ရက်တွေ မှာ နတို့ မြင်းစီးအဖွဲ့တွေဟာ မြို့အနောက်တောင် မြင်းစီးလမ်း တွေဖြစ်တဲ့ General's Ride)-Governor Ride နဲ့ Wildemess Ride တွေ အပါအဝင် လမ်း ၈ လမ်းအတိုင်း မြင်းစီးခဲ့ကြတယ်။

မြို့ရဲ့ အရှေ့၊ အရှေ့မြောက်နဲ့ အရှေ့တောင် မြင်း စီးလမ်းတွေမှာလည်း နတို့ မြင်းခြေရာတွေ ထပ်ခဲ့တယ်။ Circular Ride နဲ့ Pagoda Ride လို့ မြင်းစီးလမ်းတွေကိုလည်း နတို့ ရောက် ခဲ့တယ်။

ဒက်ဒီက သူ့မိတ်ဆွေအရာရှိတွေရယ်၊ စော်ဘွား စပ်ရွှေကြာရယ်နဲ့အတူ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး စီးကြတဲ့အချိန်မှာ နကလည်း ခမ်းလုံနဲ့ နှစ်ယောက်တစ်အုပ်စုပေါ့။

သဘောကောင်းတဲ့ စော်ဘွားစပ်ရွှေကြာက ...

ပုညစင်စာအုပ်တိုက်

“ခမ်းလုံ ... ဒီလိုမြင်းစီးတဲ့ အချိန်တွေမှာ ငါ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန် မင်းမှာမရှိဘူးလို့ သဘောထားပြီး အရေးပိုင်မင်း သမီးလေးကိုပဲ စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်ပါ။ ဒီအရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ပါလာတာဆိုတော့ စောင့်ရှောက်မှုလိုအပ်တယ်။ သူ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ် ရှေ့ကို ကျော်ထွက်သွားရင်၊ လမ်းမှားရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ မြင်းရဲ့ အခြေအနေကိုလည်း သေချာ အကဲခတ်၊ မြင်းမှာ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ အမူအရာတစ်ခုခုတွေ့ရင် ချက်ချင်း မြင်းပေါ်က ဆင်းခိုင်းပါ။ သူ့ကိုပဲ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်ပါ။”

စော်ဘွားရဲ့ သဘောကောင်းမှုကြောင့် နကို စောင့်ရှောက်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ ခမ်းလုံဟာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နနဲ့အတူ နို့ခွင့်ရခဲ့တာပေါ့။

န မြင်းက နောက်မှာ ဖြည်းဖြည်းကျန်ခဲ့ရင် သူက စောင့်ခေါ်တယ်။ န မြင်းက ရှေ့ကို ကဆုန်စိုင်းပြေးရင် သူက နောက်ကနေ မီအောင်လိုက်လာတယ်။ အချိန်အတော်များများမှာ ဆော့ မြင်းနှစ်စီး ယှဉ်ရင်း စကားတပြောပြောပေါ့လေ။ အများဆုံး ပြောတာကတော့ န ပါပဲ။ နက မေးခွန်းတွေ ခဏခဏ ဆုတ်တတ်တယ်လေ ...။

“ခမ်းလုံ ... နတို့ အခု စီးလာတဲ့ မြင်းတွေက ဘာမြင်းလဲဟင်”

“မြင်းဆိုတာကတော့ မင်းတို့ အလှမွေးတဲ့ မွေးတွေလို

ပုညစင်စာအုပ်တိုက်

တယ်ရီယာ၊ ရှိဇူး ဆိုတာမျိုး အမျိုးမျိုး ကွဲမနေဘူး တာပဲ။ မြင်းဟာ မြင်းပေါ့၊ ကျုပ်လည်း ဒါတွေ သိပ်ပေါ့ဘူး။ ကျုပ်သိတာကတော့ ဒီမြင်းတွေကို ပျော်ဘွယ်မျိုး မွေးမြူခဲ့လို့ ပျော်ဘွယ်မြင်းလို့ ခေါ်တာပဲ။ မြင်းတွေ မြက်ကိုလည်း ပျော်ဘွယ်က မြက်ကုမ္ပဏီက ပေးပို့တာပဲလေ။ ပျော်ဘွယ်မြင်းနဲ့ မြက်က မြန်မာပြည်မှာ အကောင်ဆုံးပဲတဲ့”

“ဒါတွေ နုတောင်မသိဘူး၊ ရှမ်းပြည်က မနေ့တစ်နေ့က ရောက်လာတဲ့ ယူက ဘယ်လိုသိလဲ ...”

မနေ့က ကျုပ်တို့ စော်ဘွားနဲ့အတူတူ မေမြို့ကလပ်ရောက်တုန်း မြင်းကိုင်တဲ့ ပန်ချာပီစစ်သားတစ်ယောက် ပြောကြားခဲ့တာ ...”

“ဪ ... ဪ ... ဒီလိုလား”

နုက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ် လုပ်လိုက်ပြီး နုကြီးကို ရှေ့ကို ခပ်သော့သော့လေး နှင်လာခဲ့တယ်။

“ဟေ့ ... အဲဒီဘက်က မသွားနဲ့၊ လမ်းမှားလိမ့်မယ်၊ ဒီဘက်လမ်းက သွား ...”

သူက နုကို လှမ်းအော်ပြောရင်း မိအောင်လိုက်တာတယ်။ နုက သူညွှန်တဲ့ လမ်းဘက်ကို ကွေ့သွားလိုက်ရတယ်။ သူက နုကို ပြန်မိလာတယ်။ နုက ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးနေလိုက်တာ။ သူက ရှေ့ဘက်ကို မျှော်ကြည့်ရင်း ...

“ရှေ့မှာ အရေးပိုင်မင်းတို့က တော်တော်ဝေးဝေး ရောက်

နေပြီ ...။ အရေးပိုင်သမီး ဒီလိုစီးနေပုံမျိုးနဲ့တော့ နောက်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့တော့မယ်ထင်တယ်”

“ဘာရယ် ... အရေးပိုင်သမီး ဟုတ်လား၊ ယူ တို့ကို အဲဒီလို ခေါ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ...”

“အဲဒီလို မခေါ်စမ်းပါနဲ့၊ တို့ မကြိုက်ဘူး ခမ်းလုံ၊ တို့ နာမည် နုကြေးမုံ၊ နုလို့ပဲ အားလုံးက ခေါ်ကြတယ်။ ယူလည်း အဲဒီလို ခေါ်နိုင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

သူ့စကားပြောပုံက တည်ကြည်လွန်းနေတော့ နုက သူ့ကို စချင်လာမိတယ်။

“ဒီနေ့ရော ယူ တို့ကို ကြည့်ဦးမှာလား”

သူကမဖြေဘဲ နုကို ခပ်စူးစူး ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဒီနေ့တော့ ယူ တို့ကို အမြဲလိုက်လိုက်ကြည့်နေလို့ ရတယ်နော်၊ ယူ အဲလိုကြည့်တာကို တို့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို နှောင့်ယှက်တယ်လို့ မယူဆတော့ဘူး၊ ယူ အဲလိုကြည့်မှ တို့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရတယ်လို့ပဲ ယူဆတော့တယ် ...။ ကဲ ... ရှေ့ကို သွက်သွက်လေး ပြေးလိုက်ဦးမယ် တပ်မှူးလေးရေ၊ နောက်ကနေ သေချာသာ လိုက်ကြည့်ပေးတော့နော် ...”

“ဟေ့ ...”

နုက ရှေ့ကနေ ကဆုန်စိုင်း ထွက်ခဲ့တော့ သူက

၂၄ ■ ပုညဝင်

လှမ်းအော်ရင်း နောက်ကနေ ဒုန်းစိုင်းလိုက်လာတယ်။ နုက သူ
မမိအောင် ပြေးတယ်။ သူက မိအောင်လိုက်တယ်။ နုရဲ့ ရယ်
မောသံလေးတွေက တစ်တောလုံးအနှံ့ ပျံ့ကြွကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ
အချိန်လောက် ပျော်တာ နုဘဝမှာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်ကို
နု မေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး...။

သစ်ရွက်ခြောက်တွေပေါ်ကို မြင်းခွာနင်းသွားတဲ့
အသံ ...။

သစ်ရွက် သစ်ကိုင်းတွေကို တိုးတိုက်လာတဲ့ အသံ။
ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာ မှုန်ရီနေတဲ့ မြူနင်းတွေ။
ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းစွာ ရယ်မောနေမိတဲ့ နုရဲ့အသံ။
နုကို ကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာခဲ့တဲ့ သူ့
အပြုံး...

ပြီးတော့... နုကို လှမ်းလှမ်း ပြောဆိုသတိပေးနေတဲ့
သူ့အသံကလည်း တောတောင်တစ်ဝိုက်မှာ ပဲ့တင်ထပ်လို့...

မြင်းစီးလမ်းတွေဘက်ကို မသွားတဲ့ ရက်တွေမှာ
လည်း ဇော်ဘွား စင်ရွှေကြာ မေမြို့မှာ ရှိနေတဲ့အချိန်တွေဆို
ကလပ်ကို အမြဲလာတတ်လို့ နုလည်း ခမ်းလုံနဲ့ မကြာခဏတွေ့
ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နုက ဒက်ဒီနဲ့အတူ ကလပ်ကို လိုက်လိုက်လာတတ်
တာကိုး...။ တကယ်ဆို နုတို့ တွေ့ရတာ အချိန်ဘယ်လောက်မှ
ကြာသေးပေမယ့် နုတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကတော့ ငြိ
တွယ်နွေးထွေးနေခဲ့ပြီပဲလေ...

“ခမ်းလုံ... ဂုတ်ထိပ်တံတားကို ရောက်ဖူးလားဟင်”

“ရောက်ဖူးတာပေါ့၊ ကိုယ်တို့ ဒီကို မီးရထားနဲ့လာရင်
ဂုတ်ထိပ်တံတားပေါ်ကနေ ဖြတ်လာရတာပဲ...”

“ယူတို့က ဒီကို မီးရထားနဲ့ လာတာလား...”

“ဇော်ဘွားမင်းနဲ့ အတူလာရင်တော့ ကားနဲ့လာတာပေါ့၊
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဆိုရင်တော့ မီးရထားနဲ့ပဲ လာတာ
လေ...”

“နက ဂုတ်ထိပ်တံတားကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတာ၊ ဂုတ်ထိပ်တံတားပေါ်ကနေ မဖြတ်ရရင်တောင် တံတားကို လှမ်းကြည့်ရတဲ့ နေရာထိတော့ သွားကြည့်ချင်တယ်။ ဒက်ဒီမိတ်အောင်ဂျင်နီယာတွေ ပြောကြတာတော့ ဒီတံတားကြီးက မွှာပေါ်မှာ ဒုတိယအမြင့်ဆုံး တံတားတဲ့။ ပေ ၃၀၀ ကျော် မတ်စောက်တဲ့ လျှိုကြီးနှစ်ခုကို ဖြတ်ပြီး ဆောက်ထားတာတဲ့။ တံတားဆောက်ဖို့ ဖစ္စည်းတွေကို အမရိကနိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့ကနေ သင်္ဘောကြီးတွေနဲ့ သယ်ဆောင်ခဲ့ရတာတဲ့။ တူထပ်တဲ့ တောတွေကို ခုတ်ထွင်ပြီး ခက်ခဲခဲဆောက်ခဲ့ရပေမယ့် ဆောက်လုပ်ချိန် ၉ လပ်ကြာတာတဲ့ ...။ အင်္ဂလိပ်တွေက သိပ်တော်ကြတာပဲနော်။ ဒီတံတားကြီး ဆောက်ပေးတဲ့အတွက်တော့ အင်္ဂလိပ်တွေကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“ကိုယ်ကတော့ ကျေးဇူးမတင်နိုင်ဘူး န ...”

သူ့လေသံက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေတာမို့ န အံ့သွားမိတယ်။ သူ့မျက်နှာကလည်း တည်ကြည်လွန်းနေတယ်။

“ဒါက ကိုယ်တို့နိုင်ငံကို ကျွန်ုပ်တို့ခွဲတဲ့တွက် သူတို့ဘက်ပြန်ပေးတဲ့ မဖြစ်စလောက် နှစ်သိမ့်ကြေးလေးလည်း ပြန်နိုင်တာပဲလေ ...”

သူ့လို သာမန်ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေး တစ်ယောက်ဆီက ဒီလိုစကားမျိုး ထွက်လာတာ အံ့သြစရာပဲ မဟုတ်လားနကတော့ နိုင်ငံရေးတွေ သိပ်စိတ်ဝင်မစားပါဘူး။ နားလည်းမလည်

သူး။ စဉ်းလည်းမစားတတ်ဘူးလေ ...။ နတို့ဘဝက အဆင်ပြေသားပဲ။ န ဒက်ဒီက ပညာတတ် အရာရှိ၊ အစိုးရပိုင်းနဲ့လည်း ခင်ဆုံနေတာ။ နဘဝမှာ မျက်နှာငယ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘူးလေ ...။

“န ... အင်္ဂလိပ်ကို အထင်ကြီးလား ...”

န သူ့မေးခွန်းကို မဖြေတတ်လို့ နှုတ်ဆိတ်နေမိတယ်။

“န အထင်ကြီးမှာပါ။ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကိုယ်တို့ထက်ပိုပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ လူမျိုးအဖြစ် ကိုယ်တို့အပေါ် လွှမ်းမိုးချင်ခဲ့တာကိုး ...။ ကိုယ်လည်း သူတို့ရဲ့ တီထွင်မှုတွေ နည်းပညာတွေကို အထင်ကြီး သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ သိပ္ပံအတတ်ပညာတွေကို လက်ခံချင် ခံမယ်။ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုကို ရွေးချယ်တဲ့နေရာမှာတော့ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုကို မရွေးချယ်ဘူး။ ကိုယ်တို့ယဉ်ကျေးမှုကိုပဲ ရွေးချယ်မယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ မြန်မာတွေရဲ့ အကြီးမားဆုံးလိုအပ်ဆန္ဒက သူတို့တွေ ကိုယ်တို့တိုင်းပြည်က ထွက်ခွာသွားဖို့ပဲ ...။

“ခုဆိုရင် ဂျပန်က ထားဝယ်တို့ မြိတ်တို့ကို သိမ်းပြီးနေပြီ။ ဂျပန်ဝင်လာတာကို သူတို့ မကာကွယ်နိုင်ရင် သူတို့ အရှက်ကွဲပြီ ...။ မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားတွေ ရှေ့မှာ သူတို့ ဘယ်တော့မှ လက်မထောင်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဂျပန်ဆိုတာ အရိုင်းအစိုင်းကောင်တွေပဲ။ ဂျပန်

နှိပ်စက်မှုနဲ့ ကိုယ်တို့ပြည်သူတွေ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် တွေ့ရလိမ့်မယ်”

န သူ့ကို အံ့အံ့သံသံ ကြည့်နေလိုက်မိတယ်။ သူ့ထဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောပြီးမှ နုအကြည့်ကို သတိပြုမိပြီး ငြိမ်သွားခဲ့တယ်။ နုကတော့ ဒီလိုစကားမျိုးတွေကို ဒက်ဒီ မကြားတာတော်ပါသေးရဲ့လို့ တွေးမိတယ်။ ဒက်ဒီကတော့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို သိပ်အထင်ကြီးသူလေ ...။

“ဒါနဲ့ ခမ်းလုံတို့က ဘယ်တော့ ပြန်ကြမှာလဲ ...”

“ဒီညနေ ပြန်ကြမှာ ...”

“ဟင် ...”

န တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ န သူနဲ့မခွဲချင်သေးဘူး။ “စော်ဘွားမင်းတို့ မိသားစုက ဒီညနေပဲ ကားနဲ့ ပြန်ကြမှာလေ ...။ ဧည့်သည်လည်း ပါလာမှာဆိုတော့ ကားမဆွဲလို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့ရမှာ။ ကိုယ်က မနုဏ် ဖြန့်ကျမှ ရထားနဲ့ ပြန်မှာ ...”

“ခမ်းလုံကလည်း ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပြန်ချင်နေခဲ့တာလား ...”

နက ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ထိန်းပြီး သူ့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးမိတယ်။ နုကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာတာမြင်ရတယ်။

နတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ခဏလေး ငြိမ်သက်နေမိကြတယ်။ ပြီးတော့ သူက တစ်လုံးချင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်တယ်။

“မပြန်ချင်ပေမယ့် နေဖို့မဖြစ်နိုင်လို့ ပြန်ရမယ်”

သူက ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီးပုံပါပဲ ...။

သူ ဒီလိုပြောလာမှတော့ နုကလည်း မတိုးလျှိုးချင်တော့ပါဘူး ...။ နုက ဝမ်းနည်းစိတ်ကို အမြန်ဆုံး ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး လေသံမှန်မှန်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ယူနဲ့ နုနဲ့ ဘုရင်ခံအိမ်တော်ရှေ့မှာ စတွေ့တဲ့နေ့က ဖိနပ်ပေါက်လို့ နာတာကို ဣန္ဒြေမပျက်အောင် အောင့်ခံဖို့ ပြောခဲ့တာ နု ခုထိမမေ့ဘူး။ နုကို အဲဒီလို သတိပေးခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခုဆို နုက ကိုယ့်ဣန္ဒြေမပျက်ပြားဖို့ဆိုရင် စိတ်ဝေဒနာကိုရော ခန္ဓာကိုယ်ဝေဒနာကိုပါ အပြုံးမပျက် အောင့်ခံနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်နေပြီ”

နက ကိုယ့်အသံကို ကိုယ် မတုန်အောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တယ်။ နု မျက်နှာကလည်း အေးစက်တည်ငြိမ်နေတယ်။ ရှင်ကိုချစ်မိတဲ့ ဝေဒနာ၊ ရှင်နဲ့ မခွဲနိုင်တဲ့ ဝေဒနာနဲ့ မပြန်ပါနဲ့ဦးလို့ ပြောချင်တဲ့ နုရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကို နု ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။

“ယူ့ကို တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုပါရစေ ခမ်းလုံ ...”

“... ..”

“န ဂုတ်ထိပ်တံတားကို မြင်ဖူးချင်တယ်။ မနက်ဖြန် ယူ့နုကို လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား ...”

သူက နုစိတ်ခံစားမှုတွေကို နားလည်တဲ့ အကြည့်မျိုးတွေနဲ့ နုကို ငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲက စကား

တွေကို နဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ကြားနေခဲ့ရတယ်။ သူက မသိမသာ အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး မာန်တင်းလိုက်ပုံရတယ်။

“ကောင်းပြီလေ ... ကိုယ် လိုက်ပို့ပါ့မယ်၊ မနက်ဖြန် မနက် စောစော ရထားနဲ့ မေမြို့ဘူတာကနေ နောင်ချိုဘူတာထိ သွားမယ်၊ မေမြို့နဲ့ နောင်ချိုက မိုင် ၃၀ ဝန်းကျင်ပဲစေး တယ်၊ နောင်ချိုဘူတာကနေ ဂုတ်ထိပ်တံတားနားအထိကို တော့ တောလမ်းကနေ မြင်းနဲ့သွားမှပဲရမယ်၊ နောင်ချို ဘူတာနားမှာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူ့ဆီ က မြင်းငှားပြီးသွားလို့ရတယ်၊ အပြန်ကျရင်တော့ နောင်ချို ဘူတာကနေပြီး ရထားနဲ့ ပြန်ကြတာပေါ့၊ ကိုယ်ကတော့ နုကို လိုက်ပို့ပြီး နောက်နေ့ကျမှ မိုင်းသာပြန်မယ်၊ သွား ရမယ့်ခရီးက တိုပါတယ်၊ မေမြို့ကို ညနေလောက် ပြန် ရောက်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် နုက အိမ်ကထွက်လို့ လွယ်ပါ့ မလား ...”

“ဒက်ဒီနဲ့ မာမိက မနက်ဖြန် မန္တလေးဆင်းကြမှာ၊ နောက် တစ်နေ့ မနက်ကျမှ ပြန်လာမှာ၊ နု သူငယ်ချင်းဆီ သွား လည်မယ်ပြောပြီး အိမ်ကထွက်လို့ရပါတယ်”

“နု တစ်ယောက်တည်း လိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်တယ်”

“နု ကိုယ့်ကို ယုံရဲ့လား”

နုက တုန်ယင်လာပြီး ကွေးလုဆဲဆဲ နှုတ်ခမ်းလေး ကို စေ့ပိတ်ဆွဲတင်းပြီး ပြုံးလိုက်မိတယ်။

“ယူ့ကိုယုံတယ်၊ နုကိုယ်နုလည်း ယုံတယ်၊ နုတို့ နှစ် ယောက်လုံးက ဘယ်လို ဝေဒနာမျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အောင့် အည်းသည်းခံနိုင်တဲ့ သူတွေပဲ မဟုတ်လား ခမ်းလုံး...”

နုတို့နှစ်ယောက် မေမြို့ဘူတာဘက်ကို ခပ်မြန်မြန်
သွက်ခဲ့ကြတယ်။

“ဟော ... ရထားလာပြီ”

ရထား ဥဩသံ ကြားလိုက်ရတဲ့ချိန်မှာ နုတို့ခြေလှမ်း
သွေ့ ပိုသွက်လာတယ်။ ရထားပေါ် လှမ်းတက်လိုက်ချိန်မှာ သူ့ကို
ကြည့်ရင်း နု စိတ်တွေ ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်လာခဲ့မိတယ်။ နု ရင်ခုန်
တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပျော်တယ်။ မကြာခင် ရထား
ကြီးက ပြင်ဦးလွင်ဘူတာကနေ ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။

နုတို့ နှစ်ယောက်လုံးက ရှမ်းဘောင်းဘီ ရှမ်းတိုက်ပုံ
ခေါင်းပေါင်းကိုယ်စီ ပေါင်းထားကြတယ်။ မသိရင် ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်လို့ ထင်ရတယ်။ ခပ်ချောချော ရှမ်းကလေးတွေပေါ့။
သူတွေက နုတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောကျတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်
ကြည့်သွားကြတယ်။ နုသိတဲ့သူတွေ တစ်ယောက်မှ မပါလို့ စိတ်
အေးရတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ရထားကြီးက ဝက်ဝံဘူတာမှာ
ချိတ်တယ်။ သူက နု နားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောပြတယ်။

“နု ... ဒါက ဝက်ဝံရွာလေ၊ နယ်ခြားရွာပေါ့၊ ဒီရွာက
မြန်မာပြည် အဆုံးပဲ၊ ဒီရွာရဲ့ ဟိုဘက်က စပြီး ရှမ်းပြည်
မြောက်ပိုင်းထဲဝင်သွားတာ ...”

နုက သူပြောပြနေတာကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့
အထောင်ရင်း ဘူတာတစ်ဝိုက်မှာ သွားလာနေတဲ့ လူတွေကို
ရှမ်းကြည့်နေလိုက်မိတယ်။

“နု ... ရုပ်ဖျက်မှဖြစ်မယ်၊ ရော့ ... ဒါနဲ့လဲဝတ်လို့တယ်
ဟိုဘက်မှာ အိမ်သာရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ သွားလဲလိုက် ...”

ခမ်းလုံ လှမ်းပေးတဲ့ အဝတ်ထုပ်ကိုယူပြီး အိမ်သာ
ဘက်ကို နု ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်လာခဲ့တယ်။

သူ ပေးတဲ့ ရှမ်းဘောင်းဘီနဲ့ ရှမ်းတိုက်ပုံပွင့်တိုက်
ဝတ်၊ နု ဆံပင်လေးတွေကို ခေါက်ထည့်ပြီး ခေါင်းပေါင်း ပေါင်း
လိုက်တော့ နုပုံစံက ယောက်ျားလေးနဲ့ တူသွားတယ်။

နု ပြန်ထွက်လာတော့ သူက နုကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
ကြည့်ပြီး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်တယ်။

“ယူ ဘာပြုံးတာလဲ ...”

“ခုလိုကျတော့ မင်းက မိန်းကလေးနဲ့မတူတော့ဘူးလေ
ရှမ်းချောချောလေးနဲ့ တူသွားတယ်၊ ကဲ ... သွားစို့၊ ဘေး
ကြာ ရထားဝင်လာတော့မယ် ...”

၂၄၁ ■ ပုညဝင်

အဲဒီနောက်တော့ ရထားကြီးက ရှမ်းပြည်မြောက်ဘက်
ထဲကို စဝင်လာခဲ့တယ်။ မွန်းမတည့်ခင်မှာပဲ နောင်ချိုဘူတာ
ရောက်လာတယ်။

“ဒါ နောင်ချိုပဲလေ နု၊ လာ... ဆင်းကြရအောင်”

နု သူနဲ့အတူ ရထားပေါ်က ဆင်းလိုက်တယ်။
ခြေလှမ်းတွေကလည်း သွက်လက်တက်ကြွလို့ပေါ့။

ဘူတာနားက သူ့မိတ်ဆွေရဲ့ အိမ်မှာ မြင်းနှစ်ကောင်
ငှားပြီး ဂုတ်ထိပ်တံတားဘက်ကို ဆက်ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ
နေမွန်းတည့်လှပြီ။ ဒါပေမယ့် လေကအေးနေပြီး တိမ်ကလည်း
ထူထပ်နေတော့ နေပူဒဏ်ကို သိပ်မခံရပါဘူး။

တောလမ်းအတိုင်း နုတို့မြင်းနှစ်စီးက ခပ်သွက်သွက်
လေး ပြေးလွှားနေခဲ့ကြတယ်။ တောလမ်းနဲ့ ယှဉ်နေတဲ့ မီးရောင်
လမ်းကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရတယ်။ တံတားပေါ်ကို ရထားပေါ်
လို့ရတာဆိုတော့ နုတို့က တံတားပေါ်က ဖြတ်သွားလို့ မရနိုင်
ပေါ့။ ရထားနဲ့ဖြတ်ချင်ရင် ကျောက်မဲဘူတာအထိ လိုက်သွား
ဆိုတော့ ခရီးက ဝေးသွားပြီလေ။ ညနေအမိပြန်ဖို့ အဆင်ပြေ
မှ ပြောတော့မှာ။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မတ်စောက်လှတဲ့ လျှိုကြီး
ကို ဖြတ်ပြီးဖောက်ထားတဲ့ အံ့ဩဖွယ် ကမ္ဘာကျော် ဂုတ်ထိပ်တံ
ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတော့တယ်။

နုတို့ မြင်းတွေကို ဧကသပ်ရပ်လိုက်ပြီး ဂုတ်
တံတားကြီးကို အတူလှမ်းမျှော်ကြည့်မိကြတယ်။

ပုည ခင်စာ အုတ်တိုက်

နုတို့နှစ်ယောက်လုံး ‘တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး

မျှော်နေပြီးမှ နုက သူ့ကို ခပ်တိုးတိုး ခေါ်မိတယ်။

“ခမ်းလုံ...”

“အင်... ဟင်...”

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အတူတူ ဒီနေရာကနေ တံတား
ကြီးကို ခုလိုလှမ်းကြည့်ဖူးလားဟင်...”

“မကြည့်ဖူးပါဘူး...”

“ဒီအချိန်လေးက အံ့ဩဆန်းကြယ်တဲ့ အချိန်လေးတစ်ခုလို့
ခံစားမိနေလား...”

“အင်း...”

“နုတော့ ဒီအချိန်လေးကို သိမ်းထားမယ်၊ ယူရော...”

“ကိုယ်ကလည်း သိမ်းထားမှာပါ”

“နုတို့ နှစ်ယောက်အတွက် သိမ်းထားစရာတွေ များလွန်း
နေပြီလို့ မထင်ဘူးလား ခမ်းလုံ...”

“သိမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေက သုံးစွဲလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းထက်
ပိုပြီး ရေရှည်ခံတာပေါ့ နု...”

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ခမ်းလုံ၊ သုံးစွဲ
လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းက ရေရှည်မခံပေမယ့် သုံးနေတုန်းမှာတော့

စိတ်ကျေနပ် ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်စိတ်ကျေနပ်မှုကို ဦးစားပေးလိုက်ရင် အသုံးခံရတဲ့
ပစ္စည်းက ပျက်စီးသွားနိုင်တာပဲလေ၊ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်

တန်ဖိုးထားတဲ့ ဘယ်အရာကိုမဆို ကိုယ့်စိတ်ကျေနပ်မှု

ပုည ခင်စာ အုတ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

အတွက် ချပြီး သုံးစွဲလိုက်ဖို့ထက် အမြတ်တနိုး သိမ်းထားနိုင်ဖို့ကိုပဲ အမြဲ စဉ်းစားတယ်လေ ...”

နု သက်ပြင်းလေးကို အသာချမိတယ်။ နုလည်း သိမ်းထားရမှာပါပဲလေ။ ဒက်ဒီကို ပေးခဲ့တဲ့ ကတိအတွက်၊ နုရဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ပေါ့ ...။

မွန်းတိမ်းသွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ နုတို့နှစ်ယောက် လာရလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

မြင်းခွာသံက အလာတုန်းကလောက် မသွက်တော့ဘူး။ မျက်နှာတွေကလည်း အလာတုန်းကလို မလန်းတော့ဘူး။ ခွဲရတော့မှာကိုး။ မကြာခင် ခွဲခွာရတော့မှာကိုး။

နုတို့နှစ်ယောက် မြင်းကိုယ်စီနဲ့ တောလမ်းအတိုင်း ပြန်လာနေချိန်မှာပဲ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ဝဲပျံသွားတဲ့ လေယာဉ်တွေကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ လေယာဉ်က မြေပြင်နဲ့နီးထားလေယာဉ်စက်သံက အရမ်းပဲ ဆူညံသွားခဲ့တယ်။

ခမ်းလုံက မျက်နှာအရမ်းပျက်သွားခဲ့တယ်။

“ဂျပန်လေယာဉ်တွေ ထင်တယ်၊ မေမြို့ဘက်ကို ဦးတည်သွားနေတာ ...”

“ဒါ ... ဒါဆို မေမြို့ကို ဗုံးကြဲမလို့လားဟင်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ...”

“ဟင် ...”

နု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရတယ်။ မေမြို့အိမ်အတွက် စိုးရိမ်တယ်။ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီအတွက် စိုးရိမ်တယ်။

နုတို့နှစ်ယောက် မြင်းငှားခဲ့တဲ့ အိမ်ကိုရောက်တော့ သူတို့တွေလည်း ထိတ်လန့်နေတာကို သိလိုက်တယ်။ မကြာခင်မှာပဲ မေမြို့ကိုပြန်ဖို့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးတွေ ပြတ်တောက်သွားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ရထားတွေ ရောက်ရာဘူတာမှာ ရပ်တန့်သွားတယ်။ ကားလမ်းတွေ ပိတ်ဆို့ကုန်တယ်။ ဂျပန်တွေ မေမြို့ကို လေကြောင်းကနေ တိုက်ခိုက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက သေချာသွားခဲ့တော့တယ်။

“ခမ်းလုံ ... နု ဒက်ဒီတို့အတွက် အရမ်းစိတ်ပူတယ်၊ ဒက်ဒီတို့လည်း နုအတွက် စိတ်ပူနေကြမှာပဲ၊ နု ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် ...”

“ဒီညနေကတော့ ပြန်ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ နု၊ တစ်ညနှစ်ညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်မှဖြစ်မယ်၊ မေမြို့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသွားရဲသေးဘူး၊ ဟိုဘက်ကလည်း မလာရဲဘူးဆိုတော့ ဘာသတင်းမှ သေချာမသိရသေးဘူး၊ အခြေအနေ အေးချမ်းရင် ကိုယ် နုကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လိုက်ပို့ပါမယ်”

နု သူစီစဉ်တဲ့အတိုင်း နာခံလိုက်ရတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေက မြင်းတစ်ကောင် ပြန်ယူထားပြီး တစ်ကောင်ကို နုတို့ကို ပေးလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို အတူစီးပြီး နုတို့တည်းခိုရမယ့် နေရာကို ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

နောင်ချိုမြို့နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာက သူ့

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ နုတို့ အဲဒီညက တည်းခိုခဲ့ကြတယ်။

သူက အိမ်အောက်ထပ်မှာ သူ့မိတ်ဆွေနဲ့ အတူအိပ်ပြီး နုကိုတော့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ သူ့မိတ်ဆွေရဲ့ နမကလေးနဲ့ အတူအိပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီညက အိပ်လို့လည်းမရခဲ့ပါဘူး။ ဆောင်းနောင်းညက ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးနေတုန်းပဲ။ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကလည်း စောစောစီးစီးပဲ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့တယ်။

နုကတော့ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မပျော်နိုင်တာနဲ့ လဲလျောင်းနေရာကနေ ထထိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခြံဝန်းအလယ်က မြေကွက်လပ်ကြီးပေါ်မှာ မီးရောင်ကလေး လက်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

သေသေချာချာကြည့်တော့မှ မီးညွန့်မီးတောက်တွေ တက်နေတဲ့ မီးဖိုဆိုတာ ချိလိုက်ရပြီး မီးရောင်ဟပ်နေတဲ့ ခမ်းလုံရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။

နု အိမ်ပေါ်ထပ်ကနေဆင်းလာပြီး သူရှိနေတဲ့ ခြံထဲကို ဆင်းလာခဲ့မိတယ်။ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက် အတွေးနက်နေတဲ့ သူ့ရှေ့မှာ နုက ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“ယူ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

သူက မီးပုံရဲ့ တခြားတစ်ဖက်က နုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“အတွေးကတော့ အများကြီးပေါ့...”

“နုနဲ့ ပတ်သက်တာရော ပါလား...”

“ပါတာပေါ့...၊ မနက်ဖြန် မင်းကို မေမြို့အရောက် ပြန်ဖို့ ဘယ်လမ်းကြောင်းကနေ သွားရမလဲလို့ စဉ်းစားနေရတယ်”

“ဪ... နုနဲ့ပတ်သက်ရင် နုကို ပြန်ပို့ပေးချင်တာတစ်ခုပဲ တွေးတာကိုး...”

နု စကားကြောင့် သူက နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့တယ်။ ပြီးမှ သူက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီအချိန်မှာ ကိုယ် အလုပ်သင့်ဆုံးက မင်းကို အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ အမြန်ဆုံး မင်းမိဘရင်ခွင်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးဖို့ပဲ။ ဒါ လက်တွေ့အကျဆုံးပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းလည်း ပြန်ချင်တာပဲ မဟုတ်လား”

ပြန်ချင်ပေမယ့် သူနဲ့ အခုလို အတူရှိနေရတာကိုလည်း ပျော်မွေ့နေမိတယ်ဆိုတာကတော့ နု ခုချိန်မှာ မပြောအပ်တဲ့ စကားပဲမဟုတ်လား။ နုက ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိတယ်။ နုစိတ်ကို ရှင်မသိဘဲ မနေဘူး။ နု မျက်လုံးတွေကို ရှင် မဖတ်တတ်ဘဲ မနေဘူး။

သူက နုဆီက အကြည့်လွှဲပြီး ထင်းချောင်းတစ်ခုနဲ့ မီးပုံကို ထိုးမွေလိုက်ရင်း...

“စော်ဘွားမင်းလည်း ခုချိန်ဆို ကိုယ့်ကို စိတ်ပူနေလောက်ပြီ။ သူက ကိုယ့်ကို မေမြို့မှာရှိနေတုန်းပဲလို့ ထင်နေမှာ...”

“ယူလည်း မိုင်းသာကို ပြန်ချင်တာပဲ မဟုတ်လား”

နကလည်း သူ့စကားအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူက မတုံ့ပြန်ဘဲ သက်ပြင်းချတယ်။ နက စကားလွဲလိုက်တယ်။

“စော်ဘွားမင်းကို ကြည့်ရတာ ယူအပေါ် တော်တော် သံယောဇဉ်ရှိပုံ ရတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကိုယ့် မိဘတွေ ဆုံးသွားတော့ သူက ကိုယ့်ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ တယ်။ အတိုက်အခိုက် ပညာ သင်ပေးခဲ့တယ်။ ကိုယ့် မိဘတွေက သူ့မဟာဒေဝီရဲ့ အိမ်တော်ဝန်ထမ်း ဖြစ်ခဲ့တယ် လေ”

“မဟာဒေဝီဆိုတာက သူ့ဇနီးကို ပြောတာလား...”

“ဟုတ်တယ်၊ တရားဝင် ဇနီးပေါ့...”

“မဟာဒေဝီက တရားဝင် ဇနီးဆိုတော့ တခြားဇနီးတွေ ရှိသေးလို့လား?”

“ရှိတယ်... ကြင်ယာတော်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ ဇနီးမယားတွေလည်း ရှိသေးတာပေါ့။ ဒါက စော်ဘွားတွေ ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံပါပဲ။ ကိုယ်ကတော့ အဲဒီ ဓလေ့ကို သဘော မကျပါဘူး။ ဇနီးမယားတွေ များတော့ အဲဒီဇနီးတွေက မွေးလာတဲ့ သားတွေ အချင်းချင်း အရှိက်အရာလုကြတာမျိုး တွေ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တာပေါ့။ ပြီးတော့... ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတွေ အများကြီးကို တစ်ပြိုင်တည်း ချစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ်ကတော့ အချစ်ဆိုတာကို ကိုယ်

ချစ်တဲ့သူ တစ်ယောက်ဆိုမှာပဲ သစ္စာနဲ့အတူ အပ်နှံထား ရမယ့်အရာလို့ ယူဆတယ်”

သစ္စာနဲ့အတူ အပ်နှံထားရမယ့်အရာတဲ့လား ခမ်းလုံ ရယ်...။ ရှင့်အချစ်ကိုရော နုဆီမှာ သစ္စာနဲ့အတူ အပ်နှံထားခဲ့ နိုင်မှာလား။

နက သူ့ကို စိတ်ထဲကနေ တိုင်တည်လိုက်မိတယ်။ မီးပုံဆီက မီးညွန့်တွေကတော့ နုတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အလယ်က ခြားထားခဲ့တယ်။

“ရော့ ... ယူထား”

ခမ်းလုံ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်တဲ့ ဓားရှည်ကို နုက ကမန်းကတန်း လှမ်းဖမ်းထားလိုက်ရတယ်။

“ဒီ ... ဒီဓားက ...”

“ဆောင်ထားဖို့လေ၊ နု တစ်လက်ယူထား၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ဆီမှာ တစ်လက်၊ တိုင်းပြည် မအေးချမ်းတဲ့အချိန်ဆို တောကြောင်တွေ ထကြွတတ်တယ်၊ ကိုယ်တို့က တောလမ်းကနေ ရွာတွေကိုဖြတ်ပြီး မြင်းနဲ့ပြန်ရမှာ၊ လမ်းမှာ သူ့ခိုဓားပြန်တွေ့ရင် ခုခံကာကွယ်နိုင်ဖို့ လိုတယ် ...”

သူက သူ့လက်ထဲက ဓားတစ်လက်ကို မြှောက်ပြရင်း ပြောလိုက်တယ်။ သူ့လက်ထဲက ဓားကလည်း နုလက်ထဲက ဓားနဲ့ ဆင်တူပဲ ...။ ကြေးရောင် ဓားအိမ်ပေါ်မှာ လှေတဲ့ ကနုတ်နွယ်လက်ရာတွေနဲ့လေ ...။

နုက နုလက်ထဲက ဓားကို မရဲတရဲ ကိုင်ထားရင်

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမိတယ်။ နုက ဓားကို ဓားအိမ်ထဲက တစ်ဝက်တစ်ပျက် ထုတ်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နုမှ ဓားမခုတ်တတ်တာ၊ ဒီဓားမျိုး ကိုင်တောင်မကိုင်ဖူးဘူး ...”

“ဓားကို ဓားအိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်ရင် အဲဒီလို မရဲတရဲ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် လုပ်မနေနဲ့၊ ကြည့်လို့မကောင်းဘူး၊ ဒီမှာကြည့် ...”

ဓားကို ဓားအိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရပြီး သူ့လက်ထဲက ဓားသွားက နေရောင်မှာ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ ဓားဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့ ပုံ၊ ဓားကို ကိုင်ထားလိုက်ပုံက ကြည့်လို့ကောင်းလွန်းလို့ နုက စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိတယ်။

သူက ဓားကို လေထဲမှာ ဖြည်းဖြည်းလေး ဝှေ့ယမ်းကစားပြနေတယ်။ သူ့ခြေထောက်တွေက ဟန်ချက်ညီညီ ရွေ့နေတယ်။ ဓားသွားက နေရောင်မှာ လက်ခနဲ လက်ခနဲ။ နု အဲဒီမြင်ကွင်းကို မမှိုတ်မသုန် ငေးကြည့်နေခဲ့မိတယ်။ မျက်တောင်တောင် မခတ်လိုက်ချင်ဘူး။ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေက အရမ်းကို ကြည့်လို့ကောင်းနေလိုက်တာ ...။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အားမာန်တွေက သူ့မျက်လုံးထဲမှာ လက်ဖြာနေတယ်။

နု ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ သူ့လှုပ်ရှားမှုက တဖြည်းဖြည်း မြန်ဆန်လာတယ်။ လေအဟုန်ကို ဓားသွားနဲ့ ခွင်းလိုက်တဲ့ အသံက ပိုပြီး လျင်မြန်လာတယ်။ ပြင်းထန်လာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့အကြည့်တွေက နုခါမှာ စိုက်
တန့်သွားတယ်။

“ဟေ့ ... လာပြီနော် ...”

“အိုး ...”

“ချင် ...”

ရုတ်တရက် သူ့ဓားက နုခါကို ဦးတည်လာခဲ့တယ်။
နု လန့်ဖျပ်ပြီး ဓားအိမ်ထဲက ဓားကို ရွတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ပြီး ခုခံ
လိုက်တော့ ဓားသွားချင်း ထိခတ်သံ ပေါ်လာတယ်။

“ဟား ... ဟား ... မင်းက ခုလိုကျတော့ လျင်သားပဲ”

“အိုး ... ယူ ... ဒါ သက်သက်ညစ်တာပဲ၊ လူကို လန့်
အောင်လုပ်ရသလား”

“မင်း ဘယ်လောက် သတိရှိသလဲဆိုတာ ခမ်းလိုက်တာ
လေ၊ မဆိုးဘူး ... မင်းက သတိရှိတယ်၊ အလိုအလျှောက်
တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ ခုတော့ ဓားကို ဘယ်လိုသုံးရမယ်
ဆိုတာ မင်းသိပြီမဟုတ်လား၊ ကဲ ... လာပြီနော် ... ကြည့်
ရှောင်တော့ ...”

“အိုး ... စိန်လိုက်လေ ... လာခမ်းပါ”

“ဟိတ် ...”

“ဝှစ် ...”

“ချင် ... ချင်”

ဓားချင်း ထိခတ်သံ၊ ဓားကို ဂေ့ယမ်းသံ၊ အော်ဟစ်
ကြုံးဝါးသံတွေ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးချင်တဲ့ နုက သူ့ဓားချက်တွေ
ထိုး ကာကွယ်ရင်း သူ့နဲ့အတူ ခုလို ဓားရေးလေ့ကျင့်နေရတဲ့အချိန်
အလေးကို ပျော်မွေ့လာခဲ့ရပြန်တယ်။

နုရဲ့ နဖူးကနေ ချွေးတွေ စီးကျလာပေမယ့် နု
အလျော့မပေးတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ ကျွံ့စယ်ရယ်မောသံတွေ ... နု လန့်
သွားအောင် ခြောက်လိုက်တာတွေ ... နုဓားချက်ကို ရှောင်ရင်း
ရယ်မောလိုက်ပုံတွေ ... အို ... အရာရာအားလုံးကို နု မမေ့တော့
မိဘူး ခမ်းလုံရယ်။

မြင်းခွာသံတွေက တစ်တောလုံး ညံ့နေသလိုပဲ နုတို့တွေ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရတယ်။ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သမျှ ရွာတွေဟာလည်း ချောက်ချားမှုန့်အတူ ခြောက်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့တယ်။ ဘယ်အချိန် ဂျပန်လေယာဉ်သံ ကြားဦးမယ်ဆိုတာကို အားလုံးက ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်နေခဲ့ကြတယ်။

နောင်ချိုမှာ နှစ်ညအိပ်၊ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာပဲ နုတို့ နောင်ချိုက ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ။ မြင်းတစ်ကောင်ပဲ ငှားလိုရတဲ့အတွက် ခရီးတော့ သိပ်မတွင်လှဘူးပေါ့။ မြင်းတစ်ကောင်ကို နှစ်ယောက်အတူစီးလာခဲ့ရတဲ့အတွက် မြင်း ပမ်းမှာကိုင်းညှာပြီး ခဏခဏ နားခဲ့ရတယ်။

ဆောင်းလေကတော့ အေးလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နုကတော့ မြင်းပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တိုင်း သူ့ရင်ခွင်နဲ့ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေခွင့်ရခဲ့လို့ နွေးနေခဲ့ရတယ်။ လျှို့ဝှက်၊ ချောက်ကမ်းပါးတွေ

တောတောင်တွေကို နုတို့ အတူကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ မြင်းကို နှုတ်ခိုင်းစီးတဲ့အခါစီး၊ ဖြည်းဖြည်းစီးတဲ့အခါစီး၊ ရပ်တစ်ခါ သွားတစ်လှည့်နဲ့ပဲ မေမြို့ဘက်ဆီကို ဦးတည်လာခဲ့ကြတယ်။

ကျောက်ကြမ်းရွာ၊ အုမ္မခါးရွာ၊ ဆိတ်ဖူးရွာ၊ ရွှေညောင်ပင်ရွာတွေကို တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ဖြတ်ခဲ့ပြီး ရေမောင်းတန်းရွာနဲ့ အုမ္မသီးရွာကြား တောတန်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်နေချိန်မှာပဲ နုတို့နောက်ဘက်ဆီက မြင်းခွာသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟေ့ ... ရပ်”

နောက်ကနေ အော်ပြောလိုက်သံကို ကြားတာနဲ့ ခမ်းလုံက မြင်းကို အသော့နှင်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ ... ရပ်စမ်း ...”

“ခမ်းလုံ ... သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ နုတို့ မရပ်မချင်း လိုက်လာကြမယ်ထင်တယ်”

“ရပ်လို့မဖြစ်ဘူး နု ...၊ ဓားပြတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပစ္စည်းယူရုံနဲ့ မကျေနပ်ဘဲ လူပါသတ်မယ့်သူတွေ၊ ဒီလိုအချိန်မှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေက ဒီလိုအခွင့်အရေး စောင့်နေကြတာ ...”

ခမ်းလုံက မြင်းကို ခုံးစိုင်းလာခဲ့တယ်။ နောက်ဘက်က မြင်းခွာသံတွေကလည်း မရပ်မနား လိုက်လာခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ နုတို့စီးလာတဲ့မြင်းရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ယိမ်းယိုင်လာတယ်။ မြင်း ပမ်းလာခဲ့ပြီဆိုတာ နုတို့ သိလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ မြင်းရဲ့ ရှေ့ခြေတစ်စုံက တောင်ကမူစွန်းတစ်ခု နင်းမိပြီး မြင်းရှေ့လူပါ ရောနှောလဲပြိုသွားခဲ့တော့တယ်။

နုတို့ လဲပြီရာကနေ ထမိုး ကြိုးစားနေချိန်မှာ အောက်ကနေ မြင်းကိုယ်စီနဲ့ လိုက်လာတဲ့ လူသုံးယောက်က နုတို့ရဲ့ ဝိုင်းလိုက်ကြတယ်။

“မင်းတို့ ပါတာတွေ အကုန်ထုတ်စမ်း”

နုတို့ရဲ့ လည်ပင်းတွေကို ဓားတွေနဲ့ရွယ်ပြီး ခြောက်တာနဲ့ နုက နု ဝတ်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်နဲ့ နားထိလေးကို အမြန်ဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“မင်းကရော ...”

“ကျုပ်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မပါဘူး”

“ဟ ... ဟ ... မင်းက ငမ္ပဲပဲ၊ ဟေ့ ... ကောင်မလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်ကြစမ်း၊ အရမ်းလှမနေဘူးလား၊ ခေါ်သွားချင်စရာတော့ ကောင်းနေပြီ...”

“နောက်ဆုတ်စမ်း...”

ဓားမြတစ်ယောက်က နု မေးစေ့ကို လှမ်းကိုင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ သူ့ရဲ့ အော်ဟစ်သံက ဟိန်းထွက်လာတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ သူ့ကျောမှာ လွယ်ထားတဲ့ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်တော့တယ်။

“အောင်မာ ... မင်းက ငါတို့ကို အံတုမယ်ပေါ့”

သူက လျှပ်ပြက်သလို လှုပ်ရှားလိုက်တယ်။ သူ့ယောက်တစ်ယောက် တိုက်ပွဲက စတင်ခဲ့တယ်။ လက်ခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ဓားသွားတွေ၊ ဓားသွားချင်း ထိခတ်သံတွေ၊ ဓားတွေ

ခတ်သံတွေ၊ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ မြင်ကွင်းကို ကြည့်နေရတဲ့ နု ခန္ဓာသိမ်းလေးက တဆတ်ဆတ် တုန်ရီနေခဲ့တယ်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဓားပြတစ်ယောက်ရဲ့ ဓားသွားခမ်းလုံရဲ့ လက်မောင်းကို ထိပြီး သွေးတွေ စီးကျလာတာကို မြင်လိုက်ရတော့တယ်။

သူ့သွေးတွေက နုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးတွေကို ချွတ်လာစေတယ်။ နု ကျောမှာလွယ်လာတဲ့ ဓားကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အံကြိတ်ရင်း ခမ်းလုံကို ဓားနဲ့ခုတ်လိုက်တဲ့ အပြစ်တစ်ရိုက်နဲ့ ပြေးဝင်လာခဲ့တယ်။

“နု ... မလာနဲ့ ... မလာနဲ့ ...”

“ချင် ... ချင်”

“ဒုတ် ...”

“အား ...”

ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ ခွန်အားတွေနဲ့ ပြေးဝင်လာပြီ အင်အားကုန်သုံးရင်း ဝှေ့ယမ်းလိုက်တဲ့ နုရဲ့ဓားချက်က ဓားပြရဲ့ပခုံးကို အမိအရ ခုတ်မိသွားတော့တယ်။

တစ်ခဏချင်းမှာပဲ နုရဲ့ ဓားချက်၊ ခမ်းလုံရဲ့ ဓားချက်တွေက ဓားပြသုံးယောက်ကို ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးသွားစေတော့တယ် ...။

“နုရယ် ...”

“ခမ်းလုံ ...”

နုတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သွေးစွန်းနေတဲ့ ဓားတွေထိ ပစ်ချပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြေးဖက်လိုက်မိကြတယ်။

“နုရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မိုက်ရှူးရဲဆန်ရတာလဲ နုကို ထိသွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

“နုကို ထိလည်းထိပေါ့၊ ယူ့ကိုထိတာတော့ နု ငြိမ်နေပါဦး”

“နုရယ် ... နုရယ် ...”

သူက နု ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တင်းနေအောင် ဆီးထားလိုက်တယ်။ သူ့လက်မောင်းက သွေးတွေက နုအထိန်းစွန်းထင်းလာတယ်။

“ယူ့ဒဏ်ရာ ... ယူ့ဒဏ်ရာက သွေးတွေ အရမ်းထွက်နေပြီ”

နုက သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းမှာ ပတ်ထားတဲ့ ပိတ်ဖျင်စကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ခပ်တင်းတင်း စည်းနှောင်ပေးလိုက်တယ်။

ခြေချော်ပြီး လဲကျသွားတဲ့ မြင်းကတော့ ထလာပြီ။ ဒါပေမယ့် ရှေ့ခြေတစ်ဖက်က မသိမသာလေး တော့နဲ့ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

“ကိုယ်တို့မြင်း-ခြေထောက်နာသွားပြီ၊ လောလောဆယ်တော့ ကိုယ်တို့ သူ့ကို စီးသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

နုတို့ မေမြို့ကို ဒီနေ့တော့ ပြန်မရောက်နိုင်တော့

ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ရွာနှစ်ရွာကြားကို ရောက်နေတဲ့ အတွက် အနီးအနားမှာ လူနေအိမ်ခြေတွေလည်း မရှိခဲ့ဘူး။

“တောင်ယာတဲလေး ဘာလေးများ တွေ့မလားလို့ ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာ ရှာကြည့်ကြတာပေါ့၊ ဒီနေရာမှာ ဆက်နေရင် တော့ ဓားပြတွေ ထပ်လာမှာစိုးရတယ်”

ဒီလိုနဲ့ သူက နုကို မြင်းပေါ်တက်ခိုင်းပြီး သူက ဆာ မြင်းကော်ကြီးကိုဆွဲပြီး လမ်းလျှောက်သွားရင်း တစ်ညတာ နားခိုစရာ ရှာရတယ်။

အချိန်ကတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အမှောင်ဘက်ကို ဆိမ်းလာနေခဲ့ပါပြီ ...။ ညနေစောင်းတာနဲ့ မြူနှင်းတွေက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံလာခဲ့တယ်။ မှောင်ရီပိသမ်းလာလေ မြူနှင်းက ထူထပ်လာလေနဲ့ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ဘူး။ ချေဟောက်သံတွေ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ကြားရတယ်။ ခပ်ဝေးဝေးက မျောက်အူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရတယ်။

ဟော ... ဟိုမှာ ...

မြူနှင်းကြားထဲကနေ ပျူပျူလေး မြင်လိုက်ရတဲ့ ယာ တဲတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရတော့ နုတို့ နှစ်ယောက်လုံး ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သံပြိုင်ရေရွတ်လိုက်ကြတယ်။

ယာတဲက လုံလုံခြုံခြုံတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ခေါင်နိုးတွေလည်း ပေါက်ပြီပြီး နံရံတစ်ဖက်လည်း ပျက်စီးနေခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ဆောင်းညမှာ ဒီလောက်နားခိုစရာလေး ရတာကပဲ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်လား။

ပါလာတဲ့ ရေကူးထဲက ရေကို မြင်းနဲ့ လူ မျှသော
လိုက်ကြပြီး တဲထဲမှာ မီးဖိုလေးတစ်ဖို ဖိုလိုက်ကြတယ်။ 'လမ်းဆွဲ
ဆာရင်စားဖို့ ထည့်လာတဲ့ ထမင်းနဲ့ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ချီ
တော့ သူက နည်းနည်းပဲစားပြီး နုကို အကုန်စားခိုင်းလိုက်တယ်။

မီးဖိုလေးဘေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင် မီးလုံလိုက်
တော့မှပဲ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ နေသာထိုင်သာ ရှိလာတယ်။

“ခမ်းလုံ... လက်က ကိုက်လားဟင်”

“ကိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ထွေး
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒဏ်ရာက သိပ်မနက်ပါဘူး၊ နု စိတ်ချ
ပါနဲ့...”

သူ့စကားသံက စောစောတုန်းကလောက်တော့
မပျော့ပျောင်းတော့ဘူး။ ရုတ်တရက်မို့ လွတ်ထွက်သွားတဲ့ သူ့
ခံစားချက်ကို ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီဆိုတာ နု သိလိုက်တယ်။ ခရု
တမ်း ဝန်ခံရရင် နုကတော့ ခုချိန်မှာ သူ့ရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်နွေးထွေး
ချင်ခဲ့တာပါ။

သူ့ခံစားချက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထိန်းချုပ်နေပုံရတဲ့
ခမ်းလုံက နုကိုမကြည့်ဘဲ မီးညွန့် မီးတောက်တွေကိုပဲ ငေးကြည့်
နေခဲ့ကြတယ်။ နုကတော့ သူ့ကို ငေးကြည့်နေခဲ့တာပေါ့။ နု
သူ့ဆီက အကြည့်လွှဲပြီး မီးတောက်တွေကို ကြည့်နေတော့
သူက နုကိုကြည့်လာတယ်။ ဒီအချိန်မှာ နုတို့တွေ အကြည့်ချင်
မဆုံရဲတာတော့ အမှန်ပဲ။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိရင် တစ်ယောက်
ခံစားချက်ကို တစ်ယောက်ကမြင်မယ်၊ အဲ့ဒါဆို နုတို့ တစ်ယောက်

တို့တစ်ယောက် မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖက်တွယ်ထားမိကြတော့မယ်။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြတယ်။
ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီ တိတ်ဆိတ်မှုထဲမှာ စကားလုံးပေါင်းများစွာ ရှိနေ
ခဲ့တယ်။

“မနက်ဖြန်ကျရင်...”

“မနက်ဖြန်ကျရင်...”

မီးတောက်တွေကို ငေးကြည့် နှုတ်ဆိတ်နေရင်းက
နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ နှုတ်ဖျားက တူညီတဲ့ စကားလုံးတွေ ပြိုင်တူ
ထွက်လာခဲ့တယ်။

“မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ နုကို ပြင်ဦးလွင်ရောက်အောင်
ကိုယ်ပို့ပေးပါ့မယ်”

သူ့စကားက နုကို ဝမ်းနည်းသွားစေတယ်။ နုက
သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မနက်ဖြန်ကျရင် နုတို့ ခွဲကြရမှာဆိုတော့ မခွဲခင် နောက်
ဆုံး စကားအနေနဲ့ နုကို ယူ ဘာပြောချင်သလဲ...”

သူ မဖြေဘူး...။ နုကတော့ သူ့ကို မျက်တောင်
မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ နုမျက်လုံးတွေထဲက နာကျင်မှု
ကို သူမတွေ့ဘဲမနေပါဘူး။ ကံကြမ္မာကို စိတ်ဆိုးတာလား၊ သူ့ကို
စိတ်ဆိုးတာလား၊ နုကိုယ်နု စိတ်ဆိုးတာလား မသိဘဲ နုစိတ်က
ဒေါသတွေနဲ့ နာကြည်းလာတယ်။ နုရင်တွေ ဆတ်ဆတ်တုန်လာ
တယ်။ နုမျက်ဝန်းတွေ နီရဲနေမှာပဲ။ စွတ်စိုလာတာလည်း အမှန်
ပဲ။

န မျက်လုံးတွေနဲ့ ရှင်ဆိုင်ကြည့်လာတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ နူးညံ့နေခဲ့တယ်။

“ဒီခရီးမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက် အသက်စွန့်ဖို့ ဝန်ခံလေးခဲ့ကြဘူးနော်၊ တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက်က အသက်စွန့်ရလောက်အောင် နက်ရှိုင်းတဲ့ ခံစားချက်ကို ဖော်ပြဖို့ စကားလုံး မရှိဘူး နုရယ် ...။ အဲဒီခံစားချက်ကို ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးကမှ လိုက်လို့မမီနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ်မပြောပါရစေနဲ့ ...။

“မနက်ဖြန် ကိုယ်တို့ ခွဲရတော့မယ်၊ ပြန်ဆုံဖို့ ဆိုတာလည်း မသေချာပါဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ဆုံရင်တောင်မှ မဆုံနိုင်တဲ့ အခြေအနေပါ ...။

“န မိသားစုတွေဆီကို န ပြန်ရသလို ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အရှင်သခင်ရှိရာကို ပြန်ရမယ်၊ သူ့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရမယ် ...။

“န ပြန်သွားပါ၊ နုရဲ့ နုနယ်ပျိုမြစ်တဲ့ အချိန်တွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်စားရင်း မကုန်ဆုံးပါစေနဲ့၊ ပညာသင်ချိန်မှာ ပညာသင်ပါ၊ အိမ်ထောင်ပြုချိန်မှာ အိမ်ထောင်ပြုပါ၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုဘဝကို ကြိုးစားတည်ဆောက်ပါ၊ ခံစားချက်တစ်ခုကြောင့် အထီးမကျန်ပါစေနဲ့ ...။ နဘဝကို န လှလှပပ ဖြတ်သန်းသွားပါ၊ နဘဝကို န လှလှပပ တည်ဆောက်သွားခြင်းဟာ

နကို မြတ်နိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးတာနဲ့ အတူတူပါပဲ ...”

န သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ဘူး။ န ခံစားချက်ကို မိအောင်ပြောနိုင်တဲ့ စကားလုံးလည်း မရှိတော့ဘူး။ နပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတာကိုပဲ န သိပါတော့တယ်။

သူက နဘေးနားမှာ လာထိုင်တယ်။ နရဲ့ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးတယ်။ ဒါဟာ သူ့ဆီကရလိုက်တဲ့ နောက်ဆုံး နွေးထွေးမှုပါပဲ။

အဲဒီညက သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းငဲ့မှေးမှိရင်း န အိပ်ချော်သွားခဲ့တာ မနက်လင်းတဲ့အထိပါပဲ။

မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်က နုမျက်နှာပေါ် ကျရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ န အိပ်ရာက နိုးလာခဲ့တယ်။ န မှီလို့ရအောင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပေးခဲ့တဲ့ သူကတော့ တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရဘူးပေါ့။

အိပ်ရေးပျက်လို့လား ... ငိုထားခဲ့တာလား မသိနိုင်တဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေကတော့ သွေးကြောယှက်ဖြာ နီရဲနေခဲ့လေရဲ့။

ပြီးတော့ နုခါးကိုပွေ့ပြီး မြင်းပေါ်ကချပေးဖို့ မြေပြင်ဆီကနေ လက်ကမ်းလိုက်တယ်။

နုက မလှုပ်ဘူး...။ မြင်းပေါ်ကနေ သူ့ကို လှမ်း တြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေမိတယ်။

“နု... လာလေ...”

သူခေါ်တော့မှ နုက သက်ပြင်းချပြီး သူ့ဆီ လက် တမ်းယိမ်းနဲ့လိုက်တယ်။

မြေပြင်ပေါ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး တစ်ယောက် လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားမိကြပေမယ့် အဲဒီအချိန်လေး ဟာ ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ဘဲ လက်တွဲဖြုတ်လိုက်ကြရ တယ်။

သူက သူ့ရှမ်းတိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲကို လက်နှိုက် လိုက်ပြီး ရွဲ့ကြိုးလေးပါတဲ့ အိတ်သေးသေးလေးကို ထုတ်ယူလိုက် တယ်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲက လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းကို ထုတ် လိုက်တယ်။ ပတ္တမြားတစ်လုံးတည်းနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လက်စွပ် ကလေးပါပဲ။

“ဒါက ကိုယ့်အမေရဲ့ လက်စွပ်ပါ နု...။ အမေ့လက်က သေးတော့ ကိုယ့်လက်နဲ့ မတော်လို့ ဝတ်လို့မရပေမယ့် ကိုယ်သွားလေရာ အမြဲဆောင်ထားတယ်။ ဒီလက်စွပ်လေး ရှိနေရင် ကံကောင်းမယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်တယ်။ ဒီလက်စွပ် လေးကို နုယူသွားပါ။ နု အမြဲကံကောင်းပါလိမ့်မယ်...”

“ဝက်ဝံရွာ...”

ဝက်ဝံရွာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ နု ခန္ဓာ ကိုယ် တစ်ခုလုံးက အင်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်သွားသလို ခံစား လိုက်ရတယ်။

ဒီနယ်ခြားရွာလေးမှာ နုကို သူ ထားခဲ့တော့မှာလေး ဒီရွာမှာ ဒက်ဒီလက်အောက် ဝန်ထမ်းတွေ ရှိတဲ့အတွက် နုက သူတို့ဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်ရင် သူတို့ နုကို ဒက်ဒီ ဆီ လိုက်ပို့ပေးကြမှာပါ။

နုတို့ အတူစီးလာခဲ့တဲ့ မြင်းကြီးကို ရွာဆိုင်းဘုရား ကို လှမ်းမြင်ရတဲ့နေရာလေးမှာ ရပ်စေလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် နုတို့ နှစ်ယောက်လုံး မြင်းပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ နယ်ခြားရွာ ကလေးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေမိကြတယ်။

ခဏနေမှ သူက မြင်းပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်တယ်။

၂၆ ■ ပုညဝင်

သူက လက်စွပ်လေးကို နုရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်သူ ကြွယ်လေးမှာ စွပ်ပေးလိုက်တယ်။ လက်စွပ်က နုလက်နဲ့ ကွက်တီ ပါပဲ။

“နု ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ တန်ဖိုးထားပါ့မယ်၊ ရှင်နဲ့ ပတ် သက်သမျှအားလုံးကို နု တစ်သက်လုံး တန်ဖိုးထားပါ့မယ်”

သူက နုကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး နုရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်တယ်။ သူ့မြင်းပေါ်ကို လွှားခနဲ တက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ သူ အံတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်တာကို နု မြင်ရတယ်။

သူက မြင်းကို မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်ဆီ ဆွဲလှည့် လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ မြင်းခွာသံက တဖြည်းဖြည်း ထေး သွားခဲ့တော့တယ်။

နယ်ခြားရွာကလေးရဲ့ ထိပ်မှာ ရပ်တန့်မျှော်ကြည့် ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ နုရဲ့ ယိုးပြင်ပေါ်မှာတော့ မျက်ရည်တွေ ခွဲခွဲ စိုလို့ပေါ့ ...။

နု မေမြို့ပြန်ရောက်တော့ အပျက်အစီးများစွာကို ဝမ်းနည်းဖွယ် တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒက်ဒီတို့ကလည်း မန္တလေးမှာ ပိတ်မိနေတဲ့အတွက် နု ပြန်ရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ မေမြို့ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဖြစ် ပျက်ခဲ့သမျှကို မာမိုကို အမှန်အတိုင်း မပြောရဲပေမယ့် ဒက်ဒီကို တော့ ပြောပြဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒက်ဒီက နုကို နားလည်မှုရှိရှိနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့ပါ တယ်။

ဒက်ဒီက စကား တစ်ခွန်းကိုတော့ အလေးအနက် ပြောခဲ့တယ်။

“ဒက်ဒီကို ပေးထားတဲ့ကတိကို မဖျက်တဲ့အတွက် ဒက်ဒီ သမီးကို ကျေးဇူးတင်တယ် သမီး၊ ဒီကတိဟာ သမီး တစ်သက်လုံး တည်ရမယ့် ကတိပဲ ...”

ဒက်ဒီစကားက နုကို ဘယ်လိုအချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ကြာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆီမသွားဖို့ ချုပ်နှောင်လိုက်တဲ့ စကားဆိုတာ နု နားလည်ခဲ့ရတယ်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၃ ရက်မှာ ဂျပန်လေတပ်က မန္တလေးမြို့ကို ဝင်ကြိုဖျက်ဆီးလိုက်တယ်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၂၅ ရက်နေ့မှာ ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်ဟာ မေမြို့က ဘုရင်ခံအိမ်တော်ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ရတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ဘုရင်ခံအိမ်တော်ကို မီးရှို့ခံလိုက်ရတယ်။ မေမြို့ကလပ်လည်း မီးရှို့ခံရတယ်။

မေလမှာတော့ နုတို့ မေမြို့ဟာ ဂျပန်လက်အောက်ကို ကျရောက်သွားခဲ့ရတယ်။

နုတို့ ဒက်ဒီကလေးတို့ ဆုလ်ခွာသွားတဲ့ အင်္ဂလိပ် အစိုးရရဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်နေသေးတဲ့အတွက် အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့အတူ အိန္ဒိယကို ရွှေ့ပြောင်းသွားခဲ့ရတယ်။

နုတို့ သားအမိကတော့ ဒက်ဒီအမျိုးတွေရှိတဲ့ရွာမှာ ခဏသွားခိုလှုံနေခဲ့ရတယ်။

ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့မှာ ဂျပန်တွေက ဒေါက်တာ ဘမော်ကို မြန်မာပြည်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ အာဏာရှင်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် နုတို့တွေ ရန်ကုန်က ဘွားဘွားတို့ဆီကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရတယ်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်မှာ ဒက်ဒီ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒက်ဒီက

သူ့အလုပ်ကနေ ထွက်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ရင်း ရန်ကုန်မှာ မိသားစု အခြေချလိုက်တယ်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် မေလ ၁၉ ရက်နေ့မှာ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ နုတို့ရဲ့ မေမြို့ကို ဂျပန်လက်ကနေ ပြန်သိမ်းယူနိုင်ခဲ့ကြတယ်။

၁၉၄၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာ နုတို့တွေ မိသားစုလိုက် မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)ကို သွားလာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီနေ့က နိုဝင်ဘာ ၂၃ ရက်နေ့။ နုတို့ မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မေမြို့ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းစကားကို ကြားလိုက်ရတယ်။ နု အရမ်းပျော်သွားခဲ့တယ်။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းနေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်းကို သတင်းစကားနဲ့တင် နု ကြည်ညိုနေခဲ့ရတာလေ ...။

ညံ့တောရပ်မှာရှိတဲ့ ဦးခန္တီဘုရားရင်ပြင်မှာ မြို့နယ်လုံးကျွတ် လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးလုပ်မယ်လို့ ကြားတာနဲ့ နုက မေမြို့က နုသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်ပြီး အဲဒီဟောပြောပွဲကို သွားဖြစ်ခဲ့တယ်။

နု ဟောပြောပွဲကိုသွားတာ အကြောင်း နှစ်ချက်ကြောင့်ပါ။ တစ်ချက်က နု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို တကယ်ကြည်ညိုလို့ ...။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဒီဟောပြောပွဲကို ခမ်းလှံများ ရောက်လာမလားလို့ပါ ...။

ခမ်းလှံဟာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ဆိုတာ

န သိခဲ့ရတယ်။ သူ ဒီဟောပြောပွဲကို မရောက်ရောက်အောင် လာမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ သူ့လာလည်း လူတွေအများကြီးကြည့်ရှာလို့မလွယ်တာကို သိပေမယ့် တွေ့ရလိမ့်နိုးနိုး ရှာကြည့်ခဲ့တယ်။ ဟောပြောပွဲ မစခင်မှာ လူတွေကြားထဲ တိုးဝှေ့ပြီး နေထိုင်ခုံမြင်တိုင်း သူများလားလို့ နောက်ကနေ လိုက်ကြည့်ခဲ့မိတဲ့ အတွက် လူများမှားကြည့်မိတာလည်း အခါခါပေါ့...။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေတဲ့ လူထုကြီးဟာ မီးကိုရေနဲ့သတ်လိုက်သလို ငြိမ်ကျသွားခဲ့တယ်။

အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ ရိုးသားတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ထက်မြက် ပြတ်သားရဲရင့်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရဲ့ အရောင်တွေ တောက်ပြောင်နေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ မိန့်ခွန်းအနားထောင်ရင်း နဲ့ ကြက်သီးမွေးညင်း ထခဲ့မိတယ်...။

ပြောတာတွေ အများကြီးထဲမှာ မေမြို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ပြောသွားခဲ့သေးတယ်။

“နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တွေက သူတို့ရဲ့ မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ အမည်ကိုယူပြီး မေမြို့လို့ နာမည်ပေးခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကတော့ မေမြို့လို့ မခေါ်ချင်ဘူး။ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မြို့ဖြစ်လို့ အမေမြို့လို့ပဲ ခေါ်လိုက်ချင်တယ်။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ မေမြို့ကို ရောဇာလီလားတဲ့ အခါမယ့် အမေရင်ခွင်ထဲ ရောက်ခဲ့ရသလို အေးဥကြည်လင်တဲ့ မေတ္တာအအေးဓာတ်ကို ခံစားရလို့ အမေမြို့လို့ ထပ်မံပြီး ခေါ်လိုက်ချင်တယ်...”

မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်) မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ လက်စုပ်အံ့က ဟိန်းထွက်လာခဲ့တော့တယ်။

ဟောပြောပွဲပြီးတဲ့အချိန်မှာ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ကနေ လူတွေ ပြန်ဆင်းသွားကြတာကို နဲ့ သေချာစောင့်ကြည့်ရှာဖွေနေဆဲမယ့်လည်း ခမ်းလုံကို မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ လူတွေအားလုံး ပြန်သွားပြီး ဘုရားရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်သွားတဲ့ အချိန်ထိ နုကတော့ မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့မိပါတယ်။

အဲဒီနေ့ ညနေမှာ ခမ်းလုံနဲ့ စတွေ့ခဲ့တဲ့ ဘုရင်ခံအိမ်တော်ဘက်ကို နဲ့ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့မိတယ်။

ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ် စွန့်ခွာသွားပြီး မကြာခင်မှာ ဘုရင်ခံအိမ်ကို မီးရှို့ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် ကုန်းခေါင်ခေါင်ပေါ်က မီးလောင်ပြင်ကိုပဲ လွမ်းမောဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရပါတော့တယ်။

မီးလောင်ပြင်ကို ရပ်ငေးကြည့်နေတဲ့ နုအာရုံထဲမှာ တစ်ချိန်က ပုံရိပ်တွေက ပြန်ရှင်သန်လာနေခဲ့တယ်။

“ယူ့အကြည့်တွေက တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို နှောင့်ယှက်နေလို့ တို့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ် မကြည့်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ယူ တောင်းပန်...”

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ”

“တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို နှောင့်ယှက်တဲ့အတွက်”

“မင်း လုလို့ ကျုပ်ကြည့်တာ ကျုပ်မှာအပြစ်မရှိဘူး...”

နုတို့ အပြန်အလှန် ပြောခဲ့ကြတဲ့ စကားတွေကို ပြန်စဉ်းစားရင်း နု မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ပဲ ပြုံးခဲ့မိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးဖြစ်ဟန်တူသူ ထင်ယောက် နုဆီကို လျှောက်လာနေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

နု အနားရောက်တော့ သူက လှမ်းမေးတယ်။

“ကလေးမကရော ဘုရင်ခံအိမ်တော်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ ...”

“ရှင် ...”

“ဒီနေ့က နည်းနည်း ထူးခြားနေလို့ပါ။ ဦးလေးက ဒီနားမှာနေတဲ့ အစောင့်အလုပ်သမားပါ။ ပုံမှန်တော့ ဒီနားကိုလူတွေ သိပ်လာလေ့ မရှိပါဘူး။ မနက်ကတော့ ရှမ်းဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ ခပ်ချောချော လူငယ်တစ်ယောက် ဒီကိုလာပြီး အကြာကြီး ငေးနေတယ်။ အခု ညနေကျတော့ ကလေးတွေ လာငေးနေပြန်တယ်လေ ...”

နု နုလုံးသားတွေ ရုတ်တရက် လှုပ်ခါယမ်းသွားတယ်။ ဒါဆို မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)မှာ နုရှိနေတဲ့အချိန်မှာ သူလည်းရှိခဲ့တာပေါ့။

နု စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ ကတုန်ကရင် ဖြစ်သွားတယ်။ နု မောင်းလာတဲ့ ကားဆီ အမြန်ပြေးသွားပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ ကားဂိတ်၊ ရထားဘူတာ၊ မေမြို့ကလပ်နေရာဟောင်းမြို့ထဲအနဲ့ မရပ်မနား-ပြေးလွှားရှာဖွေပေမယ့်လည်း သူ့ကို မတွေ့ခဲ့ရတော့ပါဘူး။

ဆောင်းနှင်းတွေ ပြိုဆင်းလာတဲ့ ညဦးအချိန်ရောက်မှပဲ နု စိတ်လျော့လိုက်ရတော့တယ်။ နု မျက်လုံးထဲမှာတော့ မျက်ရည်စတွေဟာ ဆောင်းနှင်းတွေလို ဝေဝါးလို့နေခဲ့တယ် ...။

နုတို့ မေမြို့က မပြန်ခင် တစ်ရက်မှာ နုသူငယ်ချင်း မေရီက နုကို မန္တလေးလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်။ ဒက်ဒီနဲ့ မာမိအလည်း ခွင့်ပြုတယ်။ နေ့ချင်းပြန်သွားမှာဆိုတော့ နုလည်း ထိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီမနက်မှာ မေရီက ဒရိုင်ဘာမောင်းတဲ့ သူ့အိမ်က ကားနဲ့ နုကို လာခေါ်ခဲ့တယ်။ တခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ထည်း ပါလာတယ်။

“တိ ... တိ ... တိ ...”

“ဟော ... သမီးရေ မေရီတို့ လာပြီ၊ မြန်မြန်ဆင်းခဲ့တော့”

ကားဟွန်းသံ၊ မာမိခေါ်သံတွေကြောင့် နု အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ တဲ့ခနဲ ရပ်သွားတယ်။ ဒက်ဒီပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးနဲ့ နုဘာသာ ဝယ်ဝတ် တာလို့ မာမိကို ညာပြောပြီး အမြဲဝတ်ထားခဲ့တဲ့ နုရဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်လေးက နုလက်မှာ ပါမလာဘူးလေ ...။ ဆောင်းလျှော်ဖို့ ရေချိုးခန်းထဲရောက်မှ ခဏချွတ်ထားလိုက်မိတာကို သတိရတယ်။ နု လက်စွပ်ရှာဖို့ အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရှာပေမယ့်လည်း မတွေ့ဘူး။ အိပ်ရာထဲ၊ အဝတ်စီရီအနဲ့ ရှာရင်း နုစိတ်တွေ ထူပူလာတယ်။ ဒီလက်စွပ်လေး ပျောက်သွားမှဖြစ်ဆိုတဲ့ စိတ်က လွမ်းမိုးလွန်းတော့ လက်စွပ်မတွေ့ချင်း နု ဘယ်မှမသွားချင်တော့ဘူး ...။

“နရေ... ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ကြာလိုက်တာထွာ”

မေရီက န အခန်းအထိတက်လာပြီး လာခေါ်သော
နက တောင်းပန်မိတယ်။

“မေရီရာ... ဆောရီးပါကွာ၊ န အရမ်းတန်ဖိုးထား
ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ပျောက်နေတာ ရှာမတွေ့သေးလို့
န မလိုက်တော့ဘူးနော်၊ လိုက်လည်း စိတ်ဖြောင့်ဖြော်
ပျော်နိုင်မှာ မဟုတ်လို့ပါ...”

မေရီကို တောင်းပန်လွှတ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီနေ့
နမပါဘဲ မန္တလေးဆင်းသွားတဲ့ မေရီတို့ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး
မေရီက ခြေထောက်တစ်ဖက် ကျိုးသွားခဲ့တယ်။ တခြားသူတွေ
လည်း သေကံမရောက် အသက်မပျောက်ပေမယ့် ဒဏ်ရာတွေ
ရခဲ့ကြတယ်။

န လက်စွပ်လေးကိုဝဲတဲ့ ပြန်ရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ်။
ခမ်းလုံရဲ့ လက်စွပ်လေးက နကို ကံကောင်းစေခဲ့တာလို့ ယုံကြည်
ခဲ့တယ်။

နဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ
ဆောင်ရွက်ရတိုင်း လက်စွပ်လေးကို ပွတ်ပြီး ‘န ကံကောင်းမှာပါ၊
န ကံကောင်းမှာပါ’ လို့ အမြဲ ရေရွတ်ခဲ့တယ်။ အမြဲတမ်းလည်း
ကံကောင်းခဲ့တယ်။ မမြင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားတစ်စုံတစ်ရာက နကို
ကူညီခဲ့တယ်လို့ န ယုံခဲ့တယ်။

၁၉၄၇ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းမှာ ဒက်ဒီက နကို အင်္ဂလန်
မှာ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်။

န အင်္ဂလန်ရောက်ပြီး မကြာခင် ဇူလိုင် ၁၉ ရက်နေ့
မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့တကွ အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ
ထုပ်ကြံခံရတဲ့သတင်း ကြားရတယ်။ ဦးခန္တီဘုရား ရင်ပြင်ပေါ်က
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို မြင်ယောင်ရင်း အဲဒီနေ့က
န မျက်ရည်ကျရတယ်။

၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ ၄ ရက်နေ့မှာ နတို့ မြန်မာ
နိုင်ငံကြီး လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့တယ်။ ...။

အဲဒီနေ့က ခမ်းလုံကို န ပြင်းပြင်းပြပြ သတိရနေခဲ့
တယ်။

သူ့ရဲ့...
“ကိုယ်တို့ မြန်မာတွေရဲ့အကြီးမားဆုံး လိုအပ်ဆန္ဒကတော့
သူတို့တွေ ကိုယ်တို့တိုင်းပြည်က ထွက်ခွာသွားဖို့ပဲ”

ဆိုတဲ့ စကားကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း လွတ်လပ်ရေး
အတွက် သူလည်း ဝမ်းသာနေမှာပါပဲလို့ တွေးပြီး ကြည်နူးခဲ့မိ
တယ်။

အင်္ဂလန်မှာ ပညာသင်နေတဲ့ နဟာ ဟိုမှာ အပြီး
နေလိုက်ဖို့ကိုတော့ လုံးဝ မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး။

“ကိုယ်လည်း သူတို့ရဲ့ တီထွင်မှုတွေ နည်းပညာတွေကို
အထင်ကြီး သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ သိပ္ပံ
အတတ်ပညာတွေကို လက်ခံချင်ခံမယ်၊ သူတို့ ယဉ်ကျေးမှု
ကိုတော့ လက်မခံဘူး၊ ကိုယ်တို့ယဉ်ကျေးမှုကိုပဲ ရွေးချယ်
မယ်”

န နားထဲမှာ စွဲခဲ့တဲ့ ခမ်းလုံရဲ့စကားတွေက အမြဲ သတိရှိစေခဲ့တယ်။ သူတို့နိုင်ငံကပညာကို လိုချင်တဲ့ နားထဲမှာ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုကိုတော့ ငြင်းပယ်နိုင်ခဲ့တယ်။ နတို့ မြန်မာ့ကို အထင်မသေးအောင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ န နေပြခဲ့တယ်။ နဘုရင်ခံအိမ်တော် မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဖိနပ်ချွတ်လျှောက်ခဲ့တဲ့ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး။

အညတရ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးလေးတစ်ယောက် အတွေးအခေါ်တွေဟာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက် အရေးပိုင်သမီးတွေရဲ့ဘဝကို အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် လွှမ်းမိုးထိန်းကျွတ်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။

လေးနှစ်အကြာမှာ န မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒက်ဒီ သဘောတူတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ လက်ထပ်ပြီး သုံးနှစ်အကြာမှာ သမီးလေးတစ်ယောက် ရတယ်။ နဘဝကို န လှလှပပ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့တယ်။

မြေးမလေးတစ်ယောက် ရတဲ့အချိန်မှာပဲ န အမျိုးသားက ကင်ဆာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ နရဲ့ အချိန်တော်တော်များများကို နရဲ့ သီးသန့်ခန်းလေးထဲမှာ ကုန်ဆုံးခွင့်ရခဲ့တယ်။

နရဲ့ လျှို့ဝှက် အခန်းလေးထဲမှာ အတိတ်ဆီက ဓာတ်ပုံလေးတွေ ရှိတယ်။ ခမ်းလုံပေးခဲ့တဲ့ ဓားတစ်လက်ကို ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ ကျောင်းမှာ ပန်းချီသင်ရင်း ထူးချွန်ခဲ့တဲ့ နဟာ

ခမ်းလုံနဲ့ ခွဲခွာခါနီးအချိန်က ပုံရိပ်တချို့ကို ဖမ်းဆုပ်ရေးဆွဲဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ န အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာတဲ့အချိန်အထိပါပဲ ...။

န နေမကောင်းမဖြစ်ခင် အချိန်လေးမှာ လက်စသတ်နိုင်ပေမယ့် ရုပ်လုံးပေါ်တဲ့ ပန်းချီကားကို ဆွဲနိုင်ခဲ့တယ်။

ဒီမှတ်တမ်းကို ရေးနေတဲ့ ဒေါ်နုကြေးမုံရဲ့ လက်ဆွဲကတော့ လျော့ရဲ တွန့်ရှုံ့နေခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့်လည်း ဟိုအတိတ်ဆီကို ပြန်ရောက်သွားတဲ့ စိတ်အစဉ်ကတော့ နွေးထွေးနုပျိုနေတုန်းပါပဲ။

ကိုယ့်စိတ် ကျေနပ်မှုအတွက် ချပြီး မသုံးစွဲလိုက်တဲ့ သိမ်းဆည်းခံအချစ်တွေဟာလည်း သစ်လွင်လတ်ဆတ်နေတုန်းပေါ့ ...။

အပိုင်း (၂)

ဒီလို တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ရှိပေမယ့် သူတို့ရဲ့ မဆုံးဆည်းနိုင်ခဲ့သေး
အဖြစ်ကိုတော့ တိုက်ဆိုင်မှု မရှိချင်ပါ။

သုက နုကို ဘာမှတော့ ကြိုတင်ပြောပြမလာခဲ့သေး
မူလ အစီအစဉ်အတိုင်း လာခဲ့တာသာဖြစ်ပြီး ဟိုရောက်မှ နု
အံ့သြစေဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါသည်။

“နု ... ငြိမ်လှချည်လား၊ ဘာတွေ ဒီလောက်တွေ့နေတာ
လဲ ...”

“ဒီလမ်းကို ဖြတ်ရတော့ ဘွားဘွားရဲ့ မှတ်တမ်းထဲထဲ
အကြောင်းတွေကို သတိရပြီး စိတ်ထဲမှာ လွမ်းမောသလို
ဖြစ်လာလို့ပါ လရောင်ရယ် ...”

“ကိုယ်လည်း ဘွားဘွားရဲ့ မှတ်တမ်းကို ဖတ်ပြီး စိတ်ထဲ
မှာ တော်တော်ထိထိခိုက်ခိုက်ခံစားရတယ်၊ ဂျပန် လေယာဉ်
တွေ မေမြို့ကို ဗုံးကြဲနေတဲ့အချိန်မှာ စိုင်းခမ်းလုံက နုကြေး
မုံကို ခုကိုယ်တို့ မြင်နေရတဲ့ တောတွေကို ဖြတ်ပြီး စွန့်စွန့်
စားစား လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာနော် ... အဲဒီ အချိန်တွေကို
ဖတ်နေတုန်းက ကိုယ်လည်း တော်တော် ခံစားလိုက်ရ
တယ်၊ နုအဘွားက စာရေးကောင်းလိုက်တာ၊ နုက အဘွား
နဲ့တူလို့ စာရေးဆရာမ ဖြစ်လာတာထင်တယ်”

“နုလည်း အဲဒီလို ထင်တာပဲ ...”

“ခုနေ ... ဦးစိုင်းခမ်းလုံ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးလို့ နု
ပြန်တွေ့ရရင် နု သူ့ကို ဘာပြောမလဲ ...”

“ဘွားဘွားအကြောင်းတွေ ပြောပြမှာပေါ့၊ ဘွားဘွား ပြော
ချင်တာတွေ ပြန်ပြောမှာပေါ့ ...”

“နု ပြောပြခွင့် ရမှာပါ ...”

“ဟင် ... လရောင် ပြောပုံက သေချာပေါက်ကြီးလို့ပဲ”

“သေချာပေါက် ပြောခွင့်ရရင် ရမှာပေါ့ နုရယ်”

“လရောင် ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို သိထားသလိုပဲ၊ နုကို
မပြောဘဲထားတာ ဘာရှိလဲ ...”

“ဘာမှမရှိပါဘူး နုရဲ့ ...”

အလင်းနုက လရောင်ကို ဝဲကြည့် အကဲခတ်မိရင်း
စိတ်ထဲက တစ်မျိုးလေးဖြစ်လာရသည်။ သူ့မျက်နှာက ခပ်ဖြူးဖြူး။
ပြင်ဦးလွင်က ထွက်လာကတည်းက အလင်းကို အရိပ်တကြည့်
ကြည့်နှင့် လန်းဆန်းတက်ကြွနေတော့တာပင် ...။

“နု ဘွားဘွားရဲ့ မှတ်တမ်းကိုဖတ်ရင်း နုက နုဘွားဘွားနဲ့
သိပ်တူတာပဲလို့ ကိုယ်ခံစားရတယ်၊ နုတို့ မြေးအဘွားက
ရုပ်ချင်းတူသလို စရိုက်ချင်း စိတ်ဓာတ်ချင်းလည်း အရမ်း
တူတယ်၊ နုလည်း နု ဘွားဘွားလို့ပဲ သွက်လက်ထက်မြက်
တယ်၊ အဟင်း ... ပြီးတော့ ဘွားဘွား ဒေါ်နုကြေးမုံက
မြင်းစီးဝါသနာပါတယ်၊ စာရေးဆရာမ အလင်းနုကတော့
ကားမောင်းဝါသနာပါတယ်၊ သက်ရှိနဲ့ သက်မဲ့ဖြစ်နေတာ
ကလွဲရင် စီးတော်ယာဉ် ဖြစ်နေတာကတော့ အတူတူပါပဲ။

“ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု တူသလိုလိုရှိတာသေး
တစ်ခု ရှိသေးတယ် သိလား ... အဟမ်း ... ဟမ်း ...”

လရောင်က မပြောခင် ပြုံးစိစိနှင့် ရောင်းဟန်လိုက်ပြီးမှ ...

“၁၉၄၂ ခုနှစ်တုန်းက စိုင်းခမ်းလုံက နုကြေးမုံကို နောင်ချိုကနေ ပြင်ဦးလွင်ကို မြင်းနဲ့လိုက်ပို့ခဲ့တယ်၊ ၂၀၁၂ တော့ လရောင်ဦးက အလင်းနုကို ပြင်ဦးလွင်ကနေ နောင်ချိုကို ကားနဲ့လိုက်ပို့တယ်”

“ဟင် ... ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဘာမှလည်း မဆိုဘဲနဲ့”

“တူသလိုလို ရှိသလားလို့”

“အဟက် ... လုံးဝ မတူပါဘူးရှင်၊ လိုရာဆွဲပြောနေတာက ရယ်စရာကြီးပေါ့ရှင် ...”

အလင်းက လှောင်ပြောင်သည့် လေသံကလေးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်တာမို့ သူက ပြုံးစိစိနှင့် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ ခဏကြာမှ အလင်း လက်က ပတ္တမြားလက်စွပ်ကလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“နု ဝတ်ထားတဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်က နုဘွားဘွားကို စိုင်းခမ်းလုံ ပေးခဲ့တဲ့ လက်စွပ်မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် လရောင်၊ ဘွားဘွားက နုကိုပေးခဲ့တာလေ၊ ဒီလက်စွပ်ကလေးက သူ့ကို အမြဲကံကောင်းစေတယ်တဲ့၊ နုကိုလည်း ကံကောင်းစေမှာပဲတဲ့ ...၊ နု အဲဒီလက်စွပ်ကလေး စဝတ်တဲ့နေ့မှာပဲ နုရဲ့ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေပေးဖို့ ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်က ကမ်းလှမ်းလာခဲ့တယ်၊ အဲဒီတစ်အုပ်နဲ့ပဲ ပရိသတ်က နုကို လက်ခံခဲ့တယ်၊

အဲဒါကြောင့် ဒီလက်စွပ်လေးကို ကံကောင်းခြင်းလက်စွပ်လို့ နု ယုံခဲ့တယ်၊ နုထင်တာကတော့လေ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ စွမ်းအားတစ်စုံတစ်ရာက ဒီလက်စွပ်လေးကို လွှမ်းမိုးနေတာလို့ ထင်မိတယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ယုံကြည်မှုဖြစ်လာပြီး ယုံကြည်မှုကြောင့်ပဲ ကံကောင်းခြင်းတွေ ဖြစ်လာတယ်လို့ ထင်မိတယ် ...”

“ဖြစ်နိုင်တယ် နု ...၊ နုက တွေးတတ်လိုက်တာ”

အဲဒီနောက် သူက တိတ်ဆိတ်စွာ ကားဆက်မောင်းနေခဲ့သည်။ အလင်းကလည်း ရှုခင်းတွေကို ငေးလာခဲ့သည်။ ခဏကြာတော့ သူက နုကို လှည့်မကြည့်ဘဲ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါ နု ...”

“ဘာကိုလဲဟင် ...”

အလင်းနုက လရောင်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း မေးမိသည်။

“ကိုယ် ခေါ်ချင်တဲ့ နာမည်ကို နု လက်ခံသုံးစွဲပြောဆိုပေးတဲ့အတွက်ပါ”

သူက လေးလေးနက်နက် ပြောခဲ့သည်။

သူ မောင်းသော နုကားလေးကတော့ နောင်ချိုဆီဦးတည်ပြေးလွှားနေခဲ့သည်။

အိုဟောင်းသော အသွင်ကိုဆောင်သည့် ခြေတံရှည် အိမ်မည်းကြီး၏ လှေကားရင်း၌ ရပ်မိချိန်တွင် အလင်းသည် ရုတ်တရက် ကြက်သီးစိမ့်ဖြာကာ အာရုံသိမှုတစ်ခုဖြင့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်သွားလေသည်။

“ဒါက ဘယ်သူ့အိမ်...”

အလင်းက ဘေးမှာရပ်နေသည့် လရောင်ကို လှမ်း မေးလိုက်သော်လည်း လရောင်က မဖြေဘဲ အပေါ်တက်ဖို့သာ လက် အမူအရာ ပြလိုက်သည်။

အလင်းသည် လှေကားထစ်တွေကို နင်းတက်လာ ရင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ခံစားရသည်မှာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိချေ။

အိမ်တည်ရှိရာ ခြံသည် ကျယ်ဝန်းလှပြီး သစ်ပင်များ အုံ့ဆိုင်းမှိုင်းညှို့လျက် ရှမ်းတောင်တန်းတစ်ခုကို နောက်ခံပြုထား

သို့မဟုတ် ဝန်းကျင်အခြေအနေရ အလင်းစိတ်တွင် ပျော့ညွတ်လွန်းသော လာရတာများလား...။

အပေါ်ဆုံး လှေကားထစ်၌ ရပ်၍ အိမ်ထဲသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် နံရံမှာ ချိတ်ထားသည့် ဓားတစ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဒီ... ဒီဓားက...”

အလင်းက အိမ်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက် ဝင်သွားပြီး ဓားကို သေချာကိုင်တွယ်ကြည့်လိုက်သည်။

အသေအချာပါပဲ...။ ဒီဓားဟာ အလင်းရဲ့ဘွားဘွား အခန်းထဲက ဓားနှင့် ဆင်တူဖြစ်သည်။

အလင်းက အလိုလိုသိစိတ်ဖြင့် လရောင်ကို ဆတ် ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လရောင်က အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဘုရားမှာ နုရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါရစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းခဲ့တယ်လေ...။ အခု ကိုယ့် ဆုတောင်း ပြည့်ပါပြီ၊ ကိုယ် လာတွေ့တဲ့သူကလည်း နုတွေ့ချင်တဲ့ နုဘွားဘွားရဲ့ ဓမ်းလုံပါပဲ...။ ဒါက သူ့အိမ်၊ သူက မိုင်းသာမှာ အခြေမချဘဲ နုဘွားဘွားနဲ့အတူ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ နောင်ချိုမှာ လာအခြေချတယ်၊ သူ့အသက်က ၉၀ ပြည့်ပြီးခဲ့ပြီ...။ ဒီကိုမရောက်ခင် နုကို ကားပေါ်က စောင့်ခိုင်းပြီး ကိုယ် ဒီအနီးအနားက အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်မေးရင် သိခဲ့တာ...”

“အဘိုးက အခု ဒီမှာရှိနေလား...”

အလင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးမိသည်။

“ရှိနေတယ်၊ ဟိုမှာလေ...”

လရောင် ညွှန်ပြသောဘက်သို့ အလင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျယ်လွင့်သော ပြတင်းပေါက်ဘေးက ပက်လတ်ကုလားထိုင်လေးမှာ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်...။ အဘိုးဘေးက စားပွဲလေးပေါ်မှာ ရေနွေးကရားတစ်ခုနှင့် ရေနွေးခွက်လေး နှစ်ခွက် ရှိနေသည်။ အဘိုးက ပြတင်းပေါက်ရဲ့ ဟိုဘက်က ကောင်းကင်ပြာပြာနှင့် ရှမ်းတောင်တန်းညိုညိုဆီ ဖျော်ငေးငြိမ်သက်နေသည်။

“လာ... န၊ အဘိုးဆီ သွားရအောင်”

လရောင်က ရှေ့ကအရင် ဦးဆောင်သွားပြီးမှ ခြေလှမ်း တုံ့ရပ်လိုက်ရင်း...

“ကြေကွဲစရာကောင်းတာကတော့ နအဘွားကို အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အထီးကျန်ကျန် နေခဲ့တာတဲ့ နရယ်၊ ခု သူ့မှာ အဖော်ဆိုလို့ သူ့ကျောင်းထားပေးနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာတဲ့လေ...”

အလင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားခဲ့မိသည်။ လရောင်က အရင် အဘိုးထံသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး...

“အဘိုး...”

“ဧည့်သည်တွေလာဟော...”

အဘိုးအသံကတော့ မာချာနေဆဲပင်...။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး၊ ခွင့်မတောင်းဘဲ အိမ်ပေါ်တက်လာမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ...”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ကဲ... ကိစ္စကို ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်က အဘိုးအိမ်မှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ ဘိုးဘိုး ဦးမြတ်ဦးရဲ့ မြေး လရောင်ဦးပါ”

“ဟေ... ကိုမြတ်ဦး မြေးလား၊ သူနဲ့ အဘိုးက သိပ်ကို ရင်းနှီးခဲ့ကြတာကွယ်၊ နှစ်တွေကတော့ ကြာခဲ့ပါပြီကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုး အမှတ်ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘိုးဘိုး ဦးမြတ်ဦးက အဘိုးအကြောင်း အမြဲပြောပြောပြလို ကျွန်တော်တို့လည်း အဘိုးကို ရင်းနှီးနေကြပါတယ်၊ ခုလည်း မေမေက ကျွန်တော် ပြင်ဦးလွင်ရောက်တုန်း နောင်ချိုက အဘိုးကို သွားရှာပါဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ၊ ခုလို ကျန်းကျန်းမာမာတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေး... အေး... အဘိုးကလည်း အဘိုးကို ခုလို သတိတရ လာတွေ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ အဘိုးလည်း ဝေးဝေးလံလံ ဘယ်မှသွားလာနိုင်တာမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ဟိုအရင်ကတော့ ပြင်ဦးလွင်ကို ခဏခဏ ရောက်ဖြစ်သေးတယ်၊ ခုတော့လည်း မသွားနိုင်တော့ပါဘူး...၊ ကဲ... ကဲ... ရှေ့တိုးစမ်းပါဦး၊ မင်းရပ်နေတဲ့ နေရာက မှောင်ရိပ်ကျနေတော့ အဘိုး သေချာမမြင်ရဘူးကွာ၊ မျက်စိကလည်း နည်းနည်းဝေးရင်မြင်ရတော့တာ မဟုတ်

ဘူး၊ လာ... ရှေ့တိုးခဲ့၊ အဖော်ပါတယ် မဟုတ်လား၊
ခေါ်လိုက်လေ၊ လာ... ဒီရှေ့ကို လာကြ...”

လရောင်က အလင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း အနားလာ
ဖို့ ခေါ်လိုက်တော့မှ အလင်းက ခြေလှမ်းတွေကို ရွှေ့ဖြစ်သည်။
အဘွားကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့... အဘွားက ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ အဘိုး
စိုင်းခမ်းလုံကို နု တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ရပ်ငေးကြည့်နေခဲ့
တာ ဖြစ်သည်။ လူက အိုမင်းပေမယ့်လည်း အဘိုးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ
ထဲမှာတော့ တောက်ပမှုလက်ကျန်ကလေးတွေ ရှိသေးသည်။

နုက ပြတင်းပေါက်က အလင်းရောင်တည့်တည့်
ထိုးနေသည့် အဘိုးရှေ့မှာ နီးနီးကပ်ကပ်လေး ရပ်တန့်လိုက်ပါ
သည်။

“ဟင်...”

အဘိုးနှုတ်ဖျားက အံ့သြသံလေး ထွက်လာပြီးနောက်
မှာ ဘွားဘွား နုကြေးမုံ ငယ်ငယ်တုန်းကပုံနဲ့ အလွန်တူတဲ့ အလင်း
နုကို မော့ကြည့်ရင်း အံ့သြတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီးမှ...

“နု...”

ဟု တီးတိုး ယောင်ယမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

အလင်းက ဘိုးဘိုးကရှေ့မှာ ဒူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး
အဘိုးရဲ့ ဒူးပေါ်မှာ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ယှက်၍တင်လိုက်ပါ
သည်။

“အဘိုး... နုက ဘွားဘွား ဒေါ်နုကြေးမုံရဲ့ မြေး ‘အလင်း
နု’ ပါ”

“နု... နုရဲ့မြေးပေါ့၊ နု ငယ်ငယ်ကနဲ့ တူလိုက်တာကွယ်”

အဘိုးက တုန်တုန်ရီရီပြောရင်း သူ့ဒူးပေါ်တင်ထား
သည့် အလင်းနုရဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို အသာအယာ ဆွဲယူ
ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“အဘိုး... နုလက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ကို ကြည့်ပါ
ဦး၊ ဒီလက်စွပ်လေးက အဘွားက နုကိုပေးခဲ့တာပါ၊ အဘိုး
က အဘွားကို ပေးခဲ့တဲ့ လက်စွပ်လေးမဟုတ်လား...”

အဘိုးက နု လက်ကို သူ့မျက်နှာနား ကပ်၍ ငဲ့
ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ နုကို အဘိုး ပေးခဲ့တဲ့
လက်စွပ်လေးပါကွယ်”

“ဘွားဘွားက ပြောခဲ့တယ်၊ အဘိုးရဲ့ ဒီလက်စွပ်လေးက
သူ့ကို အမြဲကံကောင်းစေခဲ့တယ်တဲ့...”

အဘိုးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လိုက်ရင်း...

“သူ့ဘဝက လှပခဲ့ရဲ့လား မြေးရယ်...”

“လှပခဲ့ပါတယ် အဘိုး...၊ ဘွားဘွားက နိုင်ငံခြားမှာ
လည်း ပညာသွားသင်ခဲ့တယ်၊ ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုဘဝ
ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကမှ ဘွားဘွား
ဆုံးသွားခဲ့တာပါ၊ ဘွားဘွားက သူ့ကိုယ်ပိုင် အခန်းလေး
ထဲမှာ ဘိုးဘိုး ပေးလိုက်တဲ့ ဓားကို ချိတ်ဆွဲထားခဲ့တယ်၊
အဘိုးနဲ့ သူ့ပုံ ပန်းချီကားတစ်ကားကိုလည်း ဆွဲသွားနိုင်
ခဲ့ပါတယ်”

အလင်းနုက အဘိုးနားကပ်ကာ တိုးတိုးညှပ်ညှပ် သာသာ ပြောပြနေခဲ့တာကို လရောင်က ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ခေါင်းတညိတ်တညိတ်နှင့် နားထောင်နေသော အဘိုးရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကပြုံးနေပြီး အဘိုးရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်စက်တချို့ စီးဆင်းလာခဲ့သည်။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလား ...။ နှစ်တွေ ဒီလောက်ကြာတဲ့အထိ ခံစားနိုင်တုန်းပါပဲလား ...။

“ဒီစကားတွေ ကြားခွင့်ရတဲ့အတွက် အဘိုး သေရမယ်ဆိုလည်း အသေဖြောင့်ပါပြီကွယ်။ အဘိုး အကြောင်းတော့ အထွေအထူး ပြောစရာမရှိပါဘူး။ မြေးရဲ့ဘွားဘွားနဲ့ ကွဲခဲ့တဲ့ ၁၉၄၂ ခုနှစ်ကနေ ၁၉၄၄ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းအထိ မိုင်းသာမှာပဲနေပြီး စော်ဘွားမင်းကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တယ်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ် နှစ်လယ်ပိုင်းရောက်တော့မှ စော်ဘွားမင်းဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့ ဂျပန်တော်လှန်ရေးမှာ အဘိုးပါခဲ့တယ်။ တိုင်းပြည်က ငြိမ်းချမ်းတော့အဘိုး စော်ဘွားမင်းဆီ ပြန်သွားတယ်။ အလုပ်ကအနားယူပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ဒီနောင်ချိုကိုပဲ လာပြီး အခြေချခဲ့တယ်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပြင်ဦးလွင်ကိုလာတော့ အဘိုးလည်း ဗိုလ်ချုပ်ဟောပြောတာ နားထောင်ချင်တာနဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကို ရောက်လာခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီနေ့က မီးလောင်ထားတဲ့ ဘုရင်ခံအိမ်တော်နေရာဟောင်းကိုတောင် သွားကြည့်ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ အဲဒီနေ့က ဘွားဘွားလည်း ပြင်ဦးလွင်မှာ ရှိနေခဲ့တယ် ဘိုးဘိုးရဲ့၊ ဘိုးဘိုးကို ဦးစွာဘုရားရင်ပြင်မှာ တွေ့မလားလို့ ရှာခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ ဘွားဘွားရဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ နုဖတ်ရတယ်။ အဲဒီနေ့က ဘွားဘွားလည်း ဘုရင်ခံအိမ်တော်နေရာကို သွားခဲ့တယ်။ အနီးအနားက လူတစ်ယောက်ပြောလို့ အဘိုး လာသွားတာသိပြီး လိုက်ရှာပေးမယ့် မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့ ...”

“ဆုံရင်တောင်မှ ဆုံလို့မရတဲ့အတူတူ မဆုံတာပဲ ကောင်းပါတယ် မြေးရယ် ...”

အဘိုးအသံက တုန်ရင်ပြီး တိမ်ဝင်သွားခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့က နုတို့နှစ်ယောက် အဘိုးနားမှာ အကြာကြီး နေခဲ့ကြသည်။ အဘိုးကို ခြေသည်း လက်သည်း ညှပ်ပေးကြသည်။ အဘိုးနဲ့ အဘိုးအိမ်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလေးတွေကိုလည်း လုပ်ပေးခဲ့ကြသည်။ အဘိုးပြောတာတွေကို နားထောင်ပေးခဲ့ကြသည်။ အဘိုး မေးတာတွေကို ဖြေခဲ့ကြသည်။

ပြန်ခါနီးတော့ အလင်းနုက အဘိုးကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးဖြစ်ခဲ့သည်။

“အဘိုးတစ်ယောက်တည်း ဒီလောက် နှစ်တွေအကြာကြီး ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတာ အထီးမကျန်ဘူးလားဟင် ...”

အဘိုးက သူ့ရဲ့ သွားကျိုးလေးတွေပေါ်အောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးရယ်လိုက်ပါသည်။

၂၉ ■ ပညာ

“အဘိုးဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သန်းနေရတယ်ဆိုတစ်ခါမှ မထင်မိပေါင်ကွယ်၊ လူဆိုတာ လူတွေအများကြီးနဲ့ နေပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ အဖော်မရှိရင် အထီးကျန်တာပဲ။ တစ်ယောက်တည်း နေရပေမယ့်လည်း စိတ်ထဲမှာ အဖော်ရှိရင် အထီးမကျန်ဘူးကွယ်...”

အဘိုးက ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့ဘေးစားပွဲပေါ်က လက်ဖက်ရည်ဖန်ခွက်ကလေး နှစ်ခွက်ထဲသို့ ရေခွေးကြမ်း ငှက်ထည့်လိုက်ပြီး တစ်ခွက်ကိုယူကာ ဖွဖွလေး မှုတ်၍ သောက်နေလိုက်သည်။

ကျန်တစ်ခွက်ကတော့ စားပွဲပေါ်မှာ အငွေ့တလူလူဖြင့် ရှိနေခဲ့လေသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူတစ်ယောက်ဆီမှာပဲ သစ္စာနဲ့ အတူ အပ်နှံထားရမယ့် အရာတဲ့၊ အဘိုးက သူ ဘွားဘွားကို ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားအတိုင်း နေထိုင်လာခဲ့တာပဲနော်”

ရုတ်တိတ်တံတားကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်နိုင်သည့် view point အစွန်းလေးမှာ လရောင်နှင့် နုတို့ အတူရပ်တန့်ရင်း နုက တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူသလိုလေး ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

လရောင်က ငေးနေသည့် နဘက်သို့လှည့်၍ ရပ်လိုက်ရင်း...

“နု၊ နုရဲ့ ကံကောင်းစေတဲ့ လက်စွပ်လေးကို ကိုယ် ခဏ ဝတ်ကြည့်လို့ ရမလား”

“ဝတ်လေ ... ရပါတယ်”

နုက လက်စွပ်လေးကိုချွတ်ပေးလိုက်တော့ လရောင်က သူ့လက်သန်းကလေးမှာ ဝတ်လိုက်ပြီး လက်ကို ရင်ဘတ်မှာ

ကပ်၍ မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ နက သူ့ကို ကြည့်ရယ်ချင်လာသည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ...”

“လက်စွပ် ဝတ်ခဲ့တဲ့သူရဲ့ မေတ္တာဓာတ်နဲ့ လက်စွပ် ထဲဝတ်ဆင်တဲ့ သူရဲ့မေတ္တာဓာတ်တွေ သွားပေါင်းဆုံပြီး အချစ်ကြည်နူးနေမိတာလေ ...။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ စွမ်းတစ်စုံတစ်ရာက လက်စွပ်ကလေးကို လွှမ်းမိုးနေသလို ကိုယ့်ကိုလည်း လွှမ်းမိုးလိုက်ပြီလေ ...”

“ကြည့်စမ်း ... ဒါ နကို လှောင်ပြောင်လိုက်တာပေါ့ပေး ... န လက်စွပ် ပြန်ပေးတော့ ...”

နက စိတ်တိုသလိုလေး ပြောရင်း န လက်စွပ်ကို ပြန်တောင်းလိုက်တော့ သူက သူ့လက်က လက်စွပ်ကို ချွတ်ထား နလက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူဝတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... ဒါ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ ခြေမြန်လတ် မြန် ရှိလှချည်လား ...”

“န ...”

သူက စိတ်ဆိုးနေသော နရဲ့ လက်ကလေးတွေထဲ ဖမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။ နက လက်ကို ပြန်ဆွဲရုန်းလိုက်ရင်း ...

“လွတ်နော် ... လရောင်၊ န စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်စမ်းနဲ့”

“န ...”

“ဖယ် ... လွတ်”

“န ... ခဏလေး ငြိမ်ပေးပါ၊ ခဏလေး နားထောင်ပေးပါနော်”

သူက နနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ရင်း တိုးလျှိုးတောင်း နေပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့ သန့်စင်မှုကြောင့် နက ငြိမ်သက်နေလိုက်မိသည်။

“ကိုယ် နကို မလှောင်ပါဘူး၊ ကိုယ် တကယ် အတည်ပြောတာပါ နရယ် ...”

“န ရေစက်ဆိုတာ ယုံလားဟင်၊ ကိုယ်ကတော့ ရှေးရေစက်ဆိုတာကို ယုံတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နှစ်တွေအကြာကြီး ရင်းနှီးနှီးစပ်တိုင်းလည်း ဖြစ်မလာဘူး၊ ခဏလေး လျှပ်တစ်ပြက် တွေ့လိုက်ရုံနဲ့ လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ န အဘွားနဲ့ ဘိုးဘိုးစိုင်းခမ်းလုံတို့ ချစ်ခဲ့မိကြတာလည်း ရှေးရေစက်ကြောင့်ပဲ ...”

“ကိုယ်နဲ့ နလည်း ရေစက်ဟောင်း ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ယုံတယ်၊ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားမောင်းသွားတဲ့ နကို ဆေးတစောင်းလေးမြင်လိုက်ရကတည်းက နက ကိုယ့်ကို ထူးခြားတဲ့ ခံစားချက်ပေးသွားတယ်၊ ကိုယ်တို့ ရေချမ်းအိုးမှာ အိမ်ချင်းကပ်ရက် ထပ်ဆင့်ပြန်တယ်၊ ပြီးတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် န တွေ့ချင်တဲ့သူက ကိုယ် သွားတွေ့ရမယ့်သူ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဆက်စပ်မှု ရှိသလို ခံစားရတယ် ...”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ ဘိုးဘိုးလို ဆိုရင် အချစ်ကို သိမ်းထားလိုက်ချင်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုရင် နုကို အရမ်းချစ်တယ်”

သူက ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် တုန်လှုပ်ကွဲပြားပြီး ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။

နုက နု လက်ကလေးကို အသာအယာ ဆွဲရုန်းလိုက်ရင်း ...

“နုက လရောင်သူငယ်ချင်းရဲ့ ရည်းစားဟောင်းပါလရောင် နုတို့ရဲ့ ရေစက်က ဘွားဘွားတို့ ရေစက်လောက်တော့ မရှင်းလင်းဘူးလေ ...”

“နုက ကိုယ့်ကို ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတဲ့ ရှေးရိုးစွဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာလား၊ ရည်းစားထားခဲ့တာ ဘာဖြစ်လဲ ... ဒါ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုပဲ”

“ဒါပေမယ့် နု ရည်းစားဟောင်းက ရှင်နဲ့ အလုပ်အတာ တွဲလုပ်နေတဲ့သူ ဖြစ်နေတာကိုရော ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လို့ ပြောနိုင်ဦးမှာလား လရောင် ...”

“အဲဒီအတွက် ကိုယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး၊ မိုးမာန် မသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လည်း မလုပ်ဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ နု မိုးမာန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ မရှိတာကို ကိုယ် သိတယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စမှာ သူ့ကို ထည့်စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး”

“ရှင်က မစဉ်းစားပေမယ့် မိုးမာန်က စဉ်းစားတယ်၊ မိုးမာန်ကြောင့် ရှင် စိတ်ညစ်ရလိမ့်မယ်”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကပဲ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နိုင်တာပါ၊ ကိုယ် မချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ နု တခြား ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုခံစားချက် ရှိသလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားပါ ...”

သူ ထက်ထက်သန်သန် တက်တက်ကြွကြွ ပြောနေစဉ်က လေးတစ်ယောက်နဲ့တောင် တူနေခဲ့တော့သည်။

“နော် ... နု၊ စဉ်းစားပါနော် ... နု”

“ဪ ... ကဲ ... တဂျီဂျီလုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်က ပေါ်လာပြန်ပြီနော်”

“နုက ဘာမှပြန်မပြောလို့ ပြောရတာပါ”

“နု မစဉ်းစားနိုင်ပါဘူး”

“ဟင် ... နု ... အဲဒီလောက်တော့ မရက်စက်သင့်ဘူးလေ”

သူ့ပုံစံက ပြူးတူးပျာတာ ဖြစ်သွားတာမို့ အလင်းနုက ပိုရယ်ချင်လာကာ ...

“နု စိတ်ထဲမှာ ရှင်အပေါ်ထားတဲ့ သဘောထားတစ်ခု ရှိနေပြီသားမို့ စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ အဲဒီ သဘောထားကို ထုတ်ပြောသင့် မပြောသင့်ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားရမှာပါ”

နုစကားကို ကြားတော့မှ သူ့မျက်နှာက ပြုံးလာတာ

‘အိုခေ ... အိုခေ’ ဟုပြောရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရိုက်ပါသည်။

အဲဒီနောက် ညနေ သိပ်မစောင်းခင်မှာ နုတို့ ပြန်လွှင့်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

အပြန်မှာ နုက ကားမောင်းတာမို့ သူက တကယားများနှင့် နဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လာသည်။

“၁၉၄၂ ခုနှစ်တုန်းက စိုင်းခမ်းလုံက နုကြေးမုံကို ဂုတ်ထိပ်တံတားကို လိုက်ပြတယ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်ကျတော့ လရောင်ဦးက အလင်းနုကို ဂုတ်ထိပ်တံတားကို လိုက်ပြခဲ့တယ်။ စိုမ်းခမ်းလုံကလည်း နုကြေးမုံကို ချစ်တယ်၊ လရောင်ဦးကလည်း အလင်းနုကို ချစ်တယ်၊ ဪ ... ရေစက်တွေ ရေစက်တွေ ... ဆန်းကြယ်လှပါကလားနော်”

“လရောင် ... ရှင့်ပါးစပ်ကလေးကို ပိတ်ထားမပေးနိုင်ဘူးလား”

နုက ဟောက်လိုက်တော့ သူက ခဏငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် ခဏပါပဲ ...။ မကြာခင် သူ့ပါးစပ်က ပြန်ပွင့်လာသည်။

“ဒီအချိန် ငုံးလေးဘာလေး ကျရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲကွာ ...”

“လရောင် ... ကားပေါ်က တွန်းချမိရင် အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း နောက်ဆုံးတစ်ခုပဲ ပြောပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့မယ်၊ ကိုယ် မနောက်ဘူး၊ တကယ်အတည်ပြောမှာ၊ နု ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ နု အခုဝတ်ထား

တဲ့ လက်စွပ်ကလေးကို စိုင်းခမ်းလုံရဲ့ အမေ ဝတ်ခဲ့တယ်၊ နု ဘွားဘွား ဝတ်ခဲ့တယ်၊ အခု နု ဝတ်ထားတယ်၊ စောစောက ကိုယ်လည်း ဝတ်ကြည့်ခွင့်ရလိုက်တယ်၊ ဒီလက်စွပ်ကို ဝတ်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေရဲ့ မေတ္တာ ဓာတ်တွေက ကိုယ့်ကိုလည်း ရစ်ပတ်သွားပြီးပြီ ...။ နု ကိုယ်ကို ခွဲဖယ်မထုတ်သင့်တော့ဘူး၊ အိုခေနော် ... ကိုယ် ပါးစပ်ပိတ် အိပ်ပြီ”

လရောင်က နောက်မှီပေါ် ခပ်လျှောလျှော ခေါင်းငုံ့ဆူးမှီရင်း မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်တော့မှ အလင်းနုက သူ့မျက်နှာကို ခိုးကြည့်ရင်း ကျိတ်ပြုံးလိုက်ရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ရှင့်အပြုအမူတွေက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပါပဲ လရောင်ရယ် ...။

“ရှင် ကျွန်မကို တွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စများ အထွေအထွေ ရှိလို့ပါလဲ ...”

အလင်းနုက ကိုယ့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေသည့် မိုးမာန်ကို ကြည့်ရင်း တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်ပါသည်။

မိုးမာန်၏ မျက်နှာကတော့ အလင်းနု မျက်နှာလို မတည်ငြိမ်နိုင်ပါ။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရန်လိုမှုတွေကို တွေ့ရသည်။ မာန်မာနတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အလင်းနုလရောင်တို့ နောင်ချိုကပြန်လာပြီး နောက် တစ်ရက်မှာ မိုးမာန်က အလင်းဖုန်းကိုလှမ်းဆက်ကာ Feel စား သောက်ဆိုင်မှာ အလင်းနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူ ဘာ ပြောမယ်ဆိုတာ အလင်းကတော့ စိတ်ဝင်စားသွားပင်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ထံက ဘယ်လို သေးသိမ်မှုမျိုးတွေ ထပ်တွေ့ရဦးမလဲ ဆိုတာ အလင်းက သိချင်ပါသေးသည်။

လရောင်နဲ့ အလင်းတို့ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို သူ မရှုစိမ့်

နိုင်တာကို စောစောကတည်းက အလင်း သိခဲ့ပါသည်။ သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုပဲ မရှုစိမ့်စိမ့် သူနဲ့ အလင်းဟာ ခုချိန်မှာ ဘာမှမပတ် သက်တော့ပြီမို့ သူ့မှာ ဘာပြောပိုင်ခွင့်မှမရှိတာကို သူသာ ပုံမှန် တွေးခေါ်တတ်တဲ့သူမှန်ရင် သိကိုသိရမှာပင်။

ခုတော့ ... သူ့ကြည့်ရတာ ပြောပိုင်ခွင့်ရှိသူလို တစ် ခုခု ပြောတော့မည့်ပုံပင်။

“ကိုယ် ပြောချင်တာ လရောင် ကိစ္စပဲ ...”

“ဪ ... လရောင်ကိစ္စဆို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားပါတယ် မိုးမာန်၊ ပြောပါ ...”

“လရောင် ဘဝကို မင်း မဖျက်ဆီးပါနဲ့ ...”

“ဪ ... အသစ်ပါလား၊ ဘယ်လို အကြောင်းတရား ကြောင့် ကျွန်မက လရောင်ဘဝကို ဖျက်ဆီးမယ်လို့ ယူဆ ရတာပါလဲ ...”

“မင်းနဲ့ လရောင် ...”

“ပလိစ် ... ခဏလေး ... တစ်ခု ဖြတ်ပြောပါရစေ၊ ရှင် စကားအသုံးအနှုန်းလေးကို ပြင်ပေးစေချင်တယ်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ မင်းတွေ ကိုယ်တွေ သုံးစွဲရမယ့် အနေ အထား မရှိတော့လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပဲ သုံးစေချင်တယ်”

“ကျွတ် ... အရေးမပါတာကွာ”

“ရှင် စကားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မပြောတတ်ဘူးဆိုရင် တော့ ကျွန်မ အခု ထပြန်သွားရလိမ့်မယ်”

“အိုခေ ... ကောင်းပြီ”

မိုးမာန်က အလင်းကို လက်ကာပြုပြီး တားမြစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ လရောင် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားရင် အထိနာတော့ သူက လရောင်ပဲ...”

“ဪ... ဘယ်လိုကြောင့်များလဲ”

“သူ အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေက ကျွန်တော်နဲ့ တွဲပြီးလုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူက ကျွန်တော်ကို မှီခိုပြီး လုပ်နေတာ၊ သူတစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်ပြီး မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ လရောင်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားရင်တော့ သူနဲ့ကျွန်တော်က ရှေ့ဆက် လက်တွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ... ကျွန်တော် သူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်ရင် သူနစ်နာမှာပဲ... သူ့ရပ်တည်မှုကို ထိခိုက်မှာပဲ...”

“ဆိုလိုတာက ကျွန်မသာ လရောင်အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ရင် ရှင့်ဘက်က လရောင်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက လရောင်အချစ်ကို လက်မခံပါနဲ့၊ ဒီလိုမျိုး ခြိမ်းခြောက်ချင်တာ မဟုတ်လား...”

မိုးမာန်က မဖြေဘဲ မျက်နှာလွှဲနေသည်။ အလင်းက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မက ရပ်ရှင်တွေထဲကလို လရောင်ကို ဘာမှ မမေးမြန်း မပြောမဆိုဘဲ လရောင် ဘဝလေး သာယာလှပဖို့ လရောင်နဲ့ အတွေ့မခံတော့ဘဲ ရှောင်သွားလိုက်စေချင်တာလား...”

မိုးမာန်က မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် နှုတ်ပိတ်နေပါသည်။ အလင်းက အသံကလေး ထွက်ပြီးတော့တောင် ပြုံးလိုက်မိကာ မိုးမာန်ရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“သိပ် ကိုရီးယားကား ဆန်မနေဘူးလားဟင်”

မိုးမာန်က မှုန်ကုပ်ကုပ်ရပ်နှင့်ပင် အလင်းကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“အဲ့ဒါမျိုး ဇာတ်ကွက်တွေက တအားပြိန်းလို့ ကျွန်မတောင် မသုံးဘူး မိုးမာန်...”

“... ..”

“ရှင့်စိတ်ကို ရှင် နည်းနည်း ပြန်သန့်စင်ဖို့တော့ လိုနေပြီနော်၊ လုပ်ငန်းအကြီးကြီးတွေ လုပ်နေပြီး အဲ့ဒီလောက်လည်း ကလေးအထာတွေ မလုပ်ပါနဲ့...၊ ရှင့်အနေအထားနဲ့ စိတ်ကောင်းကောင်းလေးမွေးပြီး တစ်ဖက်သားအပေါ်မျှမျှတတလေး တွေးပေးတတ်ရင် ရှင့်ကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိလာမှာပါ၊ မိန်းမကောင်း မိန်းမလှ အဖူးအညွန့်လေးကို ရှင် ရမှာပါ”

“အဲ့ဒါတွေက ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့...”

“လရောင်နဲ့ ကျွန်မကိစ္စကလည်း ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ရှင့်ပယောဂနဲ့တော့ လရောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခံစားချက် တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်လိမ့်ညာဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး၊ လရောင်ကို ရှင် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်လို့လည်း လရောင်

၃၀၈ ■ ပုညခင်

ဘဝက စုတ်ပြတ်သပ်သွားမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ သူ
အရည်အချင်းနဲ့သူ သူ့ဘဝကို သူ ရပ်တည်နိုင်တဲ့သူဆို
ဆိုတာ ကျွန်မယုံတယ်။ ကဲ ... ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။

အလင်းနုက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောပြီး ထထွက်
လာခဲ့သည်။ မိုးမာန်ကတော့ စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထုပ်ပြီး မတည်
မငြိမ် ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

သူ့ကြည့်ရတာ ရုပ်ရှင်ဆန်လိုက်တာလေ။

“မင်းကို ငါ ဒီလောက်တားနေတာ ငါ့အကျိုးအတွက်
တစ်ခုမှမပါဘူး လရောင် ...”

ဂန္ဓမာပန်းခင်းတွေကြားက မြေပြင်ပေါ်မှာ ဖိနပ်ကို
ဖင်ခုထိုင်ရင်း ခူးထားသည့် ပန်းတွေကို အစည်းလေးတွေ စည်း
နှောင်ပေးနေသော အလင်းသည် ကြားလိုက်ရသော မိုးမာန်အသံ
ကြောင့် ခါးကလေး မတ်စန့်၍ အသံလာရာဆီ မျှော်ကြည့်လိုက်
မိပါသည်။

လရောင်နှင့် မိုးမာန်က အလင်းရှိနေသည့် နေရာကို
ကျောခိုင်းအနေအထားဖြင့် ရှိနေကြတာမို့ အလင်းကိုမမြင်ပါ ... ။
သူတို့လည်း ဒီဘက်ကို စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်
လာခဲ့ပုံပင် ... ။ အလင်းကလည်း ပန်းခင်းပိုင်ရှင်နှင့် ခင်မင်နေပြီ
မို့ ခုလို ညနေပိုင်းတွေမှာ ပန်းခင်းထဲလာ၊ ပန်းကူခူးပေး၊ ပန်းစည်း
ပေးနှင့် ကူညီလုပ်ဖြစ်နေတာပင်။

ဒီနေ့တော့ ပန်းခင်းပိုင်ရှင်က သွားစရာကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့ အလင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ခူးထားသည့် ပန်းတွေကို စည်းပေးရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

အလင်း ဒီကိုလာမယ်ဆိုတာ လရောင်လည်း မသိခဲ့ပါ။ အလင်းက မနက်ဘက်တွေမှာ လရောင်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လေ့ရှိပေမယ့် ခုလို ညနေခင်းတွေမှာတော့ တစ်ယောက်တည်း အနီးအနားက ခြံတွေကိုသွားကာ ပန်းကူးခူးတဲ့အခါ ခူးကိုက်လန်တွေ ဂေါ်ဖီတွေ ခူးတဲ့အခါခူး လုပ်လေ့ရှိတာပင်။

အလင်းနဲ့ လရောင်တို့၏ ဆက်ဆံရေးကတော့ အပြန်အလှန် နားလည်မှုရှိရှိဖြင့် ပိုပြီးရင်းနှီးနွေးထွေးလာခဲ့ကြပါသည်။ မိုးမာန်နဲ့ တွေ့ပြီး ပြောဆိုခဲ့သည့် အကြောင်းတွေကိုတော့ အလင်းက လရောင်ကို ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ လရောင်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်သလို အလင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း မိုးမာန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှကို ပြောမနေချင်တော့တာပင်။

သူတို့က အလင်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်၍ စကားဆက်ပြောနေခဲ့ကြသည်။

“မင်းဘဝရှေ့ရေးအတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သတိပေးသင့်တယ်ထင်လို့ ငါပြောနေတာ၊ ငါက မင်းကို သန့်သန့်စင်စင် မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ပဲ အိမ်ထောင်ကျစေချင်တာလေ...”

“ဒီအကြောင်းပြောရင် မင်းနဲ့ငါ ရန်ဖြစ်ရတော့မယ်ထင်တယ် မိုးမာန်၊ မင်း တစ်ချိန်လုံး သူ့ကို ပုတ်ခတ်ပြောနေ

တာ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးနော်၊ မင်း ဘာကြီးပဲပြောနေပြောနေ ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်”

“ငါ့ရည်းစားဟောင်းကြီးကိုများကွာ...”

“မင်းရည်းစားဟောင်းကို ချစ်မိတဲ့ ငါက ရှက်စရာမကောင်းဘဲ အဲ့ဒီလိုကြီး ငါ့ရည်းစားဟောင်း ငါ့ရည်းစားဟောင်းဆိုပြီး လိုက်လိုက်ကြွေးကြော်နေတဲ့ မင်းက ရှက်စရာကောင်းနေပြီဆိုတာ သတိရစမ်းပါကွာ...”

“မင်း... သူနဲ့ ပတ်သက်ရင် ငါနဲ့ လမ်းခွဲရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“အဲ့ဒါ ငါ စဉ်းစားပြီးသားပါ”

“ဘာ...”

“ငါ မင်းနဲ့ အလုပ်တွဲမလုပ်တော့ဘူးလို့ စဉ်းစားထားတယ်”

“မင်းက မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ငါ့ကို လမ်းခွဲမယ်ပေါ့...”

“သူငယ်ချင်းကတော့ သူငယ်ချင်းပေါ့၊ လမ်းခွဲစရာမလိုပါဘူး၊ အလုပ်သဘောအရတော့ ငါ့ဘာသာ ရပ်တည်လိုက်တော့မယ်၊ အဲ့ဒါ နုကြောင့် တစ်ခုတည်းတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက ငါ့ကို... ပြီးတော့... ငါ့ပညာကို ငါ့ဘဝကို အထင်သေးလို့ တန်ဖိုးမထားလို့ပဲ၊ မင်း ပြောခဲ့သလိုပေါ့၊ ငါက သူများနိုင်ငံမှာလည်း ကျွန်၊ မင်းလက်အောက်မှာလည်း ကျွန်လို့ သဘောထားခံရရင် သခင်ဖြစ်ဖို့ ခက်သွား

မှာပေါ့၊ မင်းလို သမုဒ္ဒရာရဲ့ အရှင်သခင် မဖြစ်နိုင်ဘူး
ရင်တောင် လောလောဆယ်တော့ နွားခြေရာခွက်လေးနဲ့
အရှင်သခင်လုပ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... အလုပ်ကိစ္စကတော့ မင်းသဘောပါပဲ
မင်း အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးရင်သာ သန့်သန့်စင်စင် မိန်း
ကလေးမျိုးကို ရွေးချယ်ဖို့ ငါသတိပေးချင်တယ်”

“နေစမ်းပါဦး ... မင်း အခု ဆိုလိုချင်တာက နုကို မသန့်
စင်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ ပြောချင်တာလား ...”

“ဪ ... ငါ့ရည်းစားဟောင်း ဆိုမှတော့ကွာ”

“ဘာ ...၊ မင်း ... မင်း ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ငါ့ရည်းစားဟောင်းမှန်ရင် ငါနဲ့ ဘယ်
နှစ်မျှား လွတ်ကင်းဖူးလို့လဲ ...”

“ကဲ ... အဲဒါ မိုက်ရိုင်းဦး”

“ခွပ် ...”

လရောင်က မိုးမာန်ရဲ့ မခိုးမခန့် မျက်နှာကို လက်
သီးနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်မိချိန်မှာပင် ဂန္ဓမာပန်းတွေကြားမှ ထရပ်
လိုက်သော နုကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟင် ... နု”

လရောင်က အံ့သြ စိုးထိတ်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

နုသည် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်လျှက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရိုက်ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်
ထားသည်။ နု မျက်လုံးတွေက ကြောက်မက်ဖွယ် နီရဲနေခဲ့သည်။

“နု ... နု ...”

အလင်းနုက လရောင်ကို မကြည့်ပါ။ မိုးမာန်မျက်
နှာကိုသာ စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်နေရင်း မိုးမာန်ဆီ တရွေ့ရွေ့
လျှောက်လာနေသည်။ ဒေါသကိုထိန်းချုပ်ရလွန်းသဖြင့် တက်
မတတ် ချက်မတတ်ပုံမျိုးဖြစ်နေတာမို့ လရောင်က သူမဆီ ပြေး
လာ တွဲထားလိုက်သည်။

အလင်းနုက လရောင်ရဲ့ လက်မှ ဆတ်ခနဲ ရုန်း
ထွက်လိုက်ပြီး မိုးမာန်ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ မိုးမာန်မျက်
နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“နင် ... ခုန စကားကို ငါ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး
ပြန်ပြောစမ်း မိုးမာန် ...၊ နင့်အမေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို
တိုင်တည်သစ္စာဆိုပြီး နင် ပြောရဲသလား၊ ပြောပါ ... နင်
နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောလိုက်စမ်းပါ ...”

နုရဲ့ အေးစက်ပြတ်သားသော တုန်ခိုက်နေသော
အသံက လရောင်ကိုပင် ကြက်သီးစိမ့်ဖြာသွားစေခဲ့သည်။

မိုးမာန်သည်လည်း စကားမဆိုနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာ
လွဲကာ ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

နုက အံ့တစ်ချက်ကြိတ်ရင်း ...

“ငါ အခု နင်ပါးကို ရိုက်ချင်ပေမယ့် ငါ့လက်နဲ့ နင်အသား
နဲ့ ထိမှာစိုးလို့ မရိုက်ဘူး မိုးမာန်၊ ငါမရိုက်လိုက်တဲ့အတွက်
ပါးရိုက်ခံရတာထက် နာတဲ့ ခံစားမှုကို နင်ခံစားရလိမ့်မယ်၊

နင့် စွပ်စွဲအပုတ်ချမှုတွေကို ငါ မဖြေရှင်းတဲ့အတွက် နင် ပိုပြီး အောက်တန်းကျတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်လိမ့်မယ် ...။

“နင် ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ယောက်ျားတိုင်းကို ငါနဲ့ နင်နဲ့ အတူအိပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်လို့ လိုက်ပြောရင်တောင် ငါက ဘယ်သူ့ကိုမှ မဖြေရှင်းဘူး မိုးမာန်၊ ငါချစ်တဲ့သူကို နင် ဒီလိုပြောရင်တောင် ငါ သူ့ရှေ့မှာ ဒူးမထောက်ဘူး၊ မဖြေရှင်းဘူး။ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ငါသိသလို ငါ့ကို တကယ် ချစ်ရိုးမှန်ရင် အဲဒီယောက်ျားကလည်း ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံလိမ့်မယ်၊ ငါဖြေရှင်းစရာမလိုဘူး ...။

“ငါ နင်နဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ပေမယ့် နင့်စိတ်ဓာတ်တွေ နင့်ချွတ်ယွင်းချက်တွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါတစ်ခွန်း မဟ ခဲ့ဖူးဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းဖြစ်ရရင် တောင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ရည်းစားဟောင်းပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။

“နင့်ရဲ့ အတ္တံတွေ၊ သဘာထား၊ သေးသိမ်မှု တွေ၊ မနာလိုမှုတွေ၊ အောက်တန်းကျမှုတွေကို ငါသိခဲ့ အထင်သေးခဲ့လို့ နင့်ကို စွန့်ခွာခဲ့ပေမယ့် နင့်ကို သူများ အထင်သေးအောင် ငါ ဘာမှမပြောခဲ့၊ မလုပ်ခဲ့ဘူး မိုးမာန်၊

“နင်ကတော့ တွေ့ရာ မြင်ရာ လူတကာကို ငါ့အကြောင်းပြောပြီး သိက္ခာမရှိတဲ့ ရည်းစားဟောင်းအဖြစ် နေနေခဲ့တယ်၊ နင့်ကို ဖြတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့ကို ဘယ်သူမှ မချစ်အောင်၊ ဘယ်သူမှ တန်ဖိုးထားအောင်၊ ဘယ်သူမှ မယူအောင် နင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ သူတစ်ပါးကို တန်ဖိုးမဲ့အောင်

လုပ်ရင် ကိုယ့်တန်ဖိုးလည်း ကျတတ်တယ်ဆိုတာကို နင် မသိဘူးလား မိုးမာန် ...။

“လူတော်တော်များများဟာ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ချစ်ပြီး ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ညားရတဲ့ ကံကောင်းမှုမျိုးကို မပိုင်ဆိုင်ကြရပါဘူး၊ အဲဒီလို လူတိုင်းမှာ ရည်းစားဟောင်း ဆိုတာ ရှိကြတာပဲ၊ ကိုယ်ကလည်း သူများရဲ့ ရည်းစား ဟောင်း ဖြစ်ရတာပဲ၊ မိန်းမတိုင်းမှာ နင့်လို ရည်းစားဟောင်း မျိုးသာရှိရင် သူတို့ဘဝတွေလည်း ရည်းစားဟောင်းရဲ့ပါးစပ် ဖျားမှာ တစ်ပြားမှတန်ဖိုးရှိမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး ...”

မိုးမာန်က ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ အလင်းရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

လရောင်က ဒေါသဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော နုကိုပဲ သနားနေမိကာ ...

“န ... နုရယ် စိတ်ကိုလျော့ပါကွာ”

နက လရောင်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“န စိတ်ရှုပ်လို့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း လရောင်နဲ့လည်း မတွေ့ ဘဲနေချင်တယ် လရောင်၊ လရောင်လည်း အချိန်ယူစဉ်းစား ပါဦး၊ လရောင်ရဲ့အချစ်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလို့လည်း ... မိုးမာန်ရဲ့ စကားတွေက ဒီအချိန်မှာ လရောင်စိတ်ကို ဘယ် လိုမှ မပြောင်းလဲစေပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်ကျရင် စဉ်းစား သံသယဝင်စရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား

“ကိုယ့်အချစ်နဲ့ ကိုယ့်ယုံကြည်မှုကို န ဒီလိုသံသယဖြစ်

၃၁၆ ■ ပျဉ်း

တာတော့ ကိုယ် တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး နဲ့ ...၊ ကိုယ်

က အဲဒီလို စိတ်အပြောင်းအလဲ လွယ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးပဲ။

နဲ့ ထင်နေခဲ့တာလား ...”

“လူ့စိတ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူးလေ လရောင်”

“နရယ် ...”

“နဲ့ သွားတော့မယ် ...”

နက ပန်းခင်းအလယ်က လမ်းကလေးအတိုင်း ထွက်သွားခဲ့သည်။

သံသယမရှိသေးဘဲ သူ့ကို နဲ့ရဲ့ သံသယက နာကျင်မှုတွေ ပေးသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့မှ စကာ နက လရောင်ကို မတွေ့တော့ဘဲ နောက် နှစ်ရက်အကြာမှာ ရန်ကုန်သို့ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။

န ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားသဖြင့် ဆက်သွယ်လို့ မရခဲ့ပါ။

လရောင်က မေ့မှန် ဖုန်းကိုဆက်ပြီး မေးကြည့်ခဲ့မိပါသည်။ နသူငယ်ချင်းတွေကလည်း လရောင်ဘက်က ရပ်တည်ပေမယ့် နကိုတော့ ဘာမှပြောနိုင်ပုံ မရခဲ့ပါ။

“သူ အရမ်းစိတ်ရှုပ်နေလို့ပါ လရောင်ရယ်၊ လရောင်ကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ မွန်တို့ကိုတောင် တွေ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဖုန်းတောင် တစ်ခါတလေမှပဲ ပြောရတာ၊ သူက စိတ်ရှုပ်မခံနိုင်ဘူး လရောင်ရဲ့၊ သူ့အလုပ်ကလည်း စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့မှ လုပ်လို့ရတာ မဟုတ်လား၊ သူ စိတ်ရှုပ်ရင် ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့တော့ဘူး၊ သူတစ်ယောက်တည်းနေပြီး တရားထိုင်

တတ်တယ်။ ဟိုတလောက ပန်းအိဖုန်းဆက်တော့လည်း
မကိုင်တာနဲ့ အိမ်ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်တော့မှ သူ တရား
နေလို့ မကိုင်မှန်း သိရတာ။ စိတ်အေးအေးထားပြီး တော်
လိုက်ပါနော်။ သူ စိတ်ပြန်ကြည်လာရင် လရောင်ဆီ ဆက်
ပါလိမ့်မယ်။ နိုင်ငံခြားက သူ့ဒက်ဒီလည်း နေမတောင်
ဖြစ်နေတယ် ကြားတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း သူ စိတ်
နေပုံ ရတယ်။ လရောင်က အတင်းလိုက်ဆက်သွယ်နေရင်
သူ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အလိုက်တသိနဲ့
ငြိမ်နေပေးလိုက်ပါ လရောင်ရယ် ...”

လွမ်းဆွတ်လှပေမယ့်လည်း လရောင်က ငြိမ်သက်
နေလိုက်ပါတော့သည်။

လရောင် ပြင်ဦးလွင်က ပြန်တဲ့နေ့မှာ မဝင်းမြက
နောက်မှပြေးလိုက်လာကာ...

“အစ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေး၊ အစ်ကိုလေး ရန်ကုန်ပြန်
မလို့လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ဒါလေး လူကြုံပေးလိုက်ချင်လို့ပါ။ ဒါက ဓမ
စာရေးဆရာမ အိမ်နေရင်း စီးတဲ့ ဖိနပ်လေးပါ။ အဲဒါလေး
မေ့ကျန်နေခဲ့လို့ ဘယ်လိုက်ဖို့ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလို့ အစ်ကို
လေးပဲ ယူသွားပြီး သွားပေးပေးပါနော်”

လရောင်က မဝင်းမြ လှမ်းပေးသည့် ဖိနပ်ထုပ်လေး
ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်အကြည်ဖြင့် ထုပ်ထား

တာမို့ ဖိနပ်လေးကို မြင်နေရသည်။ ဒစ်စနေက ထုတ်သည့်
၂၀၀၈ အရပ်ပုံ အဝါနှင့် အနီစပ် မွေးပွေ ဖိနပ်ပေါ့ပေါ့လေးကို
ကြည့်ရင်း ဒါမျိုးလေးတွေ ကြိုက်တတ်သည့် စာရေးဆရာမလေး
ကို ချစ်စနိုးစိတ်ဖြင့် ပြုံးရသည်။

“ယူသွားလိုက်မယ်လေ ...”

“ကျေးဇူးတင်တယ်နော် အစ်ကိုလေး၊ အစ်ကိုလေးတို့
မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင်လည်း ဟန်းနီးမွန်း လာခဲ့ကြဦးနော်”

သူက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြုံးရင်း ထွက်လာခဲ့
သည်။

န ဖုန်းဆက်မှပဲ ဖိနပ်လေးကို ပြန်ပေးခွင့်ရမှာမို့
သူက သူ့အခန်းထဲက အိပ်ရာခြေရင်းမှာ ဖိနပ်လေးကို ထားရင်း
နုကို သတိရတိုင်း အလွမ်းပြေကြည့်ရသည်။ ဒီဖိနပ်လေး သူ့
အခန်းထဲမှာရှိနေတာကို မြင်ရတော့လည်း အခန်းထဲမှ နုရှိနေတယ်
လို့ ထင်မှား စိတ်ကူးယဉ်စရာပင်။

နုနှင့် မတွေ့ရတော့သည့်နောက် ၁၅ ရက်အကြာတွင် နုရဲ့ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်လေးက သူ့ဖုန်းမှာ ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

သူက ပျော်ရွှင် ရင်ခုန်စွာဖြင့် ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ...”

“နုပါ လရောင် ...”

“နု နေကောင်းလား၊ အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ကဆက်နေတာလဲဟင်၊ ကိုယ် လွမ်းလိုက်ရတာ နုရယ်”

သူက အပျော်တွေကို မထိန်းနိုင်ဘဲ အလျင်စလို မေးမိသည်။

နုအသံကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးပင် ...။

“နု အခု ကားပေါ်မှာပါ လရောင် ...”

“ကားမောင်းနေတာလား ...”

“နု မမောင်းပါဘူး၊ ပန်အိ မောင်းနေတာ ...”

“နုတို့ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“လေဆိပ်ကိုပါ ...”

“လေဆိပ် ! ...”

“ဟုတ်တယ် လရောင်၊ နု ဒက်ဒီဆီ သွားမလို့ပါ၊ လရောင် ကို နှုတ်ဆက်တာပါ”

ရုတ်တရက် လရောင်ရဲ့ နားတွေ အူသွားရသလိုမျိုး တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။ နု ရက်စက်လိုက်တာ ...။

“နု ... ဘယ် ... ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ ...”

“အတိအကျတော့ နုလည်း မပြောနိုင်ဘူး”

နုအသံကို တိုးတိုးပဲကြားပြီး ဝေးကွာသွားသလို ခံစားရသည်။

နုရယ် ... ဘာလို့ ခုမှပြောရတာလဲ၊ ဘာလို့ ရက်စက်ရတာလဲ။ ကိုယ် နုကို မတွေ့ရတော့ဘူးလား ...။

“ဟဲလို ... ဟဲလို ... လရောင်”

တစ်ဖက်က နုအသံကို ကြားရသော်လည်း သူ မတုံ့ပြန်မိ ...။

ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး သူ ကားသော့ကို လှမ်းဆွဲယူကာ အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

နုရယ် ... တွေ့ပါရစေ ...

အကြာကြီး မခွဲခဲ ခဏလေး တွေ့ပါရစေ ...။

“န...” သူ့ခေါ်သံကြောင့် နုက လှည့်ကြည့်သည်။ “န မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း လွမ်းရိမ်တွေ ဝေနေသည်။ ဒါနဲ့များ နုရယ်...”

“န... နုကို ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်၊ နု ဘယ်လောက်ကြာကြာ တိုယ်စောင့်နေမယ်၊ နုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်မှာ ဘာသံသယမှ မရှိတာ နုယုံပါ။”

လရောင်က မျက်ဝန်းထဲကမျက်ရည်ကို မကျအောင် ထိန်းထားနိုင်သော်လည်း အသံကိုတော့ မထုတ်နိုင် ထိန်းမထားနိုင်ခဲ့။

နရဲ၊ မျက်ဝန်းတွေကလည်း သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့်
ငြိတွယ်နေရင်း မျက်ရည်တွေ တစ်စတစ်စ စွတ်စိုလာသည်။

၃ ည ၈ နာရီ ၁၅ မိနစ်

နုက တွေဝေနေရာမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပုံဖြင့် ...
“နု သွားတော့မယ်၊ လရောင်ကို ချစ်တာသေချာရင် ယုံတာ
သေချာရင် ၂၀၁၃ ဇန်နဝါရီ (၁) ရက်နေ့မှာ ဘုရင်ခံ
အိမ်တော်ရှေ့ကို နု ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်၊ လရောင်
လည်း အဲဒီအချိန်ထိ နုကိုချစ်နိုင် ယုံနိုင်သေးရင် အဲဒီကို
လာခဲ့ပါ ...”

နု လေဆိပ်ခန်းမထဲ လျှောက်ဝင်သွားတာကို သူက
မျက်စိတံဆုံး ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရသည်။

နက သူ့ကို မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် ရှင်သန်နိုင်အောင် အခွင့်အရေးပေးသွားခဲ့တာမို့ သူ နုကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

နောင် ၈ လခန့် ကြာသောအခါ

အိမ်ရာ ၈၄

အိမ်ရာ ၈၄

အိမ်ရာ ၈၄

“ဆရာ ဒီမှာ ကွန်ပျူတာထဲမှာ ဆရာဆွဲထားတဲ့ပုံတွေအားလုံး print out ထုတ်ထားပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ ဆွေဆွေ”

“မနေ့က လာသွားတဲ့ လင်မယား နှစ်ယောက်လည်း ထပ်လာသွားပါတယ် ဆရာ၊ သူတို့ နယ်ကအိမ်ဆောက်ဖို့ အတွက်လည်း ဆရာနဲ့ တိုင်ပင်ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဘယ်နေ့ ချိန်းလိုက်ရမလဲ ဆရာ...”

“ပြကွဒိန် ကြည့်လိုက်လေ ဆွေဆွေ၊ ပြကွဒိန်က ရက်စွဲမှာ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာတွေ မှတ်ထားတယ်၊ ကျန်တဲ့ရက်ထဲက တစ်ရက်၊ ရွေးလိုက်လို့ရတယ်”

လရောင်၏ လက်ထောက်မိန်းတလေး ဆွေဆွေက လရောင်ရဲ့ စားပွဲနောက်မှာချိတ်ထားသည့် ပြကွဒိန်ကြီးဆီ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

အိမ်ရာ ၈၄

လရောင်က စားပွဲပေါ်က ပုံကြမ်းတွေကို ယူကြည့်နေဆဲတွင် ...

“ဆရာ ဒီနှစ် လကုန်ပိုင်းအထိတော့ ဆရာမှာ အပျိုငယ်တွေ ရှိနေတယ်၊ ၂၀၁၃ ဇန်နဝါရီ ၁ ရက်နေ့ တစ်ရက်တော့ ဆရာ ဘာမှ ရေးမထားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာ့အနီနဲ့ ခပ်ကြီးကြီး ဝိုင်းထားတယ်၊ အဲ့ဒီရက်က ...”

“အဲ့ဒီရက်ကို မထိနဲ့ ...”

လရောင်က ရုတ်တရက် လန့်သွားသလိုမျိုး ထအော်လိုက်တာမို့ ဆွေဆွေတောင် လန့်သွားရပါသည်။

“အဲ့ဒီရက် ငါမအားဘူး၊ သေရေးရှင်ရေးထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိတယ်၊ အဲ့ဒီ ရက်ပြီး နောက် လေးငါးရက်လည်း ဘာအလုပ်ကိစ္စမှ မချိန်းနဲ့ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆရာရဲ့ ထအော်မပြောလည်း ရပါတယ်”

ဆွေဆွေက သူ့ကိုပြန်ပြောပြီး အလုပ်ကိစ္စအတွက် သင့်တော်ရာ တစ်ရက်ရွေး၊ သူ့ဆီက အတည်ပြုချက်တောင်းပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

လရောင်အတွက်တော့ အဲ့ဒီတစ်ရက်က အလွန်ပဲ အရေးကြီးပါသည်။ အဲ့ဒီရက်ဟာ လရောင်နဲ့ အလင်းနုတို့ ဘုရင်ခံအိမ်တော်ရှေ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်ရမယ့် ရက်ပင် ...။

နထွက်သွားပြီးနောက်မှာ လရောင်က ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းအသေးစားလေးတစ်ခု စလုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အချိန်က

လည်း တိုတောင်းသေးတာမို့ လုပ်ငန်းက သိပ်မတွင်ကျယ်သေးပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လေးတစ်ခု စလုပ်ဖြစ်တာကိုပဲ သူက ကျေနပ်နေသည်။

သူ့ရုံးခန်းလေးကလည်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပင်။ သူ့လက်ထောက် ဆွေဆွေနှင့် ဝန်ထမ်းနည်းနည်းပဲခန့်ကာ ကိစ္စတော်တော်များများကို ကိုယ်တိုင် ပြေးလွှားကြီးကြပ်နေရတာမို့ မအားတာကလည်း အမှန်ပင်။ အကြောင်းမသိရင် အပျိုငယ်တွေ ပြည့်နေတာက အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်သော်လည်း အကြောင်းသိရင်တော့ ကိုယ်ပဲ ဝန်ထမ်း၊ ကိုယ်ပဲ သူဌေး၊ ကိုယ်တိုင် ပြေးလွှားနေရတာကို သနားကြမှာပင်။ သို့သော် ... သူကတော့ ခုလို မအားလေ လွမ်းချိန်နည်းလေမို့ တွက်ခြေကိုက်သည်။ နုကို သတိရလိုက် အလုပ်တွေ ဖိလုပ်လိုက်ဖြင့် ခွဲခွာနေရသည့်အချိန် စလကို သူ အကြိတ်ကျော်လွှားခဲ့ရတာပင် ...။

နုရဲ့ စာအုပ်တွေကတော့ တစ်လတစ်ခါ ပုံမှန်ထွက်နေခဲ့သည်။ ဟိုကနေ သူ့ထုတ်ဝေသူဆီ မှန်မှန်ရေးပို့နေနိုင်သည့်အတွက်တော့ သူ နုကို ချီးကျူးရသည်။ နုဟာ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ဘယ်မှာနေနေ ဘယ်လိုခံစားချက်တွေပဲရှိရှိ စာရေးတာကိုတော့ အပျက်ခံမည့်သူ မဟုတ်ပါ။

လရောင်မှာတော့ တစ်လတစ်ခါ မှန်မှန်ထွက်နေသည့် ဝတ္ထုလေးတွေကို စောင့်ဝယ်ရင်း စာအုပ်တွေထဲက နုအဖွဲ့အသက်ကို ဖွေရှာရသည်။

ကိုယ်ဆီ ဖုန်းမဆက်၊ e-mail မပို့၊ facebook မသွား
ဘဲ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည့်အတွက် သူ ဝမ်းနည်းသလို
ဖြစ်မိသော်လည်း ၈ လလောက်ကာလလေးကိုတော့ အောင်အောင်
လည်းခံနိုင်ရမှာပင်။

လရောင်ရှေ့မှာ မီးမာန် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့်
ရှက်ဒေါသတွေနဲ့ နာကြည်းကာ သံသယဖြင့်လည်း တွေ့ရသွား
ခဲ့သော နှုတ်က အချစ်နဲ့ ယုံကြည်မှုကို သူ စိတ်ရှည်လက်ရှည်
စောင့်မျှော်နေရုံသာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့လည်း ၈ လဆိုသော ကာလဟာ
ဘာမှမကြာလိုက်ဘဲ ကုန်ဆုံးလာခဲ့ရတာပင်။

နု ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ဘိုးဘိုး စိုင်းခမ်းလုံ
ဆုံးသွားကြောင်း သိရတာမို့ သူ နောင်ချိုကို တစ်ခေါက် ရောက်
ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ နုကို ပေးပေးဖို့ ဘိုးဘိုး ပေးခဲ့သော ပစ္စည်း
တစ်ခုကိုလည်း သူ ယူဆောင်သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရပါသည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ (၁) ရက်မှာ နု ဘုရင်ခံ
အိမ်တော်ရှေ့ကို ရောက်လာမှာပါဟု သူ ယုံကြည်နေခဲ့သော်လည်း
ကံကြမ္မာဆိုတာက ရှိသေးတာမို့ ရင်ကတော့ ခုန်ရပါသည်။

လရောင်က အတွေးနှင့် သက်ပြင်းချဆဲမှာ ဖုန်းဖြည့်
လာတာမို့ ဖုန်းကို လှမ်းယူကြည့်မိတော့ မေမေဆီက ဖုန်းပင်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ...”

“အမလေး သားရယ်၊ မေမေ ဖုန်းခေါ်နေတာဖြင့် ကြာလှ
ပြီ၊ ခုမှ ဖုန်းကိုတိုင်တော့တယ်”

“သား ဆိုက်ထဲ ခဏသွားကြည့်နေလို့ပါ၊ ဖုန်းက ရုံးခန်း
ထဲမှာ ကျန်ခဲ့လို့ပါ”

“သား ... မနက်ဖြန် သားလား”

“အလုပ်ကတော့ ဒီလိုပဲ အပြင်ထွက်စရာရှိတာ ထွက်လိုက်
ပြန်လာလိုက်ပါပဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မေမေ...”

“မနက်ဖြန် မော်လမြိုင်က မေမေသူငယ်ချင်းနဲ့ သူ့သမီး
လေး လာမှာမို့လို့ သား ကားစိတ်ကို သွားကြိုပေးနိုင်မလား
လို့ပါ၊ ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေးပဲ သားရဲ့ သားနဲ့
မတိမ်းမယိမ်းပဲ၊ မော်လမြိုင်သူဆိုတော့လည်း သိတယ်
မဟုတ်လား၊ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး တသွေးတမွေးနဲ့ သိပ်လှတာ
ပေါ့ကွယ်”

အင်း ... မေမေတို့ကတော့ လုပ်လာပြန်ပြီဟု တွေး
ကာ လရောင်က ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... မေမေ ဈေးမလောင်း တွေ့လာပြန်ပြီလား၊
စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့ မေမေရာ၊ သားအတွက် ဒီလောက်
ဦးနှောက်စားမခံပါနဲ့၊ သားမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိပြီးသားပါ”

“ရှိရင်လည်း ပြလေ၊ ခေါ်လာလေ၊ ပါးစပ်က ရှိတယ်
ရှိတယ်သာ ပြောတယ်၊ အကောင်အဖတ်ဖြင့် မပြနိုင်ဘဲနဲ့
ခုဆို မင်းညီမကတောင် မင်းကို ကျော်တက်တော့မယ်”

“ကျော်တက်ပါစေ ...၊ သူတို့ မိန်းကလေးဆိုတာက ငယ်
တုန်း အစွဲထုတ်နိုင်မှာ၊ သားတို့ ယောက်ျားလေးတွေကတော့
အသက်ကြီးလေ စွဲသထက်စွဲလေပဲ...”

“အေး... ပါးစပ်ကပဲ စွဲနေ၊ ပြောလိုက်ရင်တော့ လေကြီး မိုးကြီး၊ ခုထိလည်း ရည်းစားတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်ဖြစ် မြောက်မြောက် မထားနိုင်သေးဘဲနဲ့ အမေကို လာကြွားနေ တယ်၊ မကြိုချင်လည်း နေတော့ဟေ့၊ ငါ့ဘာသာပဲ သွား ကြိုတော့မယ် ... ဟင်း”

မေမေက ဖုန်းကို ဆောင်ချသွားတာမို့ သူက ပြွေ ကျန်ခဲ့ရသည်။ လရောင်တို့ သားအမိကြားမှာ ဒါမျိုးကတော့ ရိုးနေပြီပင်။

သူက ကွန်ပျူတာဖွင့်ကာ အလုပ်စလုပ်ဖို့ ပြင်လိုက် စဉ်မှာ ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါ ဖုန်းကတော့ ညီမလေး နေနေ ဖုန်းပင်။

“ပြော ... နေနေ ...”

“ကိုကို ... ဇန်နဝါရီ (၁)ရက်နေ့ အားလား ...”

“မအားဘူး ...”

“အမလေး... လန့်လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက် အော်ရတာလဲ၊ နားကိုအူသွားတာပဲ၊ အခု နေနေတို့ ဗေဒင် ဆရာအိမ်က ပြန်လာတာ၊ ဗေဒင်ဆရာက နေနေတို့ လက်မှတ်ထိုးမယ့်ရက်ကို ဇန်နဝါရီ (၁)ရက်နေ့ ရွေးပေး လိုက်လို့ ...”

“အေး... အဲဒီရက်ဆိုရင်တော့ ငါ လုံးဝမအားတာ အသေ အချာပဲ၊ နမ လက်မှတ်ထိုးတာ အစ်ကိုမရှိလည်း ဖြစ်တာ

ပဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်နေ့ ရှိရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား၊ မင်္ဂလာဆောင်ရက်ကျရင် ကြိမ်းသေ အားစေရမယ်”

“ကိုကိုကလည်း လက်မှတ်ထိုးတာက ခဏလေးပဲဟာ၊ အချိန်ခဏလေးပေးပြီး ပြေးလာလိုက်လို့ ရတာပဲ ...”

“ပြေးလာလို့ မရဘူး၊ အဲဒီရက် ငါ ရန်ကုန်မှာမရှိဘူး၊ ခရီးထွက်ရမှာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား ... အလုပ်က ခုမှအစ ပျိုးတာဆိုတော့ ငါပဲ ဟိုဒီပြေးလွှားလုပ်နေရတာ၊ ဒီအချိန် မှာ ကတိဖျက်ရင် လုပ်ငန်းက တိုးတက်မှာကို မဟုတ် တော့ဘူး၊ ပြင်ဦးလွင်မှာဆောက်ရမယ့် အိမ်တစ်လုံးအတွက် သေချာ သွားကြီးကြပ်ပေးရမှာ၊ လုံးဝ လုံးဝ ဖျက်လို့မရတဲ့ ကိစ္စ၊ သေရေးရှင်ရေးထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ...”

“ပြီးရော ... ပြီးရော ...”

နေနေက စိတ်ကောက်သလိုပြောပြီး ဖုန်းချသွား သည်။

“ပြင်ဦးလွင်မှာ ဆောက်ရမယ့် အိမ်က ငါ့ကိုယ်တိုင်ဆောက် မှ ရမယ့် အချစ်အိမ်မို့လို့ပါ ငါ့ညီမရယ် ...”

လရောင်ကလည်း ပြုံးစိစိဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောရင်း ဖုန်းချလိုက်ပါသည်။

ပြင်ဦးလွင်၏ ဇန်နဝါရီ(၁)ရက်နေ့ မနက်က အနီးကွဲမတတ် အေးလွန်းလှလေသည်။

ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် မည်းမည်းထီးထီး ခုံခုံညားညားရှိနေသော ဘုရင်ခံအိမ်တော်ကို မြူနှင်းတွေကြားမှာ ခပ်ဝါးဝါးသာ လှမ်းမြင်ရသည်။

လရောင်က ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်နေ့ ထွက်သည့် အဝေးပြေးကားဖြင့် လိုက်လာခဲ့တာမို့ ဇန်နဝါရီ ၁ ရက်နေ့ နီးမလင်းခင် မနက်စောစောမှာ ပြင်ဦးလွင်သို့ ခြေချမိပါသည်။

ဘုရင်ခံအိမ်တော်နှင့် နီးသည့် နန်းမြိုင်ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ဟိုတယ်ကို အရင်သွား၊ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ထားပြီး အနွေးထည်ထပ်ဝတ်ကာ အိမ်တော်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့တာပင် ...။

မနက်တော့ နွေဦးရာသီမို့ ဒီလိုအချိန်ဆို နှင်းလည်း မရှိ၊ နေရောင်ခြည်လည်း နွေးစပြုပြီ ...။ ခုတော့ ဆောင်းတွင်း

ကြီးမို့ နှင်းတွေခဲကာ လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ပဲ ခိုက်ခိုက်တုန်မတတ် အေးလာသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီ ခပ်ထူထူနှင့် ဝေါ့ကင်းရှူးဝတ်ကာ လောင်းကုတ်ထူထူကြီး ဝတ်ထားသော်လည်း လူက အေးလွန်းလို့ ကုပ်ချီချီဖြစ်လာသည်။ လက်မှာလည်း လက်အိတ်ထူထူနှင့်၊ လည်ပင်းမှာလည်း ပဝါထူထူကို အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်လျက် ခေါင်းမှာတော့ ခေါင်းစွပ်ထူထူကို နားရွက်အောက်ရောက်အောင် ဆွဲချ၍ ဆောင်းထားရပါသည်။

လရောင်က ဆောင်းနှင်းထဲ တိုးကာ မန္တလေးလားရှိုးလမ်းမှ အိမ်တော်ရှိရာ ကုန်းအမြင့်ပိုင်းဆီ သွားသော လမ်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်လာသည်။

သူ အိမ်တော်ရှေ့ရောက်တော့ နှင်းတွေက ဝေတုန်းပင်။

အိမ်တော်နား အနီးတစ်ဝိုက်သို့ လျှောက်လာရင်း လရောင်က နုကို ရှာကြည့်သော်လည်း မတွေ့...။

“မလာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မလာသေးတာ၊ မလာသေးတာ...”

သူက ချမ်းတုန်ရင်းကပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးသလို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း အိမ်တော်ရှေ့နားမှာ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် လုပ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ဟိုဘက်က လမ်းဆီသွားမျှော်လိုက်၊ ဒီဘက်က လမ်းဆီ ရပ်မျှော်လိုက်ဖြင့် ရင်တုန် ရင်ခုန်စိတ် ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်နေဆဲမှာ သူ့ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်

၃၃၈ ■ ပညာ

အပုတ်ခဲလိုက်ရပြီး သူ့နောက်နားဆီက အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

“ရှင် ... ဘယ်သူ့ကို မျှော်နေတာလဲ ...”

လရောင်က ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ချစ်သော နုရဲ့ ပြုံးတုံ့တုံ့ မျက်နှာလေးကို အနီးကပ် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာ ...၊ ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာ ...”

အမလေး ... ချမ်းလိုက်တာဗျာ”

လရောင်က ပြောလည်းပြော၊ အလင်းနုရဲ့ ဓမ္မာကိုယ်လေးကိုလည်း တအားကြိုးကာ ဖက်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“အိုး ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွတ် ... လွတ်နော်၊ လရောင် လူလည်မကျစမ်းနဲ့ ...”

“ချမ်းလို့ပါကွာ၊ အစောကြီးကတည်းက လာစောင့်နေရတာ ချမ်းလို့သေတော့မယ်ကွ၊ ဘာမှ မတွန့်တို့နဲ့၊ ဒီလောက် အနွေးထည်အထူကြီးတွေ ဝတ်ပြီး လက်အိတ်တွေစွပ်ထားတာ နဲ့ အသားကို ထိဖို့ အဝေးကြီးပဲ၊ အမလေး ... ခုမှ နွေးသွားတော့တယ်ကွာ ...”

လရောင်က ချမ်းတုန်ခိုက်နေသော အသံဖြင့်ဖြောရင်း နုကို လွှတ်မပေးဘဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

နုက ပထမတော့ ရုန်းမိသေးသော်လည်း သူ့ဖြောသလို တကယ်ပဲ ချမ်းတုန်လှကာ သူ့ဖက်ထားမှ နွေးထွေးလာ

သဖြင့် ဆက်မရုန်းဖြစ်တော့ဘဲ လရောင်ရဲ့ ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေး မှေးမှိတ်ကာ ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။ ချစ်ရသူဆိုတာ အကြာကြီးဝေးသွားပြီးမှ ပြန်တွေ့ရလည်း မနေ့ကအထိ အတူရှိနေခဲ့ရသလိုပင်။

“နု ...”

“အင်ဟင် ...”

“နွေးတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ...”

“ပြင်ဦးလွင် ဆောင်းက အရမ်းချမ်းတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ...”

“ကိုယ့်ကို အရမ်းလွမ်းလို့ ပြန်လာတာမဟုတ်လား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ဒါဆို ဘာလို့ ပြန်လာတာလဲ”

“ပြန်မလာမိရင် နုအဘွားနဲ့ တူသွားမှာစိုးလို့ ...”

“နုအဘွားနဲ့ ဘာကိုမတူချင်တာလဲ ...”

“အဘွားလို အချစ်တွေကို သိမ်းထားပြီး တစ်သက်လုံး လွမ်းမနေချင်လို့၊ အချစ်ဆိုတာ သိမ်းထားရင် ကြာကြာ ခံမှန်း သိပေမယ့် ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုအတွက် အသုံးချလိုက်တော့မလို့ ...”

“နုရယ် ... ချမ်းလိုက်တာကွာ၊ ခုမှ ပိုပြီး ချမ်းလာတယ်ကွာ ...”

၃၄၈ ■ ပညာသင်

လရောင်က ပိုတိုးကာ ဖက်လိုက်သော်လည်း နုက မရုန်းဖြစ်တော့ဘဲ လရောင်ရဲ့ ပခုံးစွန်းပေါ် ခေါင်းငဲ့မှူးတင်လျက် ပြုံးတုံ့တုံ့လေး ငြိမ်သက်နေလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ နှင်းတွေကြားမှ နေရောင်ခြည် လင်းဖြာကျလာကာ ဘုရင်ခံအိမ်တော်က ထီးထီးမားမား ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာခဲ့သည်။

လရောင်က နုကို ထွေးဖက်လျက်ပင် အိမ်တော်ရဲ့ အထက်က ကောင်းကင်ဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ခိုက်မှာ ကောင်းကင်ထက်ဆီက ပြုံးငဲ့၍ကြည့်နေသော နုကြေးမုံနှင့် စိုင်းခမ်းလုံတို့ရဲ့ နုနယ်သော မျက်နှာကလေးတွေကို မြင်လိုက်ရသလို ထင်မိလေသည်။

“ကျွီ...”

အလင်းနု ဆွဲဖွင့်လိုက်သဖြင့် လျှို့ဝှက်အခန်းကလေး၏ တံခါးသည် ကျွီခနဲ မြည်ကာ ပွင့်သွား၏။

အလင်းနုသည် လရောင်မှ တစ်ဆင့် သူမထံသို့ ဘိုးဘိုး စိုင်းခမ်းလုံ ပေးအပ်ခဲ့သော ဓားကို ကိုင်ကာ ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားနှင့်ပြီးသော နံရံဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် နု ယူလာသော ဓားကို ထိုဓား၏ ဘေးတွင် ယှဉ်၍ ချိတ်လိုက်၏။

အဲဒီနောက်...

နုသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အခန်းထဲမှ ငြိန်ထွက်လာကာ အခန်းတံခါးကိုညင်သာစွာ ပြန်လည်ပိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွီ...”

ပညာသင်

17.1.2013

9:25 pm

ကျမ်းကိုး

- ကမ္ဘောဇ နေဝင်ဘုရင်များ (မောရစ်ကောလစ်)
- ဗြိတိသျှသံပယောဉ်အောက်မှ မြန်မာပြည်(မောရစ်ကောလစ်)
- အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ (မောရစ်ကောလစ်)
- သမိုင်းဝင်ဖြစ်စဉ် ပြင်ဦးလွင် (မေမြို့ချစ်ဆွေ)
- မြို့သက် ၁၀၅ နှစ်မြောက် အထိမ်းအမှတ် ပြင်ဦးလွင်မဂ္ဂဇင်း

